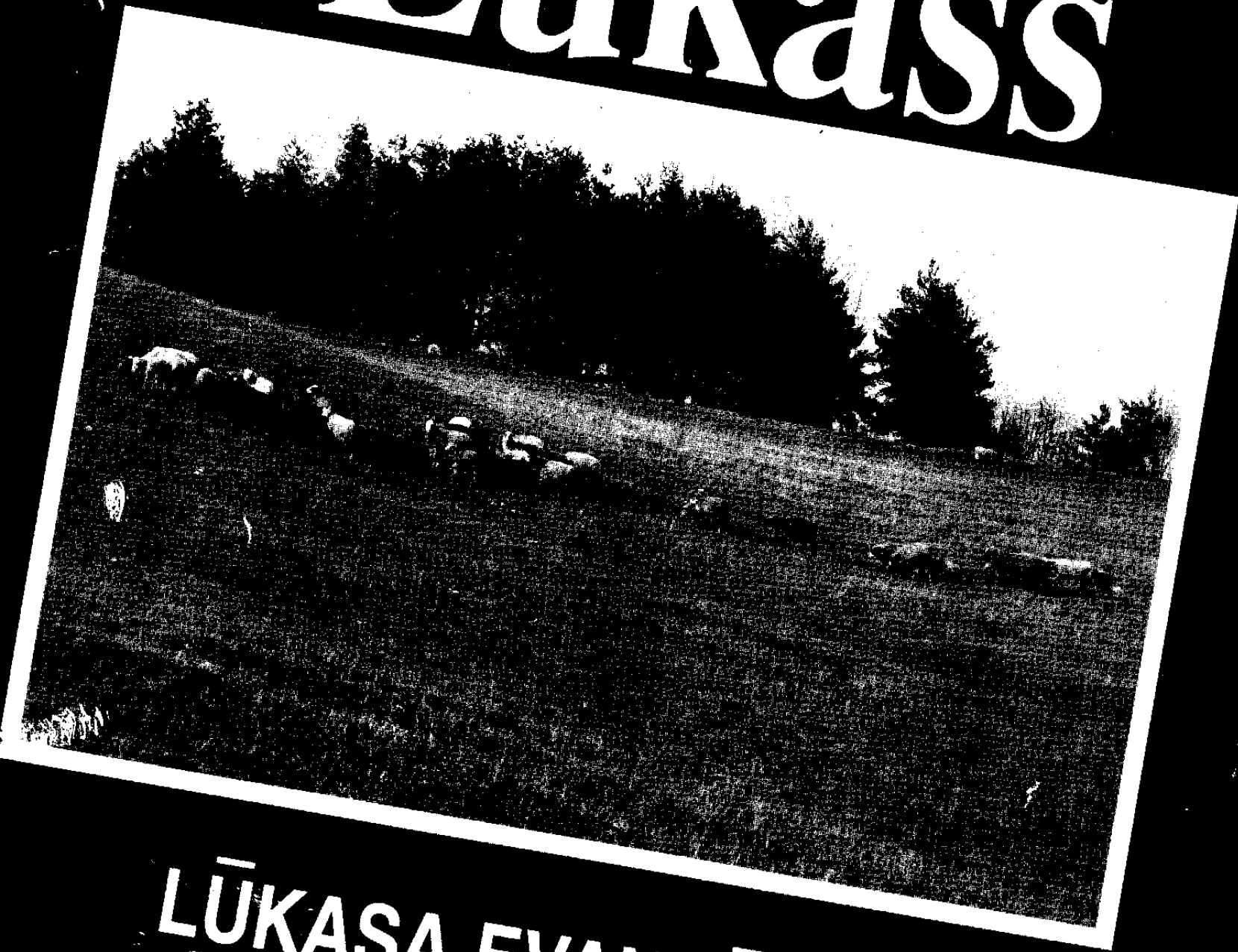
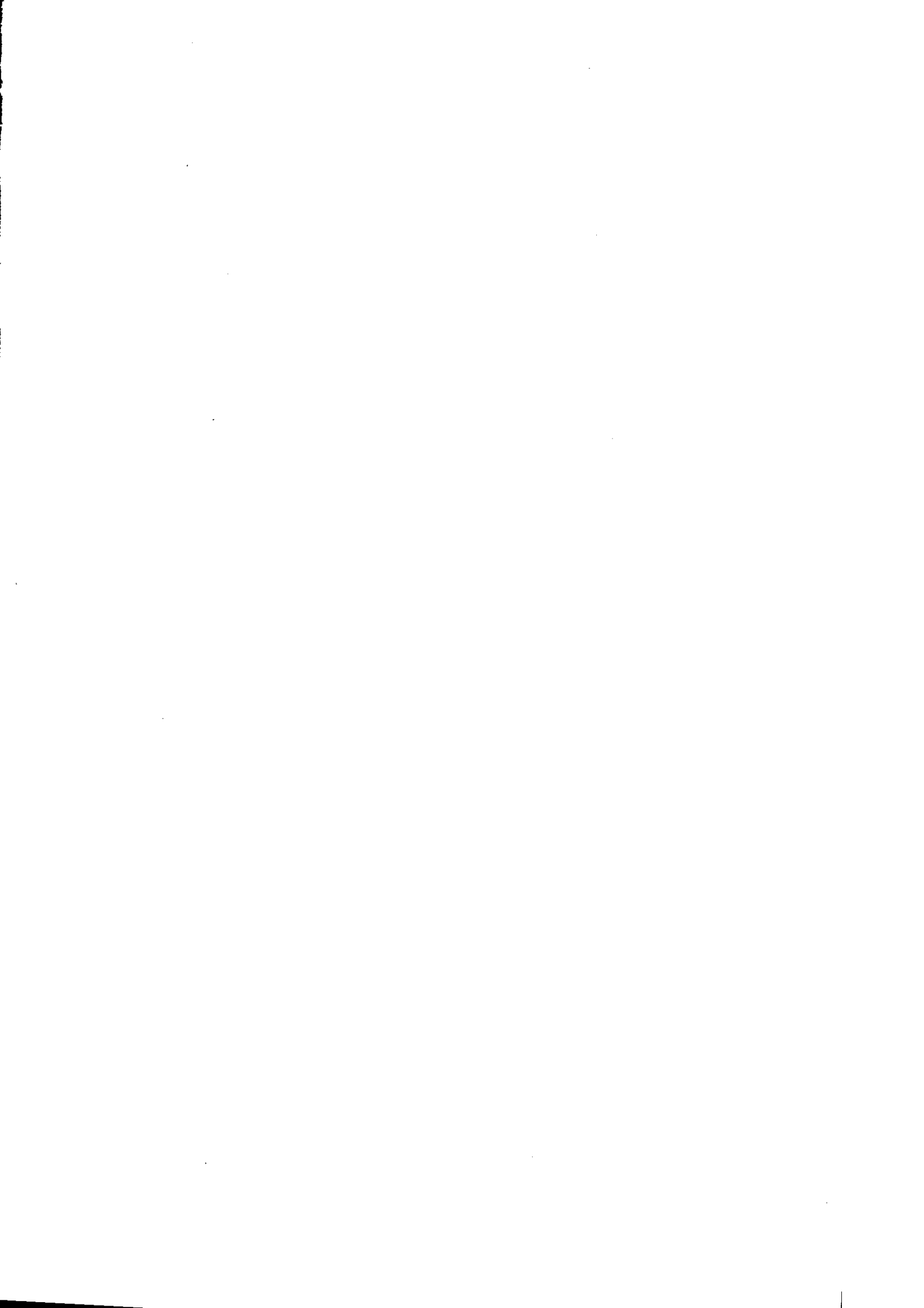

Lūkass

LŪKASA EVANĢĒLIJS

Lūkasa evaņģēlijs

No Jaunās Derības tulkojuma
"Dzīvā Bībele"

INTERNATIONAL BIBLE SOCIETY
Colorado Springs • Mexico City • Herrljunga
Nairobi • Hyderabad • Bangkok

Lūkass stāsta par Jēzu

Autors: Lūkass

Sarakstišanas vieta: domājams, ka Cezareja

Sarakstišanas laiks: apmēram m.ē. 60. gads

Saturs: Lūkass bija apustuļa Pāvila pavadonis, pēc profesijas – ārsts. Šo aprakstu par Jēzus dzīvi viņš adresē izglītotam grieķim Teofilam. Viņa vēstījuma mērķis ir – parādīt Jēzus cilvēciskumu un vēsturisko nozīmīgumu. Tāpēc autors ir rūpīgi pārbaudījis visus pierādījumus un min precīzu notikumu laiku. Viņš sāk ar Jēzus pārdabiskās piedzimšanas aprakstu, minot detaļas, kas nekur citur nav atrodamas. Tālāk stāstīts par Jēzus darbību Galilejā, kam seko plašs apraksts par viņa ceļojumu uz Jeruzalemi. Pēc Jēzus nāves un uzcelšanās no nāves viņa mācekļi ar sajūsmu un prieku paliek gaidot Dieva apsolīto spēku. Pats vārds "evaņģēlijs" nozīmē "Priecīgā vēsts".

Galvenā doma: Ja ieskatāmies pārējos evaņģēlijos, Matejs ataino Jēzu kā Mesiju, Marks parāda viņu kā Dieva kalpu, bet Lūkass – kā pilnīgu Cilvēku-Dievu, kura ciltskoks sniedzas līdz pašam Ādamam (Lūk. 3:23-38). Jēzus ir izcilākā vēsturiskā persona, un Lūkass runā par viņu vēsturisko notikumu kontekstā. Nepārspēta palikusi viņa mācība un dzīve, ne ar ko nesalīdzināma ir viņa nāve un augšāmcelšanās.

1 Labdien, mans mīlais Teofil!

Ir uzrakstīti jau vairāki Kristus dzīves stāsti, izmantojot pirmo mācekļu un citu aculiecinieku sniegtās ziņas. Tomēr man šķita, ka nebūtu slikti pārbaudīt visus šos stāstus no sākuma līdz beigām. Tagad gribētu tev visu to pēc kārtas pastāstīt. Tu pārlicināsies, ka viss, kas tev par Jēzu stāstīts, ir patiess.

Enģelis templi

Mans stāsts sākas ar jūdu priesteri Cahariju, kas dzīvoja Jūdejas pārvaldnieka Hēroda laikā. Caharijs bija Abija priesteru vienības loceklis. Gan viņš, gan viņa sieva Elizabete bija Ārona pēcteči. Caharijs un Elizabete kā dievbijīgi cilvēki citīgi ievēroja visus Dieva likumus. Tomēr Elizabetei nevarēja būt bērni, un tagad viņi abi jau bija ļoti veci.

Kādu dienu Caharijs veica savus pienākumus templī. Parasti priesteri lozēja, kurš no viņiem iededzinās vīraka kvēpināmo, un šoreiz Caharijs ieguva tiesības ieiet tempļa svētnīcā.

Ārā, tempļa pagalmā atradās daudz ļaužu, kuri lūdza Dievu. Pēkšņi Caharijs kvēpināšanas altāra labajā pusē ieraudzīja

enģeli un pārsteigumā satrūkās.

Viņš sagatavos Mesijam ceļu

– Nebīsties, Caharij! – enģelis teica. – Es esmu atnācis tev pavēstīt, ka Dievs ir uzklauzījis tavu lūgšanu. Tava sieva Elizabete drīz dzemdēs dēlu, ko tu nosauksi par Jāni. Jūs abi būsiet laimīgi par viņa piedzimšanu, un arī daudzi citi priecāsies līdz ar jums. Tavs dēls būs viens no Dieva izredzētajiem. Viņš nekad nedrīkstēs baudīt vīnu vai citu reibinošu dzērienu, un vēl pirms dzimšanas viņā iemājos Svētais Gars. Daudzus Izraēla bērnus viņš atgriezīs pie Dieva – viņu Kunga. Viņš būs nelokāms kā senais pravietis Elijs, sludinās Mesijas atnākšanu un sagatavos cilvēkus tai. Dēli, tāpat kā tēvi, atkal kalpos Dievam, un nepaklausīgie sāks sekot Dieva gribai.

– Bet kā tas iespējams! – Caharijs iesaucās. – Es esmu jau vecs vīrs, un arī mana sieva ir krietni gados.

– Es esmu Gabriēls! – enģelis atbildēja. – Es runāju paša Dieva vārdā. Viņš mani

Kad Jēzus bija divpadsmit gadus vecs, viņš pirmo reizi gāja līdz saviem vecākiem uz Lieldienu svētkiem Jeruzalemē, ko tie apmeklēja katru gadu. Lūk. 2:41-42

atsūtīja paziņot tev šo priecīgo vēsti. ²⁰Bet, tā kā tu man netici, tad kļūsi mēms un nevarēsi parunāt līdz bērna piedzimšanai.

²¹Pa to laiku ļaudis ārā gaidīja Cahariju un brīnījās, kāpēc viņš tik ilgi kavējas. ²²Kad Caharijs beidzot iznāca, viņš vairs nespēja runāt. Tikai no žestiem varēja noprast, ka viņš redzējis kādu parādību.

²³Caharijs palika templī pabeigt savu darbu un tad atgriezās mājā. ²⁴Drīz viņa sieva Elizabete kļuva grūta un piecus mēnešus nerādījās ļaudīs.

²⁵ – Esmu pateicīga Dievam! – viņa teica, – Viņš mani atbrīvojis no neauglīgas sievas negoda!

Gabriēla parādīšanās Marijai

²⁶Nākamajā mēnesī Dievs sūtīja eņģeli Gabriēlu uz Galilejas pilsētu Nācareti ²⁷pie jaunavas Marijas, kura bija saderināta ar Jāzepu no Dāvida cilts.

²⁸ – Apsveicu tevi, – Gabriēls teica, – Dievs ir izraudzījis tevi no visām sievietēm.

²⁹Marija nespēja saprast, ko šie savādie vārdi nozīmē.

³⁰ – Nebaidies, Marij, – eņģelis viņai teica, – Dievs ir nolēmis tevi īpaši svētīt. ³¹Pavisam drīz tevī radīsies jauna dzīvība. Tev piedzims dēls, un viņa vārds būs Jēzus. ³²Viņš būs varens un viņu sauks par Dieva Dēlu. ³³Dievs viņam piešķirs Dāvida troni, un viņš valdīs pār Izraēla cilti mūžīgi.

³⁴ – Bet kā man var būt bērns? – Marija eņģelim vaicāja. – Es esmu vēl nevainīga.

³⁵Eņģelis atbildēja: – Pār tevi nāks Svētais Gars un Dieva spēka brīnums, tāpēc bērns, kas tev pie-dzims, būs svēts – viņš būs Dieva Dēls. ³⁶Arī tava radniece Elizabete, kurai nevarēja būt bērnu, savā sirmajā vecumā ir jau sestajā grūtniecības mēnesī. ³⁷Dievam nav nekas neiespējams.

³⁸ – Es esmu ar mieru pildīt Dieva gribu, – Marija sacīja, – lai viss notiek, kā tu teici.

Tad eņģelis nozuda.

Ciemos pie Elizabetes

³⁹Pēc dažām dienām Marija saposās apmeklēt Elizabeti. Viņa devās uz pilsētiņu Jūdejas kalnos, ⁴⁰kur dzīvoja Caharijs. ⁴¹Izdzirdot Marijas sveicienu, Elizabete sajuta bērnu spēcīgi sakustamies sevī, un tai brīdī pār

viņu nāca Svētais Gars. ⁴²Priecīgi iesaukdamās, viņa sveicināja Mariju:

– Dievs tevi ir svētījis vairāk par visām sievietēm, tevi un tavu bērnu! ⁴³Kāds man gods, ka mana Kunga māte nāk pie manis! ⁴⁴Tiklīdz es izdzirdu tavu sveicienu, bērns manī no prieka salēcās! ⁴⁵Tā kā tu ticēji tam, ko Dievs bija sacījis, tad viņš tevi ir svētījis.

⁴⁶ – Es slavēju Dievu, – Marija atbildēja, ⁴⁷ – un esmu laimīga, ka Viņš ir mans Glābējs! ⁴⁸Viņš izvēlējās mani – vienkāršu un parastu sievieti – tik lielam uzdevumam. Nākamās paaudzes sauks mani par laimīgu, ⁴⁹jo svētais un varens Dievs ir mani īpaši pagodinājis. ⁵⁰Viņa žēlastība ir nebeidzama un pavada ikvienu, kas Viņu godā. ⁵¹Dieva vara pasaulē ir nepārrēdzama, pat lepnie un augstprātīgie tai nevar pretoties. ⁵²Varenos Viņš ir gāzis no troņiem un apspiestos paaugstinājis. ⁵³Viņš ir veldzējis izslāpušos, bet bagātos atraidījis ar tukšām rokām.

⁵⁴Un kā Viņš palīdzējis savai Izraēla tautai! Viņš dāvā arī mums savu žēlsirdību, ⁵⁵ko uz mūžīgiem laikiem apsolinis mūsu tēviem – Ābrahāmam un viņa bērniem.

⁵⁶Marija palika pie Elizabetes kādus trīs mēnešus un tad atgriezās mājās.

Viņa vārds ir Jānis

⁵⁷Elizabetei pienāca laiks dzemdēt, un viņai piedzima puisēns. ⁵⁸Kaimiņi un radi drīz vien uzzināja par šo Dieva brīnumu, un visi priecājās.

⁵⁹Kad bērnam bija astoņas dienas, tad sanāca radi un draugi, lai piedalītos apgraizīšanas ceremonijā. Visi domāja, ka viņu sauks tāpat kā tēvu – par Cahariju.

⁶⁰ – Nē! – Elizabete noteica, – viņu sauks par Jāni.

⁶¹ – Kāpēc? – visi brīnījās, – jūsu ģimenē nav neviena, kam būtu tāds vārds.

⁶²Tad viņi ar žestiem to pašu vaicāja bērna tēvam. ⁶³Viņš palūdza papīru un, visiem par izbrīnu, uzrakstīja: "Viņa vārds ir Jānis."

⁶⁴Šai mirklī Caharijs atguva valodu un sāka slavēt Dievu. ⁶⁵Visi kaimiņi bija pārsteigti, un vēsts par notikušo izplatījās visā Jūdejas kalnienē. ⁶⁶Ļaudis, to dzirdot, domāja: "Par ko gan šim bērnam lemts kļūt? Dievs noteikti ir kaut ko īpašu viņam paredzējis."

Caharija pravietojums

⁶⁷Tad pār zēna tēvu Cahariju nāca Svētais Gars, un viņš, Dieva iedvesmots, teica:

⁶⁸ – Slavējiet Izraēla Dievu, kas nācis pie savas tautas, ⁶⁹lai to atbrīvotu. ⁷⁰Viņš sūta mums varenu Glābēju no sava kalpa valdnieka Dāvida cilts. ⁷¹Jau sen svētie pravieši tika vēstījuši: ⁷²"Dievs sūtīs kādu, kas glābs mūs no ienaidniekiem." ⁷³Viņš ir bijis žēlīgs pret mūsu tēvu tēviem. Viņš nav aizmirsis savu svēto solījumu Ābrahāmam, kas skar arī mūs. ⁷⁴Viņš atbrīvo mūs no ienaidniekiem, lai mēs nebaidoties varētu kalpot Viņam visu savu mūžu ⁷⁵kā Dieva ļaudis, kas dzīvo pēc Viņa gribas.

⁷⁶Un tevi, manu dēliņ, sauks par Visuvarēnā Dieva pravieti, jo tu sagatavosi Mesijam ceļu. ⁷⁷Tu teiksi Viņa tautai, ka glābti tiks visi tie, kas nožēlos grēkus.

⁷⁸Dievs mums piedos, jo Viņa žēlastība ir neizmērojama. Pār mums atausīs debesu gaisma. ⁷⁹Tā apspīdēs arī tos, kas mīt tumsā un nāves ēnā, un vadīs mūs pa miera ceļu.

⁸⁰Mazais Jānis auga un mācījās aizvien labāk izprast Dieva gribu, un, kad bija pieaudzis, aizgāja dzīvot tuksnesī. Tur viņš palika līdz tam laikam, kad viņam bija jāiziet tautā.

2 Dieva Dēls ienāk pasaulē

¹Tajā laikā ķeizars Augusts izdeva pavēli, ka visā Romas impērijā pirmo reizi jānotiek tautas skaitīšanai. ²(Šis pasākums notika, kad Sīrijā valdīja Kvirīnijs.) ³Ikvienam bija jāatgriežas savu senču mājvietā, lai tur pierēģistrētos. ⁴Tā kā Jāzeps bija cēlies no valdnieku cilts, viņam vajadzēja doties no Galilejas pilsētas Nācaretes uz valdnieka Dāvida seno mājvietu Betlēmi Jūdejā. ⁵Viņš devās turp ar Mariju, savu ligavu, kura gaidīja bērnu. ⁶Kad viņi ieradās Betlēmē, pienāca bērna dzimšanas laiks. ⁷Marijai piedzima pirmais bērns, dēls. Viņa to ietina autiņos un ielika silitē, jo pilsētas viesnīcā nebija vietu.

Dieva vēsts ganiem

⁸Tonakt laukos aiz pilsētas gani sargāja sa-

vus ganāmpulkus. ⁹Pēkšņi viņiem parādījās eņģelis, un Dieva gaisma apmirdzēja tos. Gani ļoti izbijās, ¹⁰bet eņģelis viņus nomierināja.

– Nebīstieties! – viņš teica, – es nesu jums un visiem cilvēkiem pašu lielāko prieka vēsti! ¹¹Šonakt Betlēmē ir dzimis Glābējs – mūsu Kungs Kristus. ¹²Jūs viņu pazīsit pēc tā, ka viņš, autos ietīts, gulēs silitē.

¹³Piepeši ganus apņēma milzīgs pulks eņģeļu, kas slavēja Dievu:

¹⁴ – Gods Dievam debesīs, un miers virs zemes visiem labas gribas cilvēkiem!

¹⁵Kad eņģeļu pulks bija atgriezies debesīs, gani teica cits citam: – Ejam! Dosimies uz Betlēmi, lai redzētu brīnumu, par ko mums vēstījuši eņģeļi.

¹⁶Viņi steidzās uz pilsētu un atrada Mariju, Jāzepu un silitē gulošo bērniņu. ¹⁷Ieraudzījuši to, gani stāstīja visiem, ko eņģelis viņiem sacījis. ¹⁸Visi, kas dzirdēja viņu stāstu, bija pārsteigti, ¹⁹bet Marija paturēja prātā ik vārdu un bieži par tiem domāja.

²⁰Tad gani atgriezās laukos pie ganāmpulkiem. Viņi slavēja Dievu par visu, ko bija piedzīvojuši tieši tā, kā eņģelis viņiem vēstījis.

"Šis bērns ir pasaules Glābējs!"

²¹Astoņas dienas vēlāk, bērna apgraizīšanas ceremonijā, viņam deva vārdu Jēzus, kā to bija noteicis eņģelis vēl pirms bērna ieņemšanas.

²²Kad pēc bērna piedzimšanas Marijai pienāca laiks šķīstīšanas upurim templī, kā pavēl Mozus likumi, vecāki devās ar Jēzu uz Jeruzalemi, lai to parādītu Dievam. ²³Šais likumos ir rakstīts: "Katru pirmo dēlu jānovēl Dievam."

²⁴Jēzus vecāki arī ziedoja savu upuri – kā to prasa likumi – "vai nu pāri ūbeļu vai divus jaunus baložus".

²⁵Tajā dienā templī atradās kāds vīrs, vārdā Simeons, kas dzīvoja Jeruzalemē. Viņš bija ļoti dievbijīgs un krietns cilvēks, viņā mājaja Svētais Gars. ²⁶Viņš pastāvīgi gaidīja, ka drīz nāks Mesija, jo Svētais Gars viņam bija atklājis, ka viņš nemirs, iekams nebūs redzējis Dieva sūtīto Glābēju. ²⁷Svētais Gars bija mudinājis viņu tajā dienā doties uz templi. ²⁸Kad Marija un Jāzeps

ieradās, lai parādītu Dievam savu mazulīti, Simeons arī bija tur un, paņēmis bērnu rokās, slavēdams Dievu, viņš teica:

²⁹ – Kungs, tagad es varu mierīgi mirt, ³⁰ jo esmu redzējis Glābēju, ³¹ ko tu solīji dot pasaulei. ³² Viņš ir Gaisma, kas atspīdēs pār visām tautām, un viņš būs tavas Izraēla tautas gods!

³³ Jāzeps un Marija stāvēja turpat, brīnīdamies par šiem vārdiem. ³⁴ Simeons viņus svētīja, un tad teica Marijai:

³⁵ – Tavā sirdī būs skaudras sāpes, jo šis bērns Izraēlā izšķīrs daudzu cilvēku likteni, kļūstot vieniem par tiesnesi, citiem par glābēju, tādējādi atklājot cilvēku visapslēptākās domas.

³⁶ Templī atradās arī praviete Anna, Fānuēla meita, no Ašera cilts. Viņa bija ļoti veca, jo pēc septiņiem laulībā pavadītiem gadiem bija ilgi nodzīvojusi kā atraitne, ³⁷ un tagad viņai bija astoņdesmit četri gadi. Viņa nekad neatstāja templi un pavadīja tur nakti un dienu, kalpodama Dievam ar lūgšanām un bieži gavēdama. ³⁸ Viņa pienāca klāt, kad Simeons sarunājās ar Mariju un Jāzepu, un arī sāka slavēt Dievu. Visiem, kas Jeruzalemē gaidīja Mesijas atnākšanu, Anna stāstīja par šo bērnu.

Jēzus bērnība

³⁹ Kad Jēzus vecāki bija izpildījuši bauslības priekšrakstus, viņi atgriezās Nācāretē, Galilejā.

⁴⁰ Jēzum pieaugot, viņā atklājās dievišķa gudrība, un Dieva svētība pavadīja viņu ik uz soļa. ^{41,42} Kad Jēzus bija divpadsmit gadus vecs, viņš pirmo reizi gāja līdzī saviem vecākiem uz Lieldienu svētkiem Jeruzalemē, ko tie apmeklēja katru gadu. ⁴³ Pēc svētkiem vecāki devās uz Nācāreti, bet Jēzus, neviena nepamanīts, palika Jeruzalemē. ⁴⁴ Pirmo dienu vecāki nepievērsa uzmanību viņa prombūtnei, jo domāja, ka viņš ir kopā ar citiem ceļiniekiem. ⁴⁵ Taču, kad viņš neparādījās arī vakarā, tie sāka viņu meklēt pie radiem un draugiem, bet neatraduši gāja atpakaļ uz Jeruzalemi. ⁴⁶ Pēc trim dienām tie beidzot atrada viņu templī rakstu mācītāju vidū. ⁴⁷ Jēzus uzmanīgi klausījās, uzdeva jautājumus un pārsteidza visus ar neparasti gudrām atbildēm.

⁴⁸ Vecāki, redzēdami viņu tik mierīgi sēžam, nezināja, ko domāt.

– Dēls, – māte viņu uzrunāja, – kāpēc tu mums sagādāji raizes? Mēs ar tēvu visur tevi izmisīgi meklējām.

⁴⁹ – Bet kāpēc jums tas bija jādara? – Jēzus jautāja. – Jums vajadzēja zināt, ka es būšu šeit, sava Tēva namā.

⁵⁰ Tomēr vecāki nesaprata viņa vārdus. ⁵¹ Tad Jēzus kopā ar viņiem atgriezās Nācāretē un bija tiem paklausīgs, bet māte visu piedzīvoto nekad neaizmirsā. ⁵² Jēzum izaugot, vairojās arī viņa gudrība, un Dievs un cilvēki mīlēja viņu.

3 Saucēja balss

^{1,2} Ķeizara Tibērija piecpadsmitajā valdīšanas gadā Dievs uzrunāja Jāni Caharija dēlu, kas dzīvoja tuksnesī. (Tai laikā Pilāts valdīja Jūdejā, Hērods Galilejā, viņa brālis Filips Iturejā un Trahonijā, Lizanijs Abilenē, bet Annass un vēlāk Kaijafs bija jūdu augstie priesteri.)

³ Tad Jānis pameta tuksnesi un devās uz visiem apvidiem abos Jordānas krastos. Viņš aicināja ļaudis kristīties, lai tie apliecinātu, ka viņi atgriezušies pie Dieva, novērsušies no grēkiem un saņēmuši piedošanu. ⁴ Pēc pravieša Jesajas vārdiem Jānis bija kā saucēja balss tuksnesī: "Sagatavojiet ceļu Kunga atnākšanai! Novāciet šķēršļus ik takā viņa priekšā! ⁵ Nolidziniet kalnus un pakalnus! Piepildiet ielejas! Iztaisnojiet likos ceļus! Nogludiniet grambas! ⁶ Tad visa cilvēce redzēs Dieva sūtīto Glābēju."

⁷ Ļaužu pulkus, kas nāca kristīties, Jānis uzrunāja šādi:

– Jūs, čūsku dzimums! Jūs mēģināt izglābties no elles, patiesi neatgriežoties pie Dieva. Tāpēc jūs vēlaties tapt kristīti. ⁸ Vispirms pierādiet darbos, ka esat pievērsušies Dievam. Un nedomājiet, ka varat justies droši tāpēc, ka esat Ābrahāma pēcnācēji. Ar to vien nepietiek. Dievs var radīt Ābrahāma bērnus arī no šiem akmeņiem!

⁹ Ir pēdējais laiks atgriezties, jo Dieva tiesas cirvis ir pacelts pār jums, tas gatavs nocirst koku ar visām saknēm. Katru, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī.

¹⁰ – Bet ko lai mēs darām? – ļaudis vaicāja.

¹¹ – Ja jums ir divi krekli, tad dodiet vienu tam, kam tā nav, – Jānis atbildēja. – Ja jums ir pietiekami ēdamā, tad neaizmirstiet izsalkušos.

¹² Kristīties nāca arī nodokļu iekasētāji.

– Ko lai mēs darām? – viņi jautāja.

¹³ – Nekrāpiet nevienu un neņemiet vairāk nodokļu, kā likumā paredzēts, – Jānis atbildēja.

¹⁴ – Un kas jādara mums? – gribēja zināt kareivji.

– Nelaupiet un neizspiediet naudu, bet apmierinieties ar savu algu! – Jānis atbildēja.

¹⁵ Ļaudis, gaidīdami Mesiju, sprieda, ka tas varētu būt Jānis.

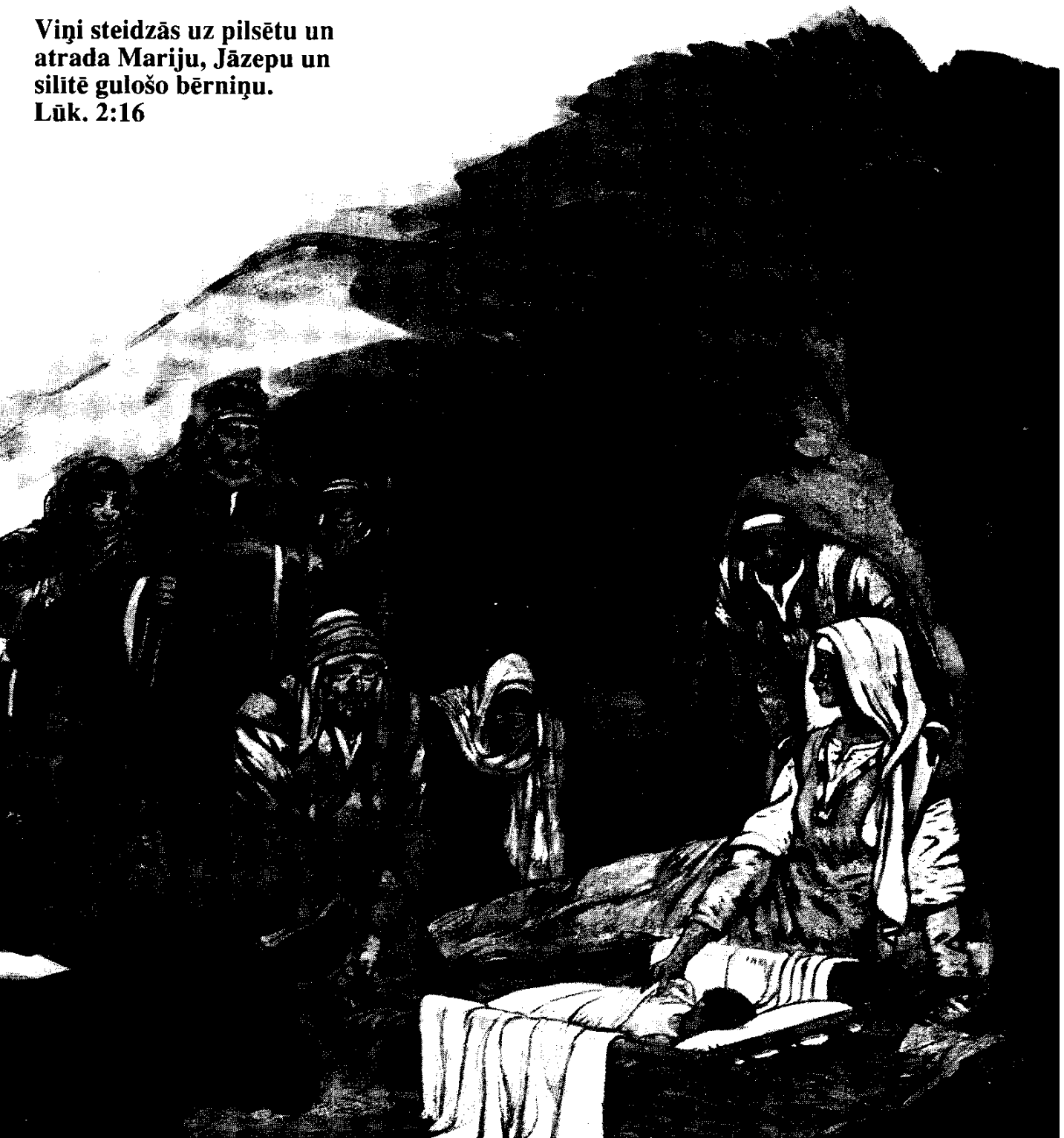
¹⁶ – Es kristīju tikai ar ūdeni, – Jānis atbildēja, – bet drīz nāks cits, daudz spēcīgāks par mani. Es neesmu cienīgs būt pat viņa kalps. Viņš kristīs jūs ar Svēto Garu un uguni.

¹⁷ Viņš izvētīs ražu un graudus sakrās apcirkņos, bet pelavas sadedzinās mūžīgā ugunī.

¹⁸ Jānis runāja arī par daudz ko citu, slu-

Viņi steidzās uz pilsētu un atrada Mariju, Jāzepu un silitē gulošo bērniņu.

Lūk. 2:16

dinādams cilvēkiem Dieva vēsti, un mudināja tos atgriezties. ^{19,20}Bet, kad Jānis bija atklāti nosodījis Galilejas valdnieku Hērodu par to, ka tas apprecējis sava brāļa sievu Hērodiju, un vēl par daudz citiem viņa pārkāpumiem, Hērods kļuva tik ļauns, ka lika Jāni iemest cietumā.

Mans mīļotais Dēls

²¹Tanī laikā, kad Jānis vēl kristīja ļaudis, arī Jēzus atnāca kristīties. Kad viņš lūdza Dievu, atvērās debesis, ²²un Svētais Gars kā balodis nolaidās pār viņu. No debesīm atskanēja balss:

– Tu esi mans mīļotais Dēls, mans prieks, manu nodomu piepildītājs.

²³Jēzus bija gadus trīsdesmit vecs, kad viņš uzsāka savu darbu tautā. Viņu uzskatīja par Jāzēpa dēlu, un viņa priekšteči bija:

Ēls, ²⁴Matats, Levijs, Melhijs, Janajs, Jāzeps,

²⁵Matatijs, Amoss, Naums, Eslijs, Nagajs,

²⁶Maāts, Matatijs, Semeins, Jozehs, Joda, ²⁷Joanans, Reza, Zorobabels, Šalatiēls,

Nerijs,

²⁸Melhijs, Adijs, Kozams, Elmadams, Ers,

²⁹Jozus, Eliēzers, Jorims, Matats, Levijs,

³⁰Simeons, Jūdass, Jāzeps, Jonams, Eljakims,

³¹Melejs, Mennajs, Matats, Nātāns, Dāvids,

³²Isajs, Jobeds, Boass, Salmoni, Naāsons, ³³Aminadabs, Admins, Arnijs, Hecrons,

Faress, Jūda,

³⁴Jēkabs, Īzāks, Ābrahāms, Tarass, Nahors,

³⁵Seruhis, Reuss, Faleks, Ēbers, Salass,

³⁶Kainans, Arfaksads, Sems, Noass, Lamehs,

³⁷Metuzāls, Ēnohs, Jareds, Malaleēls, Kainans,

³⁸Ēnošs, Sets, Ādams, ko pats Dievs bija radījis.

4 Sātana priekšlikumi

^{1,2}Pēc kristīšanās Jēzus, Svētā Gara pārpilns, devās prom no Jordānas upes; Gars aizveda viņu Jūdejas tuksnesī, kur četrdes-

mit dienas viņu kārdināja Sātans. Visu šo laiku viņš nekā neēda, tāpēc viņu mocīja izsalkums.

³ – Ja tu esi Dieva Dēls, tad pārvērt šo akmeni par maizes klaipu, – Sātans teica.

⁴ – Svētajos Rakstos sacīts, ka dzīvē ir daudz kas svarīgāks par ēšanu, – Jēzus atbildēja.

⁵Tad Sātans uzveda viņu augstā kalnā un vienā acumirkli parādīja tam visas pasaules valstis, ^{6,7}teikdams:

– Visa šī varenība un krāšņums pieder man, es varu to piešķirt, kam vien gribu. Ja tu metīsies ceļos un pielūgsi mani, es atdošu to tev.

⁸Jēzus atbildēja:

– Rakstos ir teikts: mums jāpielūdz vienīgi Dievs un jāklausa Viņam.

⁹⁻¹¹Tad Sātans viņu aizveda uz Jeruzalemi, pašā augstākajā vietā uz tempļa jumta, un mudināja:

– Ja tu esi Dieva Dēls, meties lejā! Rakstos ir teikts, ka Dieva eņģeļi tevi nesīs uz rokām, lai tev nekas nenotiek.

¹²Jēzus atvairīja viņu ar vārdiem:

– Rakstos ir arī teikts – sargies izaicināt Dievu.

¹³Kad Velns bija visus kārdinājumus izmēģinājis, viņš atstāja Jēzu.

¹⁴Jēzus, Svētā Gara spēka pārpilns, atgriezās Galilejā. Drīz par viņu runāja visā apkārtnē. ¹⁵Viņš sludināja sinagogās, un visi viņu slavēja.

Brīvība un piedošana

¹⁶Nonācis Nācaretē, savā bērnības pilsētiņā, viņš kā parasti sabata dienā aizāja uz sinagogu. Kad viņš piecēlās, lai lasītu Svētos Rakstus, ¹⁷tam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Viņš lasīja: ^{18, 19}"Dieva Gars ir ar mani. Viņš aicinājis mani sludināt Labo vēsti nabadzīgajiem. Viņš ir sūtījis mani remdēt ciešanas, vēstīt, ka gūstekņi būs brīvi, aklie kļūs redzīgi, apspiestie tiks atbrīvoti no ikviena jūga, un Dievs vairs nepamēinēs cilvēku pārkāpumus."

²⁰Jēzus aizvēra grāmatu, atdeva to un apsēdās. Visi viņu uzmanīgi vēroja un gaidīja, ko viņš sacīs.

²¹ – Šis pravietojums šodien ir piepildījies! – viņš iesāka.

Savā zemē praviešus necieš

²²Visiem šī doma patika, bet viņi brīnījās par Jēzus neparastajiem vārdiem:

– Grūti pat noticēt, ka viņš ir namdara**ēls.

²³ – Jūs droši vien atgādināsīt man sakām-vārdu: "Ārst, dziedini pats sevi!" – Jēzus turpināja. –Ja jau tu Kapernaumā darīji tādus brīnumus, tad atkārto tos arī šeit. ²⁴Bet es jums saku, ka neviens pravietis netiek cienīts savā dzimtajā pusē. ^{25,26}Atcerieties, – kad pravieša Elija laikā trīsarpus gadus nebija lijis lietus, Izraēlā valdīja bads. Kaut arī daudzām atraitnēm bija nepieciešama palīdzība, Elijs netika sūtīts ne pie vienas no viņām, bet gan pie cittautietes no Sareptas Sidonas apkārtnē. ²⁷Vai arī atcerieties pravieti Elīsu, kas izdziedināja vienīgi sīrieti Naēmanu, kaut gan jūdu tautā bija neskaitāmi daudz spītāligo.

²⁸Šie vārdi klausītājus satracināja. ²⁹Uzlēkuši kājās, tie sagraiba Jēzu un aizvilka uz stāvā kalna malu, kur bija uzcelta pilsēta, lai nogrūstu viņu no kraujas. ³⁰Bet viņš mierīgi izgāja cauri pūlim un devās projām.

Kas tas par spēku?

³¹Tad Jēzus nonāca Galilejas pilsētā Kapernaumā un sabbatā sludināja tur sinagogā.

³²Arī te ļaudis bija pār-steigti par viņa vārdiem, jo šķita, ka ar tiem viņus uzrunā pats Dievs.

^{33,34}Sinagogā atradās kāds ļauna gara apsēsts cilvēks.

– Apklusti! – tas Jēzum uzkliedza.

– Ko tev vajag no mums, Jēzu nācarieti? Tu taču esi atnācis mūs iznīcināt. Es zinu, kas tu esi – Svētais Dieva Dēls.

³⁵Jēzus viņu pārtrauca.

– Klusē! Atstāj šo cilvēku! – viņš teica ļaunajam garam.

Tad dēmons nogrūda vīru zemē pūļa vidū un, nenodarījis nekā ļauna, atstāja viņu.

³⁶ – Kas tas par spēku, ka pat ļaunie gari paklausa viņa vārdiem? – samulsušie ļaudis brīnījās.

³⁷Drīz šis notikums kļuva zināms visā apkārtnē.

Viņa roku pieskāriens

³⁸No sinagogas Jēzus devās pie Sīmaņa,

kura sievasmāte bija smagi slima ar drudzi. Ļaudis lūdza, lai Jēzus viņai palīdz.

³⁹Jēzus piegāja pie gultas, noliecās un pavēlēja drudzim slimo atstāt. Tūlīt viņa kļuva vesela, piecēlās un sāka apkalpot viesus.

⁴⁰Uzzinājuši par notikušo, visi, kam vien mājā bija kāds slimnieks, pēc saulrieta atveda to pie Jēzus, un viņa roku pieskāriens katru dziedināja. ⁴¹Arī ļaunie gari pēc viņa pavēles atstāja apsēstos.

– Tu esi Dieva Dēls! – tie kļiedza.

Jēzus tiem pavēlēja klusēt, lai tie neizpaustu, ka viņš ir Kristus.

⁴²Nākamajā rītā agri Jēzus devās projām uz tuksnesi. Ļaudis viņu meklēja visās malās un, beidzot atraduši, lūdza, lai viņš tos neatstāj.

⁴³ – Man ir jāsludina Labā vēsts par Dieva valstību arī citur – tas ir mans uzdevums, – viņš atbildēja.

⁴⁴Un tā viņš gāja tālāk, sludinādams visās šīs zemes sinagogās.

5 Loms, kas samulsināja zvejniekus

¹Kādu dienu, kad viņš sludināja Ģenecarettes ezera krastā, ap viņu sapulcējās daudz ļaužu, lai klausītos Dieva Vārdu.

²Viņš ieraudzīja krastmalā divas tukšas laivas. Tās tur bija atstājuši zvejnieki, kas mazgāja tīklus. ³Jēzus iekāpa vienā no tām un lūdza tās īpašniekam Sīmanim Pēterim atairēt to no krasta, lai viņš, laivā sēdēdams, varētu runāt ar ļaudīm. ⁴Beidzis runāt, viņš teica Sīmanim:

– Tagad brauciet tālāk un izmetiet tur tīklus!

⁵ – Kungs, – Sīmanis iebilda, – mēs pūlējāmies visu pagājušo nakti un nekā nedabūjām. Taču, ja tu tā saki, mēģināsim vēlreiz.

⁶Un šoreiz viņu tīkli bija tik pilni, ka tie vai plisa pušu. Pēc palīgā sauciena talkā nāca biedri no otras laivas, un drīz vien abas bija tik pilnas ar zivīm, ka gandrīz vai grima.

^{7,8}Kad Sīmanis Pēteris aptvēra notikušo, viņš nometās ceļos Jēzus priekšā.

– Ak, Kungs, – viņš teica, – lūdzu, atstāj

mūs. Es esmu parāk liels grēcinieks, lai atrastos tavā tuvumā.

⁹Viņš un visi pārējie, ¹⁰kā arī divi viņa biedri – Jēkabs un Jānis, Cebedeja dēli, bija izbijušies par bagāto lomu.

– Nebīsties! – Jēzus atbildēja. Turpmāk tu gūsi cilvēku dvēseles!

¹¹Izkāpuši krastā, viņi tūlīt atstāja visu un devās līdz Jēzum.

Spitāligais

¹²Reiz kādā ciematā Jēzus sastapa spitālības pārņemtu cilvēku. Ieraudzījis Jēzu, tas no-
metās ar seju ceļa putekļos un lūdza, lai viņu izdziedina.

– Kungs, – viņš teica, – ja vien gribi, tu vari mani dziedināt.

¹³Jēzus izstiepa roku, aizskāra viņu un teica:

– Es to gribu. Topi vesels.

Un slimais tūdaļ izveseļojās.

¹⁴Tad Jēzus lika viņam tūlīt doties pie jūdu priestera, lai tas viņu apskatītu, bet piekodināja nevienam citam par dziedināšanu nestāstīt.

– Upurē, kā to paredz Mozus likums no spitālības izdziedinātiem, – viņš teica, – apliecinot, ka Dievs tevi darījis veselu.

¹⁵Tagad valodas par Jēzus spēku izplatījās vēl ātrāk. Lieli ļaužu pūļi nāca viņā klausīties un meklēt dziedināšanu.

¹⁶Bet viņš devās uz tuksnesi pielūgt Dievu.

Vara piedot grēkus

¹⁷Kādu dienu, kad viņš sludināja, tuvumā sēdēja daži farizeji un rakstu mācītāji. Šie cilvēki bija nākuši no Galilejas un Jūdejas, kā arī no Jeruzalemes. Dieva Gars deva Jēzum spēku dziedināt.

^{18,19}Atnāca daži cilvēki, nesdami paralizētu vīru. Viņi mēģināja izlauzties cauri pūlim pie Jēzus, bet velti. Tad tie uzkāpa uz jumta, uzplēsa to un nolaida slimo vīru ar visu guļvietu lejā, tieši Jēzus priekšā. ²⁰Redzēdams viņu ticību, Jēzus teica slimajam vīram:

– Mans draugs, tavi grēki ir piedoti.

²¹– Par ko gan viņš sevi uzskata? – nodomāja farizeji un rakstu mācītāji. – Tā ir zaimošana! Grēkus var piedot vienīgi Dievs.

²²Jēzus zināja, ko tie domā, un atbildēja:

– Kāpēc zaimošana? ^{23,24}Man ir dota vara zemes virsū piedot grēkus. Taču tā varētu pateikt jebkurš, bet es jums to pierādīšu, izdziedinādams šo slimnieku.

Tad viņš teica paralizētajam vīram:

– Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām.

²⁵Un tūlīt, visiem redzot, vīrs piecēlās kājās, paņēma savu guļvietu un gāja uz mājām, slavēdams Dievu.

²⁶Visus klātesošos pārņēma mulsums un godbijība. Viņi slavēja Dievu, teikdami:

– Mēs šodien esam redzējuši brīnumus.

Veseliem ārstu nevajag

²⁷Pie pilsētas vārtiem Jēzus ieraudzīja sēžam kādu nodokļu vācēju, vārdā Leviju, un sacīja viņam:

– Nāc un kļūsti mans mācekļi!

²⁸Levijs tūdaļ cēlās, visu atstāja un gāja viņam līdz.

²⁹Tad Levijs savā mājā sarīkoja svētku mielastu, kurā piedalījās daudz viņa amata biedru – nodokļu vācēji un citi draugi. Jēzus tur bija goda viesis.

³⁰– Kā jūs varat saieties ar tādiem salašņām, – farizeji un rakstu mācītāji pārmeta Jēzus mācekļiem.

³¹– Ārsts vajadzīgs slimajiem, nevis veselajiem, – Jēzus tiem atbildēja. ³²– Mans uzdevums ir atgriezt no grēkiem grēciniekus, nevis paštaisnos.

Ligavaiņa draugi

³³Farizejiem nepatika arī tas, ka Jēzus mācekļi negavē.

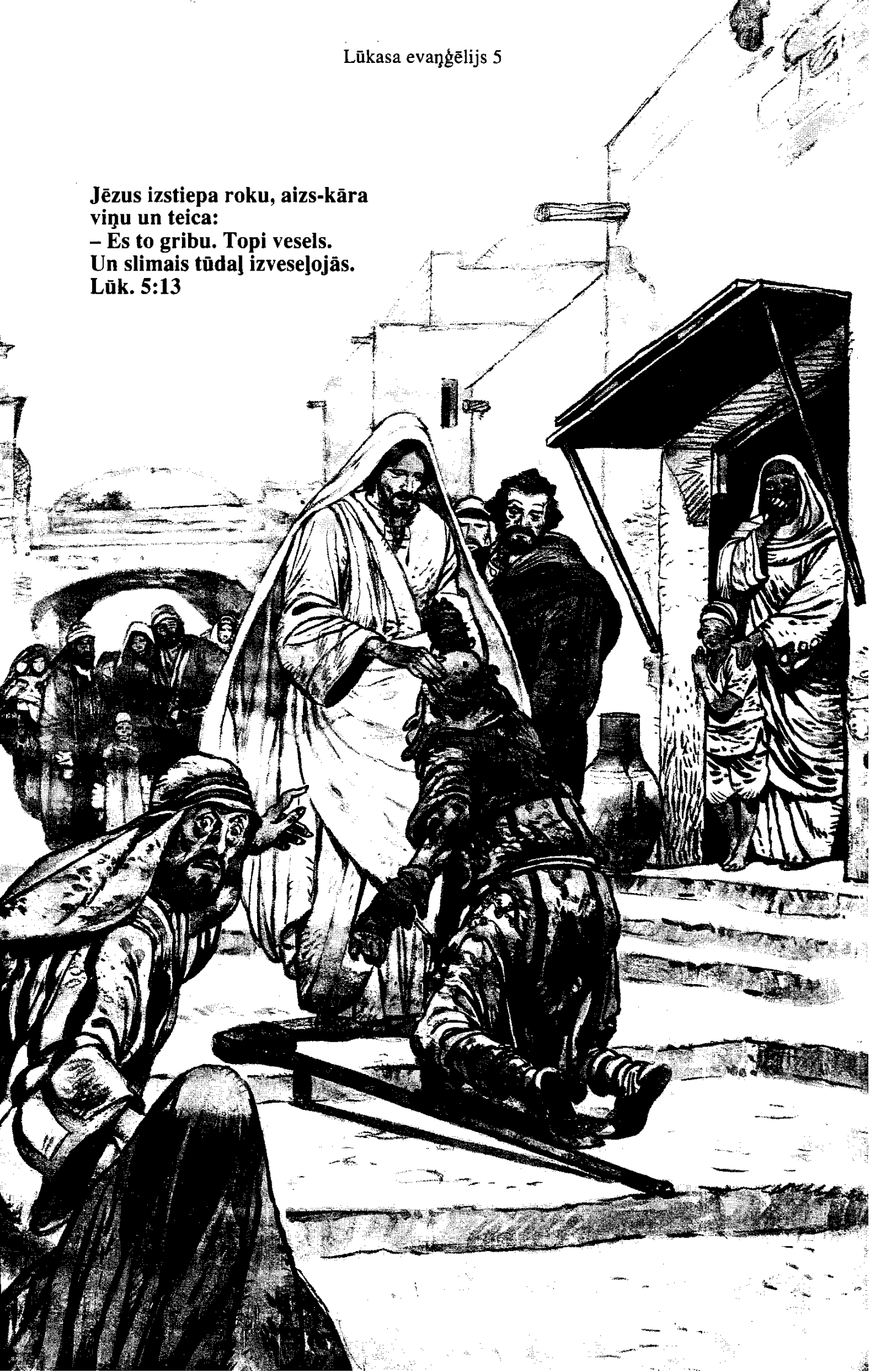
– Jāņa Kristītāja mācekļi bieži gavē un lūdz Dievu, – tie teica, – un tā darām arī mēs, bet tavējie dzer vīnu un mieļojas.

³⁴– Vai kāzu viesi, sēdēdami kopā ar ligavaini pie viena galda, gavē? – Jēzus vaicāja. ³⁵Bet drīz pienāks laiks, kad es vairs nebūšu pie saviem mācekļiem, tad viņi gavēs.

³⁶Tad Jēzus minēja vēl kādu citu piemēru:

– Neviens nesaplēsīs jaunas drēbes, lai liktu ielāpu vecam apģērbam, jo tā būs sabojāts jaunais, un arī vecais ne pēc kā neizskatīsies. ³⁷Neviens nepildīs jaunu vīnu vecos ādas maisos, jo tas tos pārplēsīs, un kā maisi, tā vīns būs pagalam. ³⁸Jauns vīns jāpilda jaunajos maisos. ³⁹Tomēr neviens, kas

**Jēzus izstiepa roku, aizs-kāra
viņu un teica:
– Es to gribu. Topi vesels.
Un slimais tūdaļ izveseļojās.
Lūk. 5:13**

dzēris veco vīnu, neprasis pēc jaunā, atzīstot, ka vecais ir labāks.

6 Labu darīt drikst vienmēr

¹Kādā sabatā Jēzus ar saviem mācekļiem gāja caur labības laukiem. Viņi lauza vārpas, izberza no tām graudus un ēda.

² – Jūs pārkāpjat Dieva likumus! – to redzot, daži farizeji uztraucās, – sabatā nedrīkst strādāt, bet tavi mācekļi vāc graudus.

³ – Vai jūs neesat lasījuši Svētos Rakstus? Vai neatceraties, ko darīja ķēniņš Dāvids, kad viņš un viņa ļaudis bija izsalkuši? ⁴Viņš iegāja dievnamā un paņēma svētnīcas maizi, ko drīkstēja ēst tikai priesteris, ēda to un deva arī citiem. ⁵Es esmu noteicējs par to, kas ir un kas nav atļauts sabatā, – Jēzus piebilda.

⁶Sludinādams sinagogā kādā citā sabatā, viņš tur pamanīja vīru ar kroplu labo roku. ⁷Rakstu mācītāji un farizeji vēroja, vai Jēzus slimo nesāks dziedināt. Tas būtu iemesls viņu apsūdzēt. ⁸Bet Jēzus, labi zinādams viņu domas, teica cilvēkam ar kroplu roku:

– Nāc un nostājies šeit, lai katrs tevi redz.

Viņš tā darīja. ⁹Tad Jēzus griezās pie farizejiem un rakstu mācītājiem.

– Es gribu jums kaut ko jautāt: vai sabatā vajag darīt labu vai ļaunu? Glābt dzīvību vai to iznīcināt?

¹⁰Viņš paskatījās uz katru no viņiem, un, tā kā tie klusēja, teica vīram:

– Izstiep savu roku!

Un, kad tas tā darīja, roka kļuva pilnīgi vesela. ¹¹To redzēdami, Jēzus pretinieki, mežonīgi saniknoti, sāka apspriesties, kā viņu dabūt pie malas.

Mācekļu izraudzišanās

¹²Drīz pēc tam Jēzus devās kalnos lūgt Dievu un pavadīja lūgšanās visu nakti. ¹³Gaismai austot, viņš sasauca kopā savus sekotājus un izraudzījās no viņu vidus divpadsmit mācekļus, kurus sauca par apustuļiem.

¹⁴⁻¹⁶Viņu vārdi bija: Sīmanis, ko Jēzus sauca arī par Pēteri, Sīmaņa brālis Andrejs, Jēkabs, Jānis, Filips, Bartolomejs, Matejs, Toms, Jēkabs Alfeja dēls, Sīmanis, saukts Zelots, dass Jēkaba dēls un Jūdass Iskariots,

kas vēlāk Jēzu nodeva.

Jūs esat laimīgi!

^{17,18}Nokāpuši pa kalna nogāzi, mācekļi kopā ar Jēzu apstājās plašā līdzenumā. Tur bija sapulcējies milzīgs ļaužu pūlis, kuru vidū bija daudz viņa sekotāju. Cilvēki bija nākuši no visas Jūdejas, no Jeruzalemes un pat no tālajām ostas pilsētām – Tiras un Sidonas. Viņi bija ieradušies, lai uzklausītu Jēzu vai tiktu dziedināti. Jēzus daudzus atbrīvoja no ļauniem gariem. ¹⁹Ikviens mēģināja viņam pieskarties, jo no viņa izplūda dziedinošs spēks, un slimie kļuva veseli. ²⁰Tad Jēzus pievērsās saviem mācekļiem.

– Kaut arī nabagi, – viņš teica, – jūs tomēr esat laimīgi, jo jums pieder Dieva valstība!

²¹Kaut arī tagad jums jācieš izsalkums, jūs esat laimīgi, jo Dievs to remdinās. Laimīgi esat arī jūs, kas raudat, jo drīz jūs priecīgi gaviļēsiet! ²²Jūs varat justies laimīgi arī tad, kad citi jūs ienīst, atstumj, nicina un aprunā jūs, tādēļ ka esat mani sekotāji. ²³Tad priecājieties un gaviļējiet, jo debesīs jūs tiksiet atalgoti. Senlaiku pravieši arī tāpat tikuši vajāti.

²⁴Nepriecājieties, bagātie, jūs sagaida bēdas, jo laimi jūs baudāt vienīgi šeit, zemes virsū. ²⁵Jūs tagad esat paēduši un pārtikuši, bet jūs cietīsiet trūkumu. Tagad jūs smejaaties, bet tad jūs raudāsiet un vaimanāsiet. ²⁶Un vēl lielākas bēdas sagaida tos, ko tagad pūlis cildina – viltus pravieši ir vienmēr godāti.

Mīliet ienaidniekus!

²⁷Bet klausieties, ko es tagad saku: mīliet savus ienaidniekus. ²⁸Dariet labu tiem, kas jūs ienīst, lūdziet Dieva svētību tiem, kas jums dara pāri. ²⁹Ja kāds jums sit pa vienu vaigu, pagrieziet arī otru! Ja kāds prasa jūsu virsdrēbes, atdodiet viņam arī savu kreklu. ³⁰Neatsakiet nevienam lūdzējam un neraizējieties, vai doto dabūsiet atpakaļ. ³¹Izturieties pret ļaudīm tā, kā jūs vēlētos, lai tie izturas pret jums.

³²Vai tas ir kāds nopelns, ja mīlat tos, kas mīl jūs? Tā dara visi! ³³Vai tas ir kas sevišķs, ja jūs darāt labu tikai tiem, kas to pašu dara jums? To dara pat tie, kas Dievu neatzīst!

³⁴Un kāds tur labums, ja jūs aizdodat naudu

vienīgi tiem, kas var jums atmaksāt? Pat noziedznieki tā dara, ja vien zina, ka visu dabūs atpakaļ. ³⁵Mīliet savus ienaidniekus. Dariet tiem labu. Aizdodiet tiem, atmaksas negaidīdami, jo Dievs jūs bagātīgi atalgos, un jūs būsiet īsti Dieva bērni. Viņa labestība izpaužas arī pret nepateicīgajiem un ļaunajiem. ³⁶Esiet tikpat līdzjūtīgi kā jūsu Tēvs debesis.

Nenosodiet!

³⁷Nenosodiet un netiesājiet, lai paši netiktu tiesāti. Esiet gatavi piedot, tad arī jums taps piedots. ³⁸Dodiet, kas jums ir, tad arī Dievs jūs tik bagātīgi apdāvinās, ka jūs to visu nevarēsiet pat saņemt. Ar tādu mēru, kā jūs citus mērojat, Dievs mēros arī jūs.

³⁹Jēzus turpināja:

– Vai akls aklam var rādīt ceļu? Vai viņi abi neiekritis pirmajā bedrē? ⁴⁰Vai mācekļi var mēroties zināšanās ar savu skolotāju? Bet, ja viņš cītīgi strādās, viņš iemācīsies tikpat daudz. ⁴¹Ko tu uztraucies par skabargu cita aci, ja pats savā nepamani baļķi? ⁴²Kā tu vari viņam teikt: es tev palīdzēšu izvilkt skabargu no acs, ja baļķis paša aci traucē redzēt? Liekuli! Vispirms tiec vaļā no baļķa, un varbūt pēc tam varēsi atbrīvot savu brāli no skabargas.

Kāds koks, tādi augļi

⁴³Labs koks nedod sliktus augļus un mazvērtīgs koks labus. Kāds koks, tādi augļi. Viēģes nevar augt ērkšķu krūmos, nedz vīnogas brikšņos! ^{44,45}Labs cilvēks dara labus darbus tādēļ, ka pats ir labs. Ļauns cilvēks – ļaunus, jo viņa domas un nolūki ir tādi. Tas, ko cilvēks pasaka, ļauj ieskatīties viņa sirdī.

Ticības pamats – Jēzus

⁴⁶Kāpēc jūs mani nemitīgi saucat par Kungu, ja negribat paklausīt?

^{47,48}Vai zināt, ar ko es salīdzinu to, kas dzird manus vārdus un tiem paklausa? Tas ir kā cilvēks, kas, ceļot māju, nežēlo spēkus, lai izraktu dziļu bedri un ieliktu stingrus pamatus uz klints. Kad izceļas plūdi un ūdeņi brāžas pret māju, tā stāv stingri, jo ir celta uz cietiem pamatiem.

⁴⁹Bet, kas manus vārdus gan dzird, taču tiem nepaklausa, līdzinās cilvēkam, kas ceļ

māju bez pamatiem. Kad plūdi brāžas pret māju, tā sabrūk un pārvēršas drupu kaudzē.

7 Virsnieka ticība

¹Kad Jēzus bija beidzis runāt, viņš atgriezās atpakaļ Kapernaumā.

²Tur bija smagi saslimis kāda romiešu virsnieka iemīļots kalps. ³Kad virsnieks dzirdēja par Jēzu, viņš sūtīja pie tā dažus cienījamus jūdus ar lūgumu nākt un izdziedināt viņa kalpu. ⁴Tie sirsnīgi aicināja Jēzu nākt kopā ar viņiem un palīdzēt.

⁵– Ja vien kāds ir pelnījis tavu palīdzību, tad tas ir šis virsnieks, – tie teica, – jo viņš mīl mūsu tautu un par savu naudu licis uzcelt mums sinagogu.

^{6,7}Jēzus gāja viņiem līdzi. Bet, iekams viņi bija sasnieguši virsnieka māju, tas sūtīja dažus draugus pateikt:

"Kungs, nepūlies nākt uz manu māju, jo es neesmu šāda goda cienīgs. Tāpēc es arī neuzdrošinājos atnākt pats pie tevis. Saki tikai vienu vārdu, un mans kalps būs izdziedināts. ⁸Arī man jāpakļaujas augstākiem pavēlniekiem, bet man paklausa mani kareivji. Atliek tikai pateikt: ejiet! – un viņi iet, vai arī: nāciet! – un viņi nāk. Kad lieku savam kalpam kaut ko izdarīt, viņš to dara."

⁹Jēzus bija pārsteigts. Pagriezies pret ļaudīm, viņš sacīja:

– Starp visiem Izraēlas jūdiem es neesmu sastapis nevienu cilvēku ar tik stipru ticību.

¹⁰Un virsnieka draugi atgriezušies atrada kalpu pilnīgi veselu.

Atraitnes dēls

¹¹Drīz pēc tam Jēzus ar mācekļiem devās uz Naini, un, kā parasti, viņam gāja līdzi liels ļaužu bars. ¹²Pie pilsētas vārtiem pretī nāca bērū gājiens. Nomirušais bija atraitnes vienīgais dēls, un daudz bērnieku pavadīja viņu. ¹³Kad Jēzus redzēja atraitni, viņš no sirds juta tai līdzi.

– Neraudi! – viņš mierināja ¹⁴un, piegājis pie šķirsta, aizskāra to. Nesēji apstājās.

– Celies un topi atkal dzīvs, – viņš sacīja jauneklīm.

¹⁵Tas piecēlās, sāka runāt, un Jēzus atdeva viņu mātei.

¹⁶To redzot, ļaudis sajuta bailes, bet tad

sāka slavēt Dievu:

– Liels pravietis ir radies mūsu vidū!
Dievs ir atcerējies savu tautu.

¹⁷Drīz vien par to runāja visā Jūdejā un pat aiz tās robežām.

Vai tu esi istais Mesija?

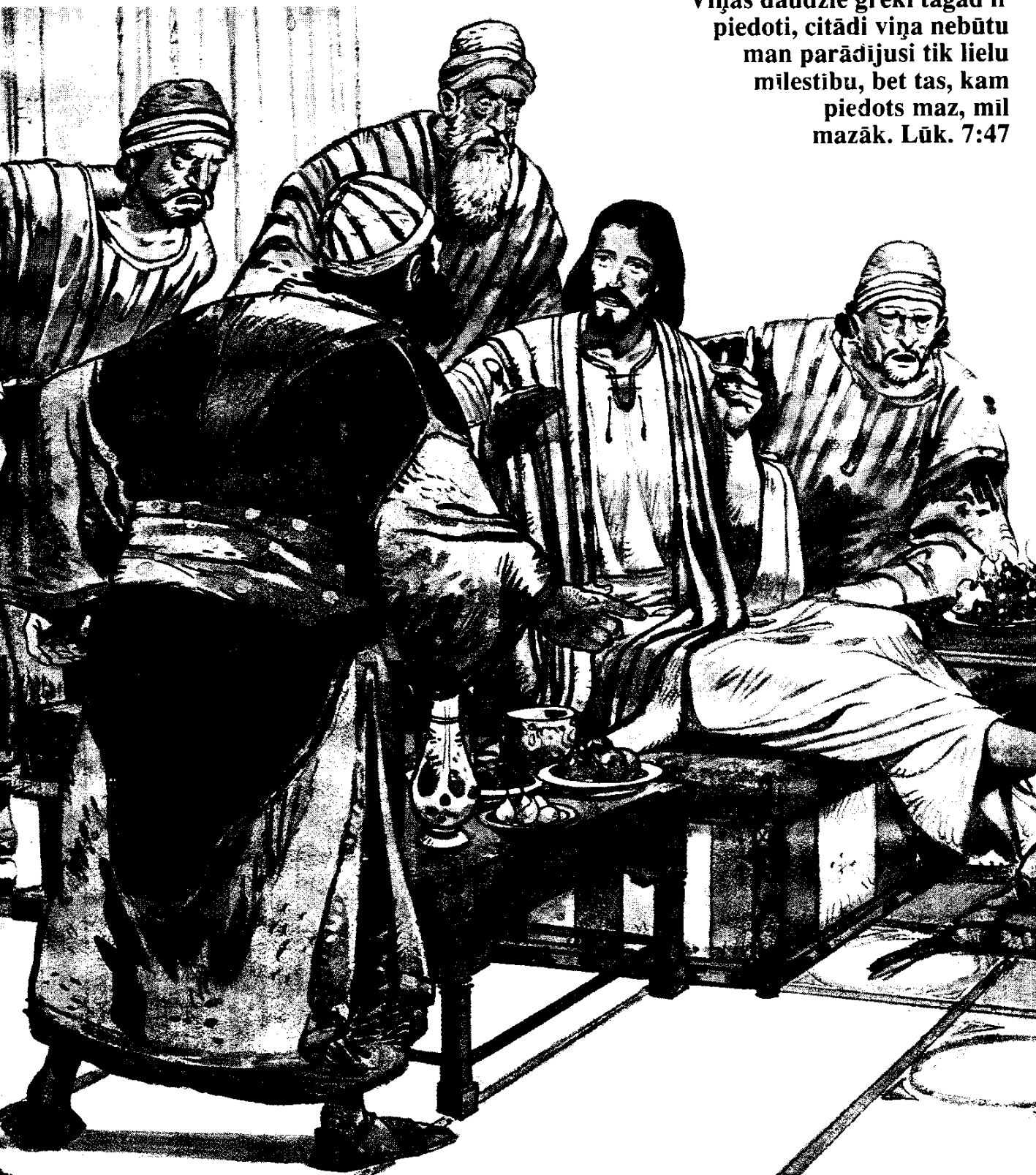
¹⁸Arī Jāņa Kristītāja mācekļi bija uzzinājuši visu, ko Jēzus darījis. Kad viņi par to bija pastāstījuši Jānim, tas sūtīja divus savus mācekļus pie Jēzus.

– Vai tiešām tu esi Dieva solītais Glābējs?
Vai arī mums jāgaida vēl kāds cits? – tie gribēja zināt.

²⁰⁻²²Jēzus tai laikā ārstēja daudz slimnieku no dažādām kaitēm – dziedināja kroplos un aklos un atbrīvoja apsēstos no ļauniem gariem. Kad atnākušie mācekļi viņam uzdeva Jāņa jautājumus, viņš atbildēja:

– Ejiet atpakaļ pie Jāņa un pastāstiet visu, ko šodien esat redzējuši un dzirdējuši: aklie tagad redz, kroplie var staigāt neklībojot,

Viņas daudzie grēki tagad ir piedoti, citādi viņa nebūtu man parādījusi tik lielu mīlestību, bet tas, kam piedots maz, mil mazāk. Lūk. 7:47

spitālīgie ir pilnīgi izdziedināti, kurlie atkal dzird, mirušie atgriežas dzīvē un nabagie dzird Labo vēsti. ²³Sakiet Jānim: "Svētīts ir tas, kas nešaubās par mani."

Jānis un Jēzus

²⁴Kad mācekļi bija aizgājuši, Jēzus runāja ar ļaudīm par Jāni.

– Ko jūs gribējāt redzēt, kad gājāt pie Jāņa tuksnesī? – viņš jautāja. Vai vēja locītu niedri? ²⁵Vai cilvēku krāšņās drēbēs? Nē! Tādi meklējami pilīs, nevis tuksnesī. ²⁶Varbūt pravieti? Jā! Un vēl vairāk nekā pravieti. ²⁷Jānis ir tas, par kuru Svētajos Rakstos teikts: "Raugieties! Es sūtu savu vēstnesi, lai sagatavotu tev ceļu." ²⁸Starp visiem uz zemes dzimušiem cilvēkiem nav neviena lielāka par Jāni, taču Dieva valstībā pat vismazākais ir lielāks par viņu.

²⁹Un visi, kas dzirdēja Jāni – pat ļaužu nicinātie muitnieki – atzina Dieva prasības un pieņēma Jāņa kristību. ³⁰Vienīgi farizeji un Mozus likumu mācītāji noraidīja Dieva

palīdzību un atteicās kristīties.

³¹ – Ko es varu teikt par šodienas cilvēkiem? – Jēzus vaicāja. – Ar ko varu tos salīdzināt? ³²Tie ir kā bērni, kuri uzsauc saviem draugiem: mēs pūšam stabuli, bet jūs nedejojat, mēs spēlējam bēres, bet jūs neesat noskumuši. ³³Jānis Kristītājs bieži gavēja un nekad nedzēra vīnu, un jūs teicāt: viņš ir apsēsts. ³⁴Bet kad es gan ēdu, gan dzeru, jūs atkal esat neapmierināti: kāds negausis un dzērājs! Viņš saietas ar visvisādiem grēciniekiem! ³⁵Bet esmu pārlicināts, ka jūs vienmēr mācēsīt attaisnot savas pretrunas.

Farizeja namā

^{36,37}Kāds farizejs uzaicināja Jēzu pie sevis uz pusdienām. Kad viņi apsēdās pie galda, tad kāda pagrimusi sieviete, uzzinājusi, ka Jēzus ir tur, atnāca un atnesa alabastra trauciņu ar dārgu eļļu. ³⁸Pienākusi pie Jēzus, viņa nometās ceļos pie viņa kājām un raudāja tā, ka viņa kājas kļuva slapjas no asarām. Tad viņa tās nosusināja ar saviem matiem, skūpstīja un slacīja ar smaržīgo eļļu.

³⁹Farizejs pazina šo sievieti un, redzēdams notiekošo, nodomāja: Ja Jēzus patiesi būtu Dieva sūtīts pravietis, viņam vajadzētu zināt, kas šī par sievieti.

⁴⁰ – Sīmani, es gribu tev kaut ko pastāstīt, – atbildot uz viņa domām, Jēzus sacīja.

– Labi, Skolotāj, – Sīmanis atbildēja.

^{41,42} – Kāds vīrs aizdeva naudu diviem cilvēkiem, – Jēzus iesāka, – vienam piecus tūkstošus, otram piecus simtus. Bet neviens no viņiem nevarēja atdot parādu, un viņš tiem abiem augstsirdīgi piedeva. Kā tu domā, kurš pēc tam viņu mīlēja vairāk?

⁴³ – Manuprāt, tas, kurš bija vairāk parādā, – Sīmanis atbildēja.

– Pareizi, – Jēzus piekrita. ⁴⁴Tad viņš pagriezās pret sievieti un teica Sīmanim:

– Vai redzi šo sievieti, kas te nometis ceļos? Kad es ienācu tavā mājā, tu negādāji ūdeni, ar ko man nomazgāt putekļus no kājām, bet viņa tās nomazgāja ar savām asarām un noslaucīja ar saviem matiem.

⁴⁵Tu neapsveici mani ar skūpstu, bet viņa ir nemitīgi skūpstījusi manas kājas. ⁴⁶Tu neievēroji paražu svaidīt* manu galvu ar eļļu, bet viņa slacīja manas kājas ar to. ⁴⁷Viņas

daudzie grēki tagad ir piedoti, citādi viņa nebūtu man parādījusi tik lielu mīlestību, bet tas, kam piedots maz, mīl mazāk.

⁴⁸ – Tavi grēki ir piedoti, – Jēzus sacīja sievietei.

⁴⁹Tad tie, kas sēdēja pie galda, sāka sačukstēties.

– Par ko gan šis cilvēks sevi uzskata? Vai tad viņš var piedot grēkus?

⁵⁰ – Tava ticība ir tevi izglābusi, un tavā sirdī būs miers, – Jēzus teica sievietei.

8¹Drīz pēc tam Jēzus ar saviem divpadsmit mācekļiem sāka staigāt pa Galilejas pilsētām un ciematiem, sludinādams par Dieva valstību. ²Viņiem līdzī nāca dažas sievietes, ko viņš bija atsvabinājis no ļauniem gariem un izdziedinājis: tur bija Marija Magdalēna (Jēzus bija atbrīvojis viņu no septiņiem ļauniem gariem), ³Joanna, Kūzas sieva (Kūza bija valdnieka Hēroda mājas pārvaldnieks), Zuzanna un daudzas citas, kas rūpējās par Jēzus un viņa mācekļu uzturu.

Sējējs sēj Vārdu

⁴Kādu dienu viņš runāja ar lielu klausītāju pulku, ar ļaudīm no dažādām pilsētām, un stāstīja viņiem:

⁵ – Kāds zemnieks izgāja tīrumā sēt graudus. Daži graudi krita ceļmalā. Tie tika samīti, un tos apēda putni. ⁶Citi iekrita neauglīgā zemē uz akmeņiem. Tur tie sāka dīgt, bet drīz nokalta un aizgāja bojā, jo tiem trūka mitruma. ⁷Vēl citi iekrita starp dadžiem, kuri nomāca jaunos stiebrus. ⁸Pārējie graudi krita auglīgā zemē, kur tie uzauga un deva bagātīgu ražu. Ieklausieties, ko es jums saku! – pastāstījis šo piemēru, Jēzus teica.

⁹Mācekļi viņam lūdza dzirdēto izskaidrot.

¹⁰ – Jūs varat saprast Dieva valstības noslēpumus, – viņš atbildēja, – bet pārējie neuztver šo stāstu jēgu, kaut arī viņiem ir acis un ausis. ¹¹Līdzība jāsaprot tā: sētie graudi ir Dieva vēsts cilvēkiem. ¹²Ceļmala ir to ļaužu cietās sirdis, kuri gan dzirdējuši Dieva vārdus, bet pieļāvuši Sātanam tos iegūt un zaudējuši iespēju ticēt un izglābties.

¹³Akmeņainā zeme ir tie, kuri ar sajūsmu

uzņem Dieva vārdus, bet īsti neiedziļinās tajos. Sākumā tie tic, bet kad ticība sagādā tiem nepatikšanas, viņi no tās novēršas.

¹⁴Grauds dadžu vidū attēlo tos, kuri dzird Dieva vārdus, bet kuru ticību vēlāk nomāc rūpes, bagātība, pienākumi un dzīves baudas.

¹⁵Auglīgā zeme ir cilvēki, kas labprātīgi un godīgi pieņem Dieva vārdus, un viņu ticība aug un nes bagātus augļus.

Viss reiz nāks gaismā

¹⁶Vai tad kāds iedezina lampu, lai pēc tam to apsegtu ar spaini vai pabāztu zem gultas? Nē, gluži otrādi, lampu noliek tā, lai ienācēji redzētu gaismu.

¹⁷Viss, kas vēl apslēpts, reiz nāks gaismā, un, kas šobrīd ir noslēpums, kļūs saprotams.

¹⁸Viss ir atkarīgs no tā, kā jūs klausāties. Kam daudz ir, tam taps dots vēl vairāk, bet kam nav, tam atņems pat to, ko tas uzskata par savu.

¹⁹Reiz pie Jēzus atnāca māte un brāļi, bet daudzo ļaužu dēļ nevarēja viņam piekļūt. ²⁰Kad Jēzum pastāstīja, ka viņi ir ārā un vēlētos viņu sastapt, ²¹viņš iebilda:

– Ikviens, kas dzird Dieva vārdus un paklausa tiem, ir mana māte un brāļi.

Mēs grimstam!

²²Kādu dienu viņš kopā ar mācekļiem iekāpa laivā.

– Pārcelsimies uz pretējo krastu, – viņš ierosināja.

²³Ceļā Jēzus aizmiga. Sāka pūst vējš. Viļņi šļācās laivā, un viņiem draudēja briesmas.

²⁴Mācekļi metās Jēzu modināt.

– Kungs, Kungs, mēs grimstam! – viņi sauca.

Jēzus piecēlās un apsauca vētru. Vējš un viļņi norima, un iestājās klusums.

²⁵ – Kur jūsu ticība? – viņš vaicāja mācekļiem.

Un tie, bijības un neizpratnes pārņemti, cits citam teica:

– Kas gan ir šis cilvēks, kam paklausa pat vējš un viļņi?

Apsēstais no kapenēm

²⁶Viņi sasniedza Gerasas apkaimi, ezera otrā krastā iepretī Galilejai.

²⁷Kad viņi izkāpa no laivas, no Gadaras pilsētas nāca kāds vīrs, kuru jau ilgu laiku bija apsēduši ļauni gari. Viņam nebija ne māju, ne apģērba, un viņš mitinājās kapeņu alās.

²⁸Ieraudzījis Jēzu, šis cilvēks iekliedzās un noietās ceļos.

– Ko tu gribi no manis, Jēzu, Visaugstākā Dieva Dēls? Lūdzu nemoci mani! – viņš sauca.

²⁹Jēzus jau bija pavēlējis dēmonam atstāt šo cilvēku. Tas viņu ilgi bija mocījis. Bija izmēģināts viss: viņš tika gan sasiets, gan iekalts važās, bet viņš važas bija salauzis, saites pārrāvis un aizbēdzis tuksnesī, palikdams pilnīgi ļaunā gara varā.

³⁰– Kā tevi sauc? – Jēzus vaicāja garam.

– Leģions, – skanēja atbilde, jo šai cilvēkā bija tūkstošiem dēmonu.

³¹Tie sāka lūgties, lai Jēzus nedzen tos projām uz bezdibeni.

³²Netālu atradās kalns, kur ganījās liels cūku bars. Ļaunie gari lūdza, lai Jēzus ļauj viņiem ieiet cūkās. Jēzus to atļāva.

³³Atstājuši vīru, tie iegāja cūkās, un tūlīt viss ganāmpulks metās no kalna lejā, nogāzās no klints un noslika ezerā. ³⁴Gani aizbēga gan uz pilsētu, gan uz ciematiem un ceļā visiem stāstīja par notikušo. ³⁵No visām pusēm ļaudis nāca skatīties, kas noticis. Viņi ieraudzīja atbrīvoto cilvēku apģērbtu un veselu, mierīgi sēžam Jēzum pie kājām. Visi ļoti izbijās, ³⁶bet aculiecinieki pastāstīja, kā apsēstais ticis izdziedināts.

³⁷Ļaudis prasīja, lai Jēzus atstāj viņu apkārtni, jo izjuta lielas bailes. Viņš iekāpa laivā un devās uz ezera otru krastu.

³⁸Izdziedinātais lūdza atļauju doties līdz, bet Jēzus viņu atraidīja.

³⁹– Atgriezies savās mājās un pavēsti, kā Dievs tev ir palīdzējis, – viņš teica.

Tad vīrs devās uz pilsētu un stāstīja visiem par Jēzus brīnumdarbu.

Ticība spēj visu

⁴⁰Ezera otrā krastā Jēzu jau gaidīja liels ļaužu pulks. ⁴¹No tā iznāca kāds vīrs, sinagogas priekšnieks, vārdā Jairs. Viņš nokrita pie Jēzus kājām un lūdza to atnākt uz viņa mājām, ⁴²jo viņa vienīgais bērns, divpadsmit gadus veca meitene, bija tuvu miršanai.

Jēzus gāja viņam līdz, laužoties cauri ļaudīm. ⁴³,⁴⁴No aizmugures viņam pienāca kāda sieviete un aizskāra viņa drēbes. Šī sieviete jau divpadsmit gadus cieta no asiņošanas, un neviens nebija spējis viņu izdziedināt. Tiklīdz viņa pieskārs pie Jēzus drēbju vīles, asiņošana izbeidzās.

⁴⁵– Kas mani aizskāra? – Jēzus vaicāja.

Visi raustīja plecus.

– Kungs, šādā ļaužu biezumā tas nav nekāds brīnums, – Pēteris sacīja.

⁴⁶– Nē, – Jēzus iebilda, – kāds man pieskārs ar nodomu, jo es jutu, kā dziedinošais spēks izplūst no manis.

⁴⁷Sapratusi, ka Jēzus zina par viņas klātbūtni, sieviete drebēdama noietās viņa priekšā ceļos un izstāstīja, kāpēc viņa aizskārusi, un ka tagad ir vesela.

⁴⁸– Tava ticība tevi ir dziedinājusi. Nerai zējies vairs, – Jēzus viņai sacīja.

⁴⁹Kamēr viņš runāja ar šo sievieti, kāds ieradās pie Jaira ar ziņu.

– Tava meita mirusi, – tas teica meitenes tēvam, – nav vairs ko Mācītāju apgrūtināt.

⁵⁰– Nebaidies! – Jēzus, to izdzirdis, mierināja tēvu. – Tikai tici, un viņa būs glābta.

⁵¹Kad viņi sasniedza māju, Jēzus atļāva tajā ieiet vienīgi Pēterim, Jēkabam, Jānim un meitenes vecākiem. ⁵²Māja bija pilna ar sērojošiem cilvēkiem.

– Neraudiet! Viņa nav mirusi, bet tikai aizmigusi! – Jēzus tiem teica.

⁵³Neticēdami, tie sāka viņu izsmiet, jo labi zināja, ka meitene mirusi. ⁵⁴Tad Jēzus satvēra bērna roku un iesaucās:

– Meitiņ, celies augšā!

⁵⁵Tai pašā brīdī meitene atdzīvojās un piecēlās.

– Atnesiet viņai ēst! – Jēzus teica.

⁵⁶Vecāki tik tikko varēja aptvert notikušo, bet Jēzus piekodināja par to nevienam nestāstīt.

9 Ejiet tautā!

¹Sasaucis savus divpadsmit mācekļus, Jēzus tiem piešķīra varu pār visiem ļaunajiem gariem un spējas dziedināt slimības. ²Pēc tam viņš aizsūtīja tos vēstīt tautai, ka Dieva valstība ir tuvu, un dziedināt slimos.

³ – Ceļā neņemiet līdzi ne spieķi, ne pārtiku, ne naudu, ne arī lieku apģērbu, – viņš norādīja. – ⁴Katrā vietā esiet viesi tikai tai mājā, kur tiek uzņemti. ⁵Ja cilvēki negrib jūs uz klausīt, tad, ejot no turienes projām, nokratiet no kājām putekļus par zīmi, ka tos sagaida Dieva dusmas.

⁶Tad mācekļi devās no vienas vietas uz otru, sludinādami Labo vēsti un dziedinādami slimos.

Derētu viņu sastapt

⁷Kad valdnieks Hērods padzirdēja par Jēzus brīnumdarbiem, viņš izbijās un nezināja, ko domāt. Vieni sprieda: "Tas ir Jānis Kristītājs, kas piecēlies no mirušajiem", ⁸bet citi minēja: "Tas varētu būt Elijs vai kāds cits senais pravietis, kas augšāmcēlies."

⁹ – Es liku nocirst galvu Jānim, – Hērods teica, – bet kas gan ir šis cilvēks, par kuru kļūst tik pārsteidzošas valodas?

Un viņš vēlējās tikt ar Jēzu.

Pieci klaipi pieciem tūkstošiem

¹⁰Mācekļi atgriezās pie Jēzus un stāstīja, ko paveikuši. Viņi devās uz Betsaidas pilsētu, jo Jēzus gribēja pabūt vienatnē ar tiem. ¹¹Taču ļaudis uzzināja, uz kuriem viņš iet, un sekoja viņam. Viņš tos nesūtīja prom, bet stāstīja tiem par Dieva valstību un dziedināja slimos.

¹²Pievakarē mācekļi pienāca pie Jēzus:

– Sūti ļaudis projām uz tuvējiem ciematiem un sētām sameklēt pārtiku un naktsmītņus, jo šeit taču nekā nav.

¹³ – Jūs paši tos paēdināsi, – Jēzus apgalvoja.

– Ar ko? – viņi iebilda. – Mums ir tikai pieci maizes klaipi un divas zivis, bet ļaužu ir tik daudz. Vai tu gribi, lai mēs ejam un gādājam ēdamo visam šim baram?

¹⁴Tur bija kādi pieci tūkstoši cilvēku.

– Lieciet viņiem apsēsties pa piecdesmit cilvēkiem, – Jēzus sacīja.

¹⁵Tā tika izdarīts. ¹⁶Jēzus paņēma šos piecus maizes klaipus un divas zivis un, raudzīdamies uz debesīm, pateicās Dievam. Tad viņš lauza maizi gabalos, un mācekļi izdalīja tos ļaudīm. ¹⁷Visi sātīgi paēda, un salasīja vēl divpadsmit grozus ar pārpalikušo ēdenu.

Un ko domājat jūs?

¹⁸Reiz, kad Jēzus vienatnē lūdza Dievu, pie viņa pienāca mācekļi un viņš tiem jautāja:

– Par ko tad ļaudis mani uzskata?

¹⁹ – Gan par Jāni Kristītāju, gan par Eliju, vai kādu citu senlaiku pravieti, kas piecēlies no mirušajiem, – viņi tam atbildēja.

²⁰ – Bet ko jūs domājat? – viņš vaicāja.

– Tu esi Kristus, Dieva sūtītais Glābējs, – Pēteris atbildēja.

²¹Jēzus cieši piekodināja nevienam to ne teikt.

²² – Man būs daudz jācieš, – viņš teica. – No manis novērsīsies jūdu vadoņi, augstie priesteri un rakstu mācītāji. Viņi mani nogalinās, bet trešajā dienā es celšos augšā.

Ko nozīmē sekot Jēzum

²³ – Ja kāds vēlas man sekot, – viņš griezās pie visiem, – lai atsakās no dzīvošanas sev, lai labprātīgi uzņemas savu krustu un iet manās pēdās. ²⁴Kas vēlēšies dzīvot savā labā, tas izrādīsies zaudētājs, bet kas manis dēļ būs gatavs ziedot pat savu dzīvību, tas to izglābs. ²⁵Un kāds labums cilvēkam ir iegūt visu pasauli, ja viņš pazaudē mūžīgo dzīvi? ²⁶Kas kaunās par mani un maniem vārdiem, par to arī es kaunēšos, kad atgriezīšos sava Tēva un Viņa svēto eņģeļu valstībā.

²⁷Ticiet man: daži no jums vēl šajā dzīvē skatīs Dieva godību!

Kalnā

²⁸Astoņas dienas vēlāk Jēzus kopā ar Pēteri, Jēkabu un Jāni uzkāpa kalnā lūgt Dievu.

²⁹Lūdzot viņa seja pārvērtās un drēbes kļuva spoži baltas. ³⁰Pēkšņi parādījās vēl divas mirdzošas būtnes. Tie bija Mozus un Elijs. ³¹Viņi runāja ar Jēzu par viņa gaidāmo nāvi Jeruzalemē. ³²Pēteri un abus pārējos ap to laiku bija pievārējis miegs. Pamodušies, viņi ieraudzīja gaismas apstaroto Jēzu un abus vīrus. ³³Kad Mozus un Elijs grasījās doties prom, Pēteris skaļi iesaucās:

– Kungs, cik šeit ir labi! Ja vēlies, uzsliešim trīs teltis – vienu tev, vienu Mozum un vienu Elijam!

Apjukumā Pēteris īsti neapjēdza, ko runā. ³⁴Tai brīdī viņi pamanīja mākonī un pēc mirkļa jau atradās tajā. ³⁵Izbijušies viņi dzirdēja kādu balsi:

– Tas ir mans Dēls, ko esmu sūtījis pie jums, klausiet viņam!

³⁶Jēzus atkal bija viens. Mācekļi klusēja un vēl ilgi pēc tam nevienam nestāstīja par pieredzēto.

Ko nespēja apustuļi

³⁷Nākamajā dienā, kad viņi kāpa lejup, tiem pretī nāca liels ļaužu pulks.

³⁸– Mācītāj, – kāds cilvēks sauca, – lūdzu, lūdzu, apskati manu dēlu. Viņš man vienīgais. ³⁹Ļauns gars viņu pārņēma, ka viņš kliež, raustās krampjos ar putām uz lūpām, un tas nelaiž bērnu vaļā. ⁴⁰Es lūdzu tavus mācekļus, lai tie izdzen ļauno garu, bet viņi to nespēja.

⁴¹– Kad beidzot jūs, stūrgalvīgie, sāksiet ticēt? – Jēzus izsaucās. – Cik ilgi man vēl nāksies jūs mācīt? Ved savu dēlu šurp!

⁴²Kad zēnu atveda, ļaunais gars notrieca viņu zemē un lika raustīties krampjos. Bet Jēzus pavēlēja ļaunajam garam iziet un zēnu jau veselu atdeva tēvam.

⁴³Visi brīnījās par Dieva varenību. Ļaudīs vēl nebija rimusi apbrīna, kad Jēzus jau sacīja mācekļiem:

⁴⁴– Klausieties un atcerieties: mani, cilvēces Glābēju, nodos cilvēku rokās.

⁴⁵Mācekļi nesaprata šo vārdu nozīmi, bet viņi baidījās kaut ko tuvāk par to izvaicāt.

Atšķirīgas mērauklas

⁴⁶Viņi sāka spriest, kurš no viņiem ir pats galvenais. ⁴⁷Bet Jēzus, zinādams viņu domas, paaicināja pie sevis mazu bērnu ⁴⁸un teica:

– Katrs, kas aiz mīlestības pret mani pieņem šādu mazu bērnu, pieņem arī mani. Bet, kas pieņem mani, tas pieņem arī Dievu, kurš mani sūtījis. Kurš vismazāk domā par sevi, tas ir īsti liels.

⁴⁹– Mācītāj, – Jānis satraukts viņam stāstīja, – mēs redzējām kādu cilvēku, kas tavā vārdā izdzen ļaunos garus. Tā kā viņš nav mūsējais, mēs aizliedzām viņam to darīt.

⁵⁰– Tā nevajadzēja, – Jēzus atbildēja, – ikviens, kas nav pret jums, ir ar jums.

Piedot, nevis atriebies

⁵¹Kad viņam tuvojās laiks atgriezties debesīs, Jēzus uzsāka ceļu uz Jeruzalemi. ⁵²Tad

viņš izsūtīja vēstnešus sarunāt naktsmājas kādā samariešu ciematā. ⁵³Bet tie atgriezās tukšā. Ciemata ļaudis bija atteikušies viņus uzņemt, tāpēc ka viņi bija ebreji un gāja uz Jeruzalemi.

⁵⁴Jēkabs un Jānis, to dzirdot, noskaitās.

– Mācītāj, ja vēlies, mēs, kā savā laikā Elijs, liksim, lai debesu uguns nāk pār šiem ļaudīm un tos sadedzina.

⁵⁵Bet Jēzus viņus norāja.

– Vai jūs nesaprotat, kādam garam jāvalda jūsu sirdīs? Esmu nācis cilvēkus glābt, nevis iznīcināt.

⁵⁶Un viņi devās uz citu ciematu.

Mēs labprāt sekotu Viņam

⁵⁷Ceļā kāds cilvēks uzrunāja Jēzu:

– Es sekošu tev, lai tu ietu, kur iedams.

⁵⁸– Lapsām ir alas, putniem ligzdas, – Jēzus atbildēja, – bet man šeit nav pat vietas, kur galvu nolikt.

⁵⁹– Nāc man līdz! – viņš kādam citam sacīja.

– Labi, Kungs, tikai vispirms atļauj man apbedīt savu tēvu.

⁶⁰– Par mirušajiem lai rūpējas tie, kam Dievs un mūžīgā dzīve neko nenožīmē. Bet tavs uzdevums sludināt par Dieva valstības tuvošanos, – Jēzus sacīja.

⁶¹Vēl kāds cits teica:

– Jā, Kungs, es iešu, bet vispirms atļauj man atvadīties no saviem mājiniem.

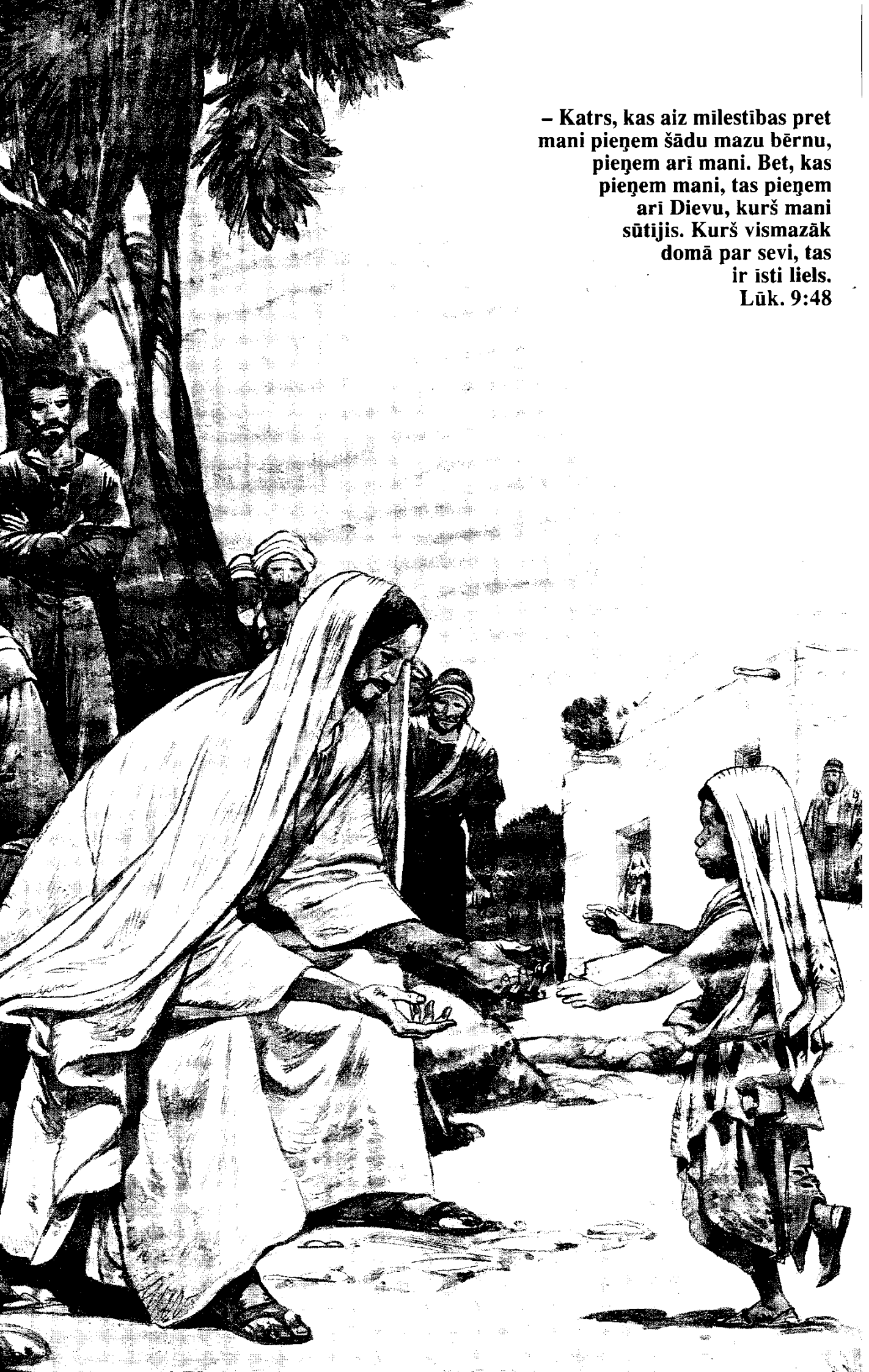
⁶²– Tas, kurš ķeras pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai, – Jēzus viņam atbildēja.

10 Kā jēri vilku barā

¹Pēc tam Jēzus izraudzījās septiņdesmit citus mācekļus un sūtīja tos pa diviem uz visām pilsētām un ciematiem, ko viņš bija iecerējis vēlāk apmeklēt. ²Viņš tiem sacīja:

– Lūdziet Dievu, kas ir Kungs pār ražu un pļauju, lai viņš sūta vēl daudzus savas druvās. Raža ir bagāta, bet strādnieku trūkst, ³tādēļ tagad ejiet! Es zinu, ka sūtu jūs kā jērus vilku barā. ⁴Neņemiet līdzi ne naudu, ne ceļasomu, ne lieku apavu pāri un ceļā velti netērējiet laiku. ⁵Ieejot kādā mājā, dodiet tai savu svētību. ⁶Ja tur būs kāds, kas vēlas to saņemt, viņš to arī iegūs, ja ne, tā

**– Katrs, kas aiz mīlestības pret
mani pieņem šādu mazu bērnu,
pieņem arī mani. Bet, kas
pieņem mani, tas pieņem
arī Dievu, kurš mani
sūtījis. Kurš vismazāk
domā par sevi, tas
ir īsti liels.
Lūk. 9:48**

atgriezīsies atpakaļ pie jums. ⁷Nestaigājiet no mājas uz māju, bet palieciētur, kur jūs uzņēmt. Esiet pateicīgi par visu, ar ko jūs cienā, jo to jūs būsiētgodam nopelnījuši. ^{8,9}Ja jūs kādā pilsētā labprāt uzņēmt, tad neatsakīēties no viesmīlības, bet, pats galvenais, dziediniētslimos un sakīēties tiem: "Dieva valstība ir jums pavisam tuvu." ¹⁰Bet, ja jūs kādā vietā noraida, tad ejiētprom un sakīēties: ¹¹"Mēs nokratām no savām kājām pat jūsu pilsētas putekļus. Taču ņēmiētvērā, cik tuvu jums bija Dieva valstība!" ¹²Pat ļaunajai Sodomai Dieva tiesas dienā klāsīētslabāk nekā tādai pilsētai.

¹³Kāds briesmīētsliktenis gaida jūs, Horacinas un Betsaidas iedzīvotāji! Ja šādi brīnumi būtu notikuši Tirā un Sidonā, tad šo pilsētu iedzīvotāji jau sen būtu nožēlojuši grēkus un, paužot savu nožēlu, maisos tērpūšīēts, kaisītu sev pelnus uz galvas. ¹⁴Tiesas dienā jums klāsīētsdaudz grūtāk nekā Tirai un Sidonai. ¹⁵Bet tu, augstprātīgā Kapernauma, vai tu domā nonākt debesu valstībā? Nē, tava vieta būs ellē!

¹⁶Tad viņš teica mācekļiem:

– Kas jūs uzklausā, uzklausā arī mani. Bet, kas jūs noraida, noraida mani un Dievu, kurš mani sūtījis.

Par ko jāpriecājas

¹⁷Atgriezušīēts pie Jēzus, septiņdesmit mācekļi priecīētgī vēstīja:

– Pat ļaunie gari paklausīja mums, kad piesaucām tavu vārdu!

¹⁸– Es zīnu, – viņš tiem teica, – es redzēju Sātānu no debesīm krītam gluži kā zībenī!

¹⁹Esmu jums devis varu pār visīētsienaidnieka spēkiem. Jūs varat samīt čūskas un skorpionus, un nekas jums nekaitēs! ²⁰Tomēr svarīgākais nav tas, ka ļaunie gari jums paklausā, bet jums jāpriecājas par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs.

²¹Jēzus, Svētā Gara pārņemts un priekāpilns, lūdza:

– Mans Tēvs, debesu un zemes Valdniek, es pateicos tev, ka tu to visu esi apslēpis tiem, kas uzskatā sevi par gudriem un prātīgiem, bet atklājis to vienkāršīēts, nemācīēts tiem ļaudīm. Jā, Tēvs, tāds ir bijis tavs nodoms.

Un atkal viņš griezās pie mācekļiem:

²²– Mans Tēvs piešķīris man visu varu.

Nevīēts īsti nepazīst Dēlu, kā tikai Tēvs, un arī Tēvu pazīst viētnīētgī Dēls un tie, kuriem viņš to grib atklāt.

²³– Cik laimīgi varat būt jūs! – Jēzus saviem mācekļiem teica. ²⁴– Senlaiku pravīētsi un valdnieki ir alkuši skatīt visu to, ko tagad redzat un dzirdat jūs, bet viņiem tas nebīja lemts.

Žēlsirdīgais samariēts

²⁵Reiz kāds rakstu mācīētgājs, gribētdams atrast pretrunu Jēzus vārdos, viņam jautāja: – Skolotāj, kas man jādara, lai iegūtu mūžīētgō dzīvi?

²⁶– Un kas par to rakstīēts Mozus bauslībā?

²⁷– Tur teikts, – tas atbildēja, – mīli Dievu, savu Kungu no visas sirds un dvēseles, ar visu spēku un prātu. Mīli savu tuvāko tāpat kā pats sevi.

²⁸– Pareizi! – Jēzus viņam sacīja. – Dari tā, un tu mūžīētgī dzīvosi.

²⁹Taču viņš nelīkās mierā.

– Bet kas ir mans tuvākais?

³⁰Atbildes vietā Jēzus stāstīja:

– Kāds ebrejs gāja no Jeruzalemes uz Jerīku. Ceļā viņam uzbruka laupītāji. Tie viņu izēgērba, atņēma naudu, piekāva un atstāja pusdzīvu guļam uz ceļa. ³¹Nejauši garām gāja kāds ebreju priesteris. Ieraudzījis tur guļam nelaimīētgō, viņš devās tālāk. ³²Pa to pašu ceļu nāca kāds Jeruzalemes tempļa kalpotājs, taču arī tas, paskatīētgīēts, apmeta krietnu līkumu. ³³Bet tad tuvojās kāds nicināts samariēts*. Ieraudzījis ievainoto, viņš iežēlojās par to, ³⁴nolīētcās pie viņa, iztīrīja un pārsēja viņa brūces. Uzcēlis cietušo uz sava ēzeļa, viņš to aizēgdāja līdz viesnīcai, kur varēja labāk parūpētgīēts par viņu.

³⁵Nākamajā rītā viņš iedeva naudu viesnīcas saimniekam un lūdza ēgdāt par nelaimīētgō: "Ja ar to nepīētgīēts, es samaksāšu, kad atgriezīētsos atpakaļ."

³⁶– Kā tev šķīētgīēts, kurš no šīēts trim bīja nelaimīētgajam vistuvākais? – Jēzus nobētdza.

³⁷– Tas, kurš bīja žēlsirdīētgōs.

– Tad dari arī tu tāpat, – Jēzus teica.

Pats svarīgākais

³⁸Turpīētgōt ceļu uz Jeruzalemi, Jēzus ar

mācekļiem nonāca ciematiņā, kur kāda sieviete, vārdā Marta, uzņēma viņus savā mājā.³⁹Viņas māsa Marija apsēdās pie Jēzus kājām un klausījās viņā,⁴⁰bet Marta pa to laiku rūpējās par cienastu. Viņa pienāca pie Jēzus un vaicāja:

– Kungs, vai ir pareizi, ka mana māsa sēž te, bet man vienai visu laiku jāstrādā? Saki, lai viņa man palīdz.

⁴¹– Mīļā Marta, – Jēzus viņai atbildēja, – tu raizējies par niekiem, ⁴²– taču patiesi svarīgs ir tas, ko izvēlējusies Marija, un to es viņai neatņemšu nekad.

11 Lūgšana

¹Reiz, kad Jēzus bija lūdzis Dievu, viens no viņa mācekļiem vērsās pie viņa ar vārdiem:

– Kungs, māci mums pareizi lūgt Dievu, kā Jānis to mācīja saviem sekotājiem.

²Jēzus atbildēja:

– Jums jālūdz šādi: Mūsu Tēvs debesīs, lai top godāts tavs svētais vārds. Valdi tu mūsu dzīvē un zemes virsū. ³Dod mums arī šodien visu vajadzīgo, ⁴un piedod mums mūsu vainas, kā mēs piedodam visiem, kas darījuši mums pāri. Pasargi mūs no visiem kārdinājumiem.

^{5,6}Turpinot sarunu par lūgšanu, Jēzus paskaitroja:

– Iedomājieties, ka jūs nakts vidū ejat pie drauga un lūdzat, lai viņš jums aizdod maizi, sacīdami: "Man atnācis ciemiņš, bet nav nekā, ar ko viņu pacienāt." ⁷Varbūt draugs jums teiktu: "Netraucē mani; durvis ir aizslēgtas, un mēs visi jau guļam. Šoreiz es tev nevaru palīdzēt."

⁸Taču es jums saku – ja arī viņš to nedarītu aiz draudzības, tad jūsu neatlaidības dēļ viņš tomēr dos jums visu, ko lūdzat. ⁹Tāpat ir arī ar lūgšanu – lūdziet, tad jums dos, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, un

jums atvērs. ¹⁰Ikviens, kas lūdz, dabū, kas meklē, tas atrod, un kas klauvē, tam atver.

¹¹Vai jūs varat iedomāties tēvu, kas dotu savam dēlam čūsku, ja tas lūdz zivi, vai ¹²skorpionu olas vietā? ¹³Ja pat visjaunākais cilvēks dod saviem bērniem labas dāvanas, tad vēl jo vairāk Debesu Tēvs dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz.

Jēzus un Belcebuls

¹⁴Reiz Jēzus atbrīvoja kādu mēmo no ļauna gara, un tas tūdaļ atguva balsi. Ļaudis tas radīja izbrīnu, ¹⁵bet daži teica:

– Nav ko brīnīties par to, viņam tādas spējas devis Belcebuls, pats ļauno garu valdnieks!

¹⁶Citi, apšaubīdami viņu, prasīja pierādījumam kādu zīmi no debesīm. ¹⁷Jēzus noprata viņu nolūku un tāpēc teica:

– Valsts, kurā notiek šķelšanās, aiziet bojā. ¹⁸Ja nu Sātans vērsas pats pret sevi, kā tad viņa valsts var pastāvēt? ¹⁹Ja jūs apgalvojat, ka es to daru ar Sātana spēku, tad ar kā spēku jūsu piekritēji izdzen ļaunos garus? Lai tad viņi arī jums to pasaka. ²⁰Bet ja es to daru ar Dieva spēku, tas pierāda, ka Dieva valstība jums tuvu. ²¹Kamēr savu māju sargā kāds stiprs un labi apbruņots cilvēks, tā ir drošībā. ²²Bet, kad viņam uzbrūk kāds stiprāks un vēl labāk apbruņots un uzvar viņu, tas nolaupīs visu.

²³Ikviens, kas nav ar mani, ir pret mani. Viss, kas panākts bez manis, būs tikai zaudējums.

Bistami būt atkritējam

²⁴Kad ļaunais gars ir cilvēku atstājis, tas nekur neatrod miera un tāpēc atgriežas pie tā paša cilvēka, ²⁵un atrod savu mājokli kārtīgu un tīru, bet tukšu. ²⁶Tad viņš aiziet un ataicina septiņus citus vēl ļaunākus dēmonus, un tie visi iemājo šajā cilvēkā. Un viņa stāvoklis ir vēl sliktāks nekā iepriekš.

Īstā laime

²⁷Kamēr Jēzus tā runāja, kāda sieviete no pūļa iesaucās:

– Cik laimīgai jābūt sievietei, kas tevi dzemdējusi un uzaudzinājusi!

²⁸– Bet vēl laimīgāki, – Jēzus atbildēja, – ir tie, kas dzird Dieva vārdu un dzīvo sas-

kaņā ar to.

Lielāks par Jonu un Salamanu

^{29,30}Ļaudis pulcējās ap Jēzu no visām pusēm, un viņš tiem teica:

– Cilvēki tagad ir ļauni un bezdievīgi. Viņi prasa pierādījumus, bet nesaņems tos. Atcerieties, kas notika ar pravieti Jonu. Tāpat kā Jona bija Dieva zīme Ninives iedzīvotājiem, arī es būšu tas jums.

³¹Dieva tiesas dienā Sābas ķēniņiene apsūdzēs jūsu paaudzi. Viņa nāca no vistālākās pasaules malas klausīties Salamana gudrību, bet jūsu priekšā stāv kāds vēl lielāks par Salamanu un tomēr jums ar to vēl nepietiek. ³²Arī ninivieši nosodīs jūs. Dzirdēdami Jonas sludināšanu, viņi nožēloja grēkus, bet jūs uzrunā kāds vēl lielāks par Jonu.

Gaisma un tumsa

³³Vai tad kāds iedezina lampu un to paslēpj? Nē, to noliek tā, lai visi ienācēji redzētu gaismu.

³⁴Acis ir dvēseles spogulis. Skaidras acis liecina par tīru sirdi, bet ļaunas atklāj cilvēka samaitātību. ³⁵Tāpēc pārbaudiet, vai jūsos mīt gaisma vai tumsa. ³⁶Ja jūsu dvēselēs būs tikai gaisma, tad arī jūsu seja staros.

Jūs neizbēgsiet Dieva sodam

^{37,38}Kamēr viņš tā runāja, kāds farizejs uzaiicināja viņu uz pusdienām. Jēzus gāja līdz un apsēdās pie galda, lai gan pēc jūdu paražas pirms ēšanas vajadzēja nomazgāt rokas. Saimnieks par to bija neizpratnē. ³⁹Tad Jēzus viņam teica:

– Jūs, farizeji, ārēji esat bez vainas, bet jūsu iekšienē valda mantkāriba un negodīgums. ⁴⁰Liekuļi! Vai Dievs nav radījis gan iekšieni, gan ārieni? ⁴¹Dāsnums liecina par dvēseles skaidrību. ⁴²Bet jūs, farizeji, jūs gan cītīgi ziedojat Dievam desmito daļu no vissīkākajiem ienākumiem, bet atstājat novārtā taisnību un Dieva mīlestību. Jā, jums jādod desmitā tiesa, bet nav jāaizmirst arī pārējais. ⁴³Jums, farizejiem, dievkalpojums patīk sēdēt goda vietās un pilsētas laukumos saņemt godbijīgus sveicienus. ⁴⁴Jūs neizbēgsit Dieva sodam. Jūs esat kā nezāļu pārņemti kapi, kam ļaudis staigā

pāri, to pat nenojaušot.

⁴⁵ – Kungs, – iebilda kāds rakstu mācītājs, – tā teikdams, tu apvaino arī mūs.

⁴⁶ – Jā, – apliecināja Jēzus, – jūs sagaida tas pats! Jūs uzliekat tautai neizpildāmas prasības, ko paši ir nedomājat ievērot. ⁴⁷Jūs gan ceļat pieminekļus praviešiem, ko nogalinājuši jūsu tēvi, ⁴⁸tomēr piekrītat, ka viņi rīkojušies pareizi. ⁴⁹Ne velti Dievs par jums ir teicis: "Es sūtīšu pie jums praviešus un vēstnešus, bet jūs tos vajāsi un nogalināsi." ⁵⁰Jūsu paaudzei būs jāatbild par visu Dieva kalpu nogalināšanu jau kopš pasaules sākuma, ⁵¹ – sākot ar Ābelu līdz Caharijam, kurš tika nonāvēts dievnamā. Jā, par to visu jums būs jāatbild. ⁵²Jūs, rakstu mācītāji, ar savām mācībām jūs esat lieguši ļaudīm rast patiesības ceļu. Paši pa to neejat un neļaujāt to darīt citiem.

^{53,54}Farizeji un rakstu mācītāji pārskaitās. Turpmāk viņi uzmācās Jēzum ar viltīgiem jautājumiem, mēģinādami no viņa atbildēm rast iemeslu apsūdzībai.

12 Bistieties vienīgi Dievu!

¹Pūlis kļuva arvien lielāks. Tūkstošiem ļaužu spiedās cits citam virsū. Jēzus vispirms griezās pie saviem mācekļiem:

– Vairāk par visu sargieties no farizejiem un viņu liekulības, kura tik un tā reiz kļūs manāma tāpat kā raugs mīklā. ²Viss, ko cilvēki grib noslēpt, reiz nāks gaismā. ³Ko jūs runājat slepenībā, nāks zināms atklātībā, un ko jūs esat kādam čukstējuši ausī, to uzzinās visi.

⁴Mani draugi, nebaidieties no cilvēkiem, kuri nevar jums atņemt vairāk nekā dzīvību. ⁵Ziniet, no kā jābīstas – no Dieva, un tikai no Viņa, jo Viņam ir vara jūs nonāvēt un pēc tam iemest ellē.

⁶Vai zvirbuļiem ir kāda vērtība? Bet Dievs nav aizmirsis nevienu no tiem. ⁷Pat ikviens mats uz jūsu galvas ir saskaitīts. Dievam jūs esat vairāk vērti nekā vesels zvirbuļu bars, tāpēc nekādām bailēm nav pamata.

⁸Un vēl es teikšu: Ikvienu, kas apliecinās mani cilvēku priekšā, es apliecināšu Dieva eņģeļu priekšā. ⁹Bet tos, kas šeit mani noliedz, arī es noraidīšu debesīs. ¹⁰Tomēr tiem, kas vērsīsies pret mani, varēs piedot, bet

tiem, kas zaimos Svēto Garu, netiks piedots nekad.

¹¹Un kad jūs tiesās garīgā vai laicīgā tiesa, tad neuztraucieties par to, ko teikt un kā aizstāvēties, ¹²jo Svētais Gars īstajā laikā dos jums īstos vārdus.

Nabaga bagātie!

¹³ – Mācītāj, – kāds no pūļa sauca, – saki manam brālim, lai viņš dalās ar mani mantojumā.

¹⁴ – Vai tad es esmu jums tiesnesis vai mantas dalītājs? – Jēzus atbildēja. ¹⁵ – Sargieties no mantkārības! Dzīves vērtību nenosaka bagātība.

¹⁶Un teikto Jēzus paskaidroja ar šādu piemēru:

– Kādam turīgam saimniekam lauki bija devuši bagātu ražu. ¹⁷Viņš domāja, kur visu to glabāt, ¹⁸un tad izsaucās: "Es zinu! Veco klēšu vietā uzcelšu lielākas un tur savedīšu visu ražu! Tad es atpūtišos, jo man būs krājumi daudziem gadiem. ¹⁹Varēšu labi ēst, dzert, un baudīt dzīvi." ²⁰Bet Dievs viņam teica: "Neprātīgais! Tu šonakt mirsi. Un kas tev paliks no visa tā?" ²¹Tā klāsies visiem, kas rauš bagātību šai dzīvē, bet Dieva priekšā stāsies tukšām rokām, – Jēzus nobeidza.

Paļaušanās uz Dievu

²²Tad viņš griezās pie mācekļiem:

– Neraizējieties, ko jūs ēdīsiet un ar ko ģērbsieties, ²³jo dzīvība ir daudz svarīgāka par barību un cilvēks vērtīgāks par to, kas viņam mugurā. ²⁴Skatieties uz kraukļiem – ne tie sēj, ne pļauj, nedz vāc krājumus priekšdienām, bet Dievs rūpējas par tiem. Vai tad jūs viņam neesat daudz vērtīgāki par putniem! ²⁵Kāda jēga ir raizēties? Vai jūsu dzīve ar to var kļūt kaut par dienu garāka? ²⁶Ja jūs nespējat iegūt pat sīkumu, kādēļ tad gausties par ko lielāku? ²⁷Skatieties uz liliņām – ne tās vērpj, nedz auž, bet pat Salamans savā greznībā nebija tā apģērbs kā ikviena no tām. ²⁸Un, ja Dievs tik skaisti ietērpj puķes, kuras šodien zied, bet rīt jau novīst, vai jums būtu jāšaubās un jābaidās, ka Viņš neparūpēsies arī par jums? ²⁹Tāpēc beidziet raizēties par savām ikdienas vajadzībām. ³⁰To dara visi cilvēki, kas neatzīst

Dievu par savu Tēvu. Bet Viņš jau iepriekš zina, kā jums vajag.

³¹Pirmām kārtām rūpējieties par Dieva valstību, tad Dievs jums dos visu pārējo.

³²Kaut arī jūsu nav daudz, esiet droši, jo jūsu Tēvs dāvās jums savu valstību. ³³Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet naudu nabagiem. Krājiet sev mūžīgas vērtības, kas nenoveco, ko nevar ne nozagt, ne sabojāt.

³⁴Kur būs jūsu dārgumi, tur arī jūsu sirds.

Gatavība nakts vidū

³⁵Esiet allaž pilnīgā gatavībā manai atnākšanai kā kalpi, ³⁶kuri iedegtām lampām gaida sava Kunga atgriešanos no kāzām, lai varētu atvērt durvis, līdzko viņš ieradīsies un klaudzinās. ³⁷Kāds prieks būs tiem, kas viņu sagaidīs. Ziniet, ko viņš darīs? Viņš pats tos apsēdinās pie galda un, priekšautu apsējis, apkalpos. ³⁸Viņš var nākt pusnaktī vai rītam austot. Bet, lai viņš nāktu kad nākdams, viņš priecāsies par kalpiem, kas viņu sagaida. ³⁹Protams, ikviens būtu nomodā, ja zinātu, kad nāks zaglis. ⁴⁰Tāpēc arī jums jābūt gataviem vienmēr, jo es nākšu tad, kad mani vismazāk gaidīs.

Krietns darbinieks

⁴¹ – Kungs, vai šie vārdi domāti tikai mums, vai arī visiem? – Pēteris vaicāja.

⁴²⁻⁴⁴ – Vai tad krietns pārvaldnieks, – Jēzus iesāka, – kuram viņa saimnieks uzticējis gādāt par pārējiem darbiniekiem, neparūpēsies par visu nepieciešamo? Kad saimnieks atgriezies redzēs, ka tas savu darbu ir godam veicis, viņš to iecels par visa īpašuma pārvaldnieku. ⁴⁵Bet, ja šis cilvēks ir neuzticams un iedomājas, ka viņa kungs tik drīz neatgriezīsies, sāk pazemot savus padotos, dzert un pļēgurot, ⁴⁶tad saimnieks atgriezīsies negaidīts, atceļ viņu no šī amata un bargi sodīs. ⁴⁷Šis cilvēks taču labi zināja savu uzdevumu, bet atstāja to novārtā. ⁴⁸Ja tomēr izrādītos, ka viņš nepavisam nav sapratis saimnieka gribu, viņš tiktu cauri ar vieglāku sodu. Kam daudz dots, no tā daudz gaidīs, un kam daudz uzticēts, no tā daudz prasīs.

Šķelšanās Kristus dēļ

⁴⁹Es esmu atnācis iedegt uz zemes uguni –

kā es vēlētos, lai tā jau degtu! ⁵⁰Tomēr pirms tam man būs jāizcieš briesmīgas mokas, un mani māc bailes par to, kas mani sagaida. ⁵¹Vai jūs domājat, ka mana ierašanās nodibinās uz zemes mieru? Nē! Tā radīs šķelšanos. ⁵²Pat ģimenes sašķelsies manis dēļ: trīs par mani, divi pret mani, vai arī otrādi. ⁵³Tēvs nostāsies pret dēlu, dēls pret tēvu, māte pret meitu, vīramāte pret vedkļu.

Saskatīt būtisko

⁵⁴Tad, pagriezies pret ļaudīm, Jēzus teica:

– Ja jūs redzat, ka rietumos ceļas mākoņi, jūs sakāt: "Būs lietus." Un tā arī notiek. ⁵⁵Kad vējš pūš no dienvidiem, jūs sakāt: "Būs karsts." Un jums ir taisnība. ⁵⁶Kāda liekulība! Ja jūs tik nemaldīgi varat noteikt gaidāmo laiku, tad kāpēc jūs negribat redzēt to, kas īstenojas jūsu acu priekšā? ⁵⁷Kāpēc jūs paši negribat atzīt, kas ir pareizi un kas ne?

⁵⁸Ja tas, kam esi parādā, grasās tevi iesūdzēt tiesā, tad dari visu iespējamo, lai vienotos ar viņu, jo tiesnesis var tev piepriest cietuma sodu, ⁵⁹un tu neiziesi brīvībā, kamēr nebūsi nomaksājis visu līdz pēdējam.

13 Atgriešanās vai bojāeja

¹Tai pašā laikā ļaudis Jēzum pastāstīja, ka Pilāts bija licis nogalināt dažus jūdus no Galilejas, kad tie upurējuši Jeruzalemes templī. ²Jēzus vaicāja:

– Jūs varbūt domājat, ka tie bija lielāki grēcinieki nekā pārējie galilejieši tāpēc, ka viņus tik nežēlīgi noslepkavoja? ³Nebūt ne! Arī jūs tāpat aiziesiet bojā, ja nenožēlosiet grēkus un neatgriezīsieties pie Dieva.

⁴Atcerieties tos astoņpadsmit, kurus nosita Ziloas tornis. Vai tie bija lielākie grēcinieki Jeruzalemē? ⁵Nebūt ne! Un arī jūs aiziesiet bojā, ja nenožēlosiet grēkus!

Neaugligais koks

⁶Tad Jēzus stāstīja šādu līdzību:

– Kāds cilvēks iestādīja savā dārzā viēģes koku un bieži gāja skatīties, vai tam būs kāds auglis, bet nevienu neatrada. ⁷Beidzot viņš teica dārzniekam: "Esmu gaidījis jau trīs gadus, bet šim kokam nav bijušas nevie-

nas vīģes. Nav ko ilgāk rūpēties par to. Tas tikai velti aizņem vietu. Nocērt to."

⁸"Dod tam vēl vienu izdevību," dārznieks lūdza. "Atstāj to vēl vienu gadu, un es par to īpaši parūpēšos un bagātīgi to mēslošu. ⁹Varbūt nākamgad tas dos augļus, ja ne, tad tu vari to nocirst."

Pēc astoņpadsmit gadu mokām

¹⁰Kādā sabatā, kad Jēzus dievnamā runāja ar ļaudīm, ¹¹viņš ieraudzīja slimu sievieti, kura astoņpadsmit gadus nevarēja atliekties taisni.

¹²Jēzus viņu pieaicināja sev klāt un teica: – Tava slimība ir izdziedināta!

¹³Kad viņš to aizskāra, viņa tūlīt izslējās taisni un sirsnīgi pateicās Dievam.

¹⁴Sinagogas vecākais saniknojās par to, ka Jēzus dziedina sabatā. Viņš uzsauca ļaudīm:

– Nedēļā ir sešas darba dienas. Nāciet, lai jūs dziedina tajās, nevis sabatā!

¹⁵ – Jūs liekuļi! – Jēzus iebilda. – Jūs paši arī strādājat sabatā! Vai jūs šai dienā neatraisāt savus mājlopus un nevedat tos padzirdināt? ¹⁶Bet to, ka es sabatā atbrīvoju šo Abrahāma pēcnācēju no astoņpadsmit gadu ilga Sātana gūsta, jūs uzskatāt par grēku.

¹⁸Tad viņa ienaidnieki nokaunējās, bet visi pārējie priecājās par Jēzus brīnumainajiem darbiem.

¹⁸Un viņš atkal sāka ļaudīm skaidrot par Dieva valstību.

Par Dieva valstību

– Kāda ir šī valstība? – viņš jautāja. – Ar ko to var salīdzināt? ¹⁹Tā līdzinās sīksīkai sīnepju sēkliņai, kas, iesēta dārzā, izaug par lielu koku, kur savas ligzdas vij putni. ^{20,21}Tā ir gluži kā raugs, ko saimniece iejauc mīklā, un šis mazumiņš to visu uzraudzē.

²²Turpinādams ceļu uz Jeruzalemi, Jēzus gāja caur pilsētām un ciematiem, mācīdams ļaudis. ²³Kāds viņam jautāja:

– Vai tikai nedaudzi nokļūs Dieva valstībā? Viņš atbildēja:

^{24,25} – Durvis uz debesīm ir šauras. Dariet visu, ko spējat, lai pa tām ieietu. Daudzi to mēģina, bet tikai dažiem tas izdodas. Kad namatēvs durvis aizslēgs, būs par vēlu. Un, ja jūs tad stāvēsiet ārā, klauvēsiet un lūgsiet:

nepazīstu. Tādiem kā jūs šeit nav ko meklēt. Ejiet prom."

²⁸Un tad jūs raudāsiet un drebēsiet, kad stāvēsiet ārā un redzēsiet Ābrahāmu, Īzāku, Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā. ²⁹Ļaudis nāks no visām zemes malām, lai piedalītos Debesu mielastā. ³⁰Un ņemiet vērā: daudzi, kas tagad ir pēdējie, būs pirmie, bet tos, ko šeit cildina, tur nepazīs.

Jeruzaleme, Jeruzaleme!

³¹Tad pienāca daži farizeji un brīdināja viņu:
– Ja tev tava dzīvība dārga, tad bēdz projām no šejienes, jo valdnieks Hērods grib tevi nogalināt!

³²– Pasakiet šim viltņiekam, – Jēzus atbildēja, – ka es turpināšu izdzīt ļaunos garus un dziedināšu slimos šodien un rīt, bet parīt būšu galā. ³³Jā, šodien, rīt un parīt būšu vēl ceļā, bet Dieva pravietim pienākas mirt vienīgi Jeruzalemē.

³⁴Jeruzaleme, Jeruzaleme! Pilsēta, kurā nogalina praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas sūtīti tai palīdzēt. Cik daudzkārt esmu vēlējies sapulcināt kopā tavus bērnus, tāpat kā vista paslēpj zem spārniem cālīšus, bet jūs to negribējāt. ³⁵Tāpēc tagad Dievs no jums ir novērsies. Jūs mani vairs neredzēsiet līdz tam laikam, kad varēsiet teikt: "Svētīts tas, ko pie mums bija sūtījis Dievs."

14 Vai sabbatā palīdzēt aizliegts?

¹Reiz sabbatā Jēzus viesojās kāda jūdu reliģiska vadoņa mājā. Farizeji uzmanīgi vēroja, ²vai viņš nesāks dziedināt kādu tūskas slimnieku, kas atradās viņu vidū.

³– Vai sabbatā ir atļauts dziedināt vai nē? – Jēzus jautāja farizejiem un bauslības mācītājiem.

⁴Bet tie klusēja. Jēzus aizskāra slimo vīru, izdziedināja un sūtīja viņu mājās.

⁵Tad viņš griezās pie klātesošiem ar jautājumu:

– Ko jūs darāt, ja jūsu bērns vai lopiņš iekrīt akā tieši sabbatā? Vai jūs tūlīt to neizvilksiet?

⁶Un tiem nebija ko atbildēt.

Kam pienākas goda vietas

⁷Redzot, ka viesi cenšas ieņemt goda vietas,

Skatieties uz kraukļiem – ne tie sēj, ne plauj, nedz vāc krājumus priekšdienām, bet Dievs rūpējas par tiem. Vai tad jūs viņam neesat daudz vērtīgāki par putniem!
Lūk. 12:24

"Kungs, atver mums!" – viņš atbildēs: "Es jūs nepazīstu." – ²⁶"Mēs taču kopā ar tevi ēdām un tu sludināji mūsu ielās," jūs teiksiet, ²⁷bet viņš atkārtos: "Es jau teicu, ka jūs

Jēzus tiem minēja šādu piemēru:

⁸ – Ja esi ielūgts kāzās, tad nesēdies ikreiz labākajā vietā. Viesu vidū var gadīties kāds ievērojamāks par tevi, un tad ⁹namatēvam būs jāpieiet un jālūdz tevi atbrīvot ieņemto vietu. Tā tev ar kaunu nāksies visu priekšā to atstāt. ¹⁰Labāk paliec tālākajā vietā, līdz namatēvs tev teiks: "Draugs, man tev paredzēta labāka vieta." Tad tu būsi pagodināts pārējo viesu priekšā. ¹¹Ikviens, kas pats sevi izceļ, neizbēgs pazemojumam, bet tas, kas pats pazemojas, taps pagodināts.

¹²Beidzot Jēzus uzrunāja namatēvu:

– Kad tu rīko mielastu, neielūdz draugus, brāļus, radus un bagātus kaimiņus, gaidot, ka tie savukārt ielūgs tevi. ¹³Nē, aicini nabadzīgos, kroplos, klibos un aklos, ¹⁴kuri nespēj tev atmaksāt, tad augšāmcelšanās dienā Dievs tev atlīdzinās par to.

Lūgtie viesi atsakās

¹⁵To dzirdēdams, kāds no galda viesiem teica:

– Kāda laime būs nokļūt Dieva valstībā!

¹⁶Jēzus viņam atbildēja, minot šādu piemēru:

– Kāds cilvēks rīkoja lielu mielastu un bija uzaicinājis daudz viesu. ¹⁷Kad viss bija sagatavots, viņš sūtīja savu kalpu ziņot viesiem, ka ir laiks ierasties. ¹⁸Bet tie visi atteicās. Viens sacīja, ka nopircis zemes gabalu un gribot to apskatīt, un lūdza viņu atvainot. ¹⁹Otrs stāstīja, ka iegādājies piecus pārus vēšņu un vēlētos tos pārbaudīt. ²⁰Trešais aizbildinājās, ka esot tikko apprecējies un tādēļ nevarot ierasties. ²¹Kad kalps atgriezās un pastāstīja to savam saimniekam, tas sadusmojās. Viņš lika kalpam tūlīt doties uz pilsētu un atvest visus nabadzīgos, kroplos, klibos un aklos. ²²Bet arī tad vēl palika daudz brīvu vietu. ²³Tad namatēvs sacīja kalpam: "Ej uz lielceļiem un sētmaļēm un uzaicini ikvienu, ko sastopi ceļā, lai

nams būtu pilns. ²⁴Bet neviens lūgtais viesis nebaudīs manu mielastu."

Visu vai neko

²⁵Jēzum līdzī gāja daudz ļaužu.

²⁶ – Kas grib man sekot, – pagriezies pret tiem, viņš teica, – lai uzskata mani par pašu svarīgāko savā dzīvē, vērtējot augstāk par savu tēvu, māti, sievu, bērniem, brāļiem, māsām un pat par savu dzīvību. Tikai tad viņš var būt mans māceklis. ²⁷Kurš nav gatavs uzņemties šo nastu manis dēļ un man sekot, tas nevar būt mans māceklis.

²⁸Taču nesāciet neko, pirms nezināt, ko tas maksā. Ja kāds grib celt ēku, tam vispirms jāaprēķina visi izdevumi un jāpārlicinās par savām iespējām. ²⁹Citādi var gadīties, ka viņš ieliek tikai pamatus, bet tālāk turpināt nespēj. Ļaudis tad viņu izsmies: ³⁰"Skat, kāds celtnieks! Tālāk par pamatiem netika!"

³¹Un vai valdnieks, gatavojoties karam, vispirms neapspriedīsies ar saviem padomniekiem, vai viņa desmit tūksoš karavīru lielā armija spēs aizstāvēties pret divdesmit tūkstoš lielo ienaidnieka karaspēku? ³²Un, ja ne, tad viņš jau laikus, kamēr ienaidnieks vēl tālu, sūtīs vēstnesi uzsākt sarunas par mieru. ³³Tāpat arī ikvienam no jums, kas grib būt mans māceklis, jābūt gatavam atteikties no visa, lai sekotu man.

³⁴Ko lai iesāk ar sabojātu sāli? Tā vairs neder nekam, pat ne mēslojumam. To atliek tikai izsviest ārā. Ieklausieties manos vārdos, lai tos izprastu.

15 Lielākais prieks

¹Bieži vien Jēzus runas klausīties nāca nodokļu vācēji un citi pagrimuši cilvēki, ²bet jūdu ticības vadoņi un reliģijas likumu zinātāji kurnēja, ka viņš satiekas ar šādiem nicināmiem ļaudīm un pat ēd kopā ar tiem. ^{3,4}Tad Jēzus pastāstīja šādu līdzību:

– Ja jums ir simt aitu, un pēkšņi viena pazūd tuksnesī, vai tad jūs neatstāsīt tās deviņdesmit deviņas un neiesit meklēt vienu pazudušo, līdz to atradīsiet? ⁵Un tad jūs priecīgi nesīsiet to uz pleciem mājās. ⁶Pēc tam jūs saaicināsiet savus draugus un kaimiņus, lai priecātos kopā ar viņiem, tāpēc

Kad viņš to aizskāra, viņa tūlīt izslējās taisni un sirsnīgi pateicās Dievam.
Lūk. 13:13

ka pazudusi aita atrasta. ⁷Tāpat arī debesīs būs lielāks prieks par vienu grēcinieku, kas atgriežas pie Dieva, nekā par deviņdesmit deviņiem taisnīgajiem, kam atgriešanās nav vajadzīga.

⁸Vai arī cits piemērs. Kādai sievietei ir desmit sudraba naudas gabali, un vienu no tiem viņa pazaudē. Vai tad viņa neaizdedzinās lampu un nesāks meklēt šo monētu pa visiem kaktiem, kamēr to atradīs? ⁹Un vai pēc tam viņa nepaaicinās savas draudzenes un kaimiņienes, lai priecātos kopā ar tām? ¹⁰Tāpat priecājas arī Dieva eņģeļi, ja atgriežas viens grēcinieks.

Pazudušie dēli

¹¹Jēzus stāstīja vēl šādu notikumu:

¹² – Kādam cilvēkam bija divi dēli. Jaunākais teica tēvam: "Es gribu dabūt savu mantojuma daļu tūlīt." Tēvs bija ar mieru un sadalīja mantu abiem dēliem. ¹³Pēc dažām dienām jaunākais dēls ar savu daļu devās projām uz tālu zemi. Tur, neliegdams sev nekā un jautri dzīvodams, viņš pat nepamanīja, ka ir visu izšķērdējis.

¹⁴Turklāt tanī laikā izcēlās bads. Nonācis galīgā trūkumā, ¹⁵viņš salīga pie kāda zemnieka par cūkganu.

¹⁶Jauneklis bija tik izsalcis, ka labprāt būtu ēdis pat cūkām domāto barību, bet neviens viņam nekā nedeava. ¹⁷Tad viņam beidzot nācās atzīt: es šeit mirstu badā, bet mājās pat kalpiem nekā netrūka. ¹⁸Došos atpakaļ pie tēva un teikšu: "Tēvs, esmu grēkojis pret debesīm un tevi. ¹⁹Neesmu vairs cienīgs saukties par tavu dēlu. Pieņem mani par kalpu!"

²⁰Tā viņš devās mājup. Tēvs viņu pazina jau no tālienes. Sajutis žēlumu, viņš skriešus devās dēlam pretī, apkampa un skūpstīja to.

²¹"Es esmu grēkojis pret debesīm un tevi, tēvs," jauneklis sacīja, "un neesmu cienīgs saukties par tavu dēlu."

²²"Atnesiet ātri vislabākās drēbes," tēvs pavēlēja saviem kalpiem, "un ietērpiet viņu. Uzvelciet viņam pirkstā dārgu gredzenu un kājās kurpes. ²³Tad nokaujiet vislabāko teļu. Svinēsim svētkus, ²⁴jo mans dēls bija miris, bet tagad ir atgriezies dzīvē. Viņš bija pazudis un tagad ir atrasts."

Mājās sākās dzīres.

²⁵Tai laikā vecākais dēls strādāja laukā. Tuvojoties mājai, viņš izdzirdēja dzīru troksni ²⁶un vaicāja kalpam, kas tur notiekot.

²⁷"Ir atgriezies tavš brālis," kalps stāstīja, "tēvs lika nokaut labu teļu un sarīkoja lielus svētkus, priecādamies, ka viņš atgriezies sveiks un vesels."

²⁸Vecākais dēls sarūgtināts negribēja iet mājā. Tad iznāca tēvs un aicināja viņu iekšā. ²⁹Bet dēls atteica:

"Visus šos gadus esmu tev kalpojis un paklausījis, taču tu ne reizes neesi atvēlējis man pat kazlēnu, lai es varētu paliksmoties kopā ar draugiem. ³⁰Bet tagad, kad mans brālis, uzdzīvē visu izputinājis, atgriežas mājās, tu liec nokaut dzīrēm mūsu labāko teļu."

³¹Tad tēvs viņam atbildēja:

"Redzi, mīlais dēls, tu esi vienmēr pie manis, un viss, kas pieder man, pieder arī tev. Kā lai mēs tagad nepriecājamies un neliksmojamies, jo tavš brālis, kas bija miris, nu ir dzīvs, viņš, kas bija pazudis, tagad ir atrasts!"

16 Gudrais pārvaldnieks

¹Jēzus vēl stāstīja saviem mācekļiem:

– Kādam bagātam cilvēkam kļuva zināms, ka viņa mājas pārvaldnieks izšķērdējis viņa mantu.

²Viņš to ataicināja pie sevis:

"Kas gan man jādzird par tevi – tu mani apzogot. Saved kārtībā papīrus un ej, jo tu esi atlaists."

³Pārvaldnieks gudroja: "Ko tagad iesākt? Saimnieks mani atlaida. Strādāt ar lāpstu es nespēju, bet diedelēt kaunos. ⁴Tomēr es zinu! Rikošos tā, lai man būtu daudz draugu, kas gādās par mani, kad būšu atlaists."

^{5,6}Viņš pēc kārtas ataicināja pie sevis visus sava kunga parādniekus un jautāja pirmajam:

"Cik tu esi manam saimniekam parādā?"

"Simt mucu olīveļļas," tas atbildēja.

"Te ir tava parādzīme, ņem to un ieraksti tur piecdesmit," pārvaldnieks viņam teica.

⁷"Bet cik tu esi parādā?" viņš jautāja citam.

"Simt maisu kviešu," tas atbildēja.

Pārvaldnieks iedeva tam parādzīmi un lika tajā pārrakstīt astondesmit.

⁸Bagātajam vīram gribot negribot vajadzēja apbrīnot šo blēdi, kurš bija tik saprātīgs. Patiešām, šīs pasaules bērni savā labā ir gudrāki nekā Dieva bērni.

⁹Nauda daudziem nes tikai postu, tāpēc lietojiet to tik gudri, kā šis pārvaldnieks. Palīdziet visiem, kam vien varat, lai tad, kad naudai vairs nebūs nekādas nozīmes, Dievs jūs pieņemtū debesu valstībā.

¹⁰Taču ņemiet vērā: tikai tad, ja jūs būsiat godīgi mazos pasākumos, jūs tādi būsiat arī lielos. Ja jūs krāpsiet kaut sikumos, tad jums nevar uzticēt atbildību par kaut ko lielāku.

¹¹Bet, ja jūs negodīgi apejaties ar naudu, vai tad Dievs var jums uzticēt debesu bagātības? ¹²Ja jūs neesat godīgi rīkojušies ar svešu mantu, vai tad rīkosities godīgi ar savējo? ¹³Jo neviens taču nevar kalpot diviem kungiem. Tas vienu ienīdīs un otru cienīs, vai arī otrādi – vienam pieķersies, bet otru pametīs. Jūs nevarat kalpot gan Dievam, gan mantai.

Jaunas mērauklas

¹⁴Mantkārīgie farizeji par to tikai pazobojās.

¹⁵Tad Jēzus tiem teica:

– Cilvēku priekšā jūs gan izliekaties taisnīgi un cienījami, bet Dievs zina, kas slēpjas jūsu sirdīs. Tas, ar ko jūs gūstat cilvēku atzinību, Dievam ir pretīgs. ¹⁶Līdz tam laikam, kad sāka sludināt Jānis Kristītājs, cilvēki vadījās pēc Mozus likumiem un praviešu rakstiem. Bet Jānis iepazīstināja ar Labo vēsti par tuvo Dieva valstību, un nu jau daudzi vēlas tanī iekļūt. ¹⁷Taču tas nenozīmē, ka baušļi būtu zaudējuši spēku kaut mazākajā sīkumā. Tie ir stingri un nesatricināmi kā debesis un zeme.

¹⁸Gluži tāpat ikviens, kas šķiras no sievas un apprec citu, pārkāpj laulību, un katrs, kas apprec šķirteni, arī pārkāpj laulību.

No elles nav atpakaļceļa

¹⁹ – Reiz dzīvoja kāds bagāts vīrs, – Jēzus vēl stāstīja, – kas ģērbās greznās drēbēs un katru dienu dzīvoja vienos priekos. ²⁰Bet viņa durvju priekšā gulēja kāds slims ubags vārdā Lācars. ²¹Viņš sapņoja par druskām no bagātā vīra galda, bet suņi nāca klāt un

laizīja viņa vātis. ²²Beidzot nabagais nomira, un eņģeļi viņu aiznesa Ābrahāma klēpī. Arī bagātnieks nomira. Viņu apglabāja, ²³bet viņa dvēsele nonāca ellē. Briesmīgas mokas ciezdams, viņš iztālēm ieraudzīja Lācaru Ābrahāma klēpī. ²⁴"Ābrahāma tēv," viņš kļiedza, "apžēlojies par mani! Atsūti Lācaru, lai viņš iemērc kaut pirksta galu ūdenī un atveldzē manu mēli, jo liesmās es ciešu lielas mokas."

²⁵Bet Ābrahāms atbildēja: "Dēls, atceries, ka zemes dzīves laikā tev bija viss, ko vien vēlējies, bet Lācaram nebija nekā. Tagad viņam šeit klājas labi, bet tev jācieš mokas. ²⁶Turklāt mūs šķir dziļa aiza, un, ja kāds gribētu no šejienes pie tevis aiziet, viņam nāktos apstāties aizas malā, un arī no jūsu puses neviens nevar tikt pāri pie mums."

²⁷Tad bagātnieks teica: "Ābrahāma tēv, lūdzu, sūti viņu uz mana tēva māju. ²⁸Man ir pieci brāļi. Lai viņš tos brīdina, ka arī viņi pēc nāves var nonākt šai moku vietā."

²⁹Ābrahāms atbildēja: "Svētie Raksti viņus daudzkārt ir brīdinājuši. Tavi brāļi tos var lasīt, kad vien vēlas."

³⁰Bagātnieks iebilda: "Nē, Ābrahāma tēv, tie nepulēsies tos lasīt. Bet, ja pie viņiem atnāktu kāds mirušais, tad viņi novērstos no grēkiem."

³¹Tad Ābrahāms sacīja: "Ja viņi neņem vērā Mozus un praviešu rakstīto, viņi neticēs pat tad, ja augšā celsies kāds no mirušajiem."

17 Piedošanai robežu nav

¹Kādu dienu Jēzus teica saviem mācekļiem:

– Kārdinājums grēkot būs vienmēr, bet jo ļaunāk tam cilvēkam, kurš kārdina. ^{2,3}Pat ar kaklā piesietu akmeni iemests jūrā, viņš justos laimīgāks nekā ciezdams sodu par vismazākā brāļa pavedināšanu uz ļaunu. Ņemiet to vērā!

Aizrādi savam brālim, ja viņš grēko, un piedod viņam, ja viņš nožēlo. ⁴Ja viņš dara tev pāri septiņas reizes dienā un katrreiz lūdz piedošanu, tad piedod viņam.

Maza ticība lielam Dievam

⁵Apustuļi vaicāja Kungam:

– Pamāci mūs, kā kļūt stiprākiem ticībā.

⁶ – Ja jūsu ticība būtu tikai kā sīka sinepju sēkliņa, jūs varētu šim vīģes kokam pavēlēt: "Izraujies ar visām saknēm un meties jūrā!" Un tā tas notiktu.

⁷⁻⁹ Kad kalps atgriežas no lauka vai ganībām, viņš tūlīt nesēžas pie galda, bet vispirms gādā, lai saimnieks būtu paēdis, un tikai pēc tam ēd pats. Viņam par to nesaka paldies, jo viņš ir darījis tikai to, kas pienākas. ¹⁰ Gluži tāpat, ja jūs izpildāt manu gribu, tad negaidiet par to uzslavu, jo jūs esat darījuši vienīgi to, kas jums jādara!

Vienīgā pateicība

¹¹ Turpinādami ceļu uz Jeruzalemi, viņi sasniedza robežu starp Galileju un Samariju, ¹² un, iegājuši kādā ciematā, ieraudzīja iztālēm stāvam desmit spitālīgos, ¹³ kas sauca:

– Jēzu, Kungs, apžēlojies par mums!

¹⁴ Jēzus uz tiem paskatījās un teica:

– Ejiet pie jūdu priestera un parādiet viņam, ka esat izdziedināti.

Un ceļā tie kļuva veseli. ¹⁵ Viens no viņiem nāca atpakaļ pie Jēzus.

– Lai slavēts Dievs, – viņš sauca, – es esmu izdziedināts!

¹⁶ Viņš noiet zemē Jēzus priekšā ar seju ceļa putekļos un pateicās viņam par dziedināšanu. Šis cilvēks bija no nicināto samariešu cilts.

¹⁷ – Vai es neizdziedināju desmit cilvēkus? – Jēzus vaicāja. – Kur tad ir pārējie deviņi? ¹⁸ Vai vienīgi šis svešinieks ir atgriezies, lai slavētu Dievu?

¹⁹ Tad Jēzus šim vīram sacīja:

– Celies un ej. Tava ticība tev ir palīdzējusi.

Kad sāksies beigas

²⁰ Kādu dienu farizeji jautāja Jēzum:

– Kad sāksies Dieva valstība?

– Dieva valstība neparādās ārēji redzamā veidā, – Jēzus paskaidroja. ²¹ Jūs nevarēsiet teikt: tā ir šeit vai tur. Dieva valstība ir pašos cilvēkos.

²² Pēc tam viņš atkal uzrunāja mācekļus:

– Nāks laiks, kad jūs ilgosieties kaut vienu dienu pavadīt kopā ar mani, bet es nebūšu šeit.

²³ Jūs saņemsiet ziņas, ka es esot atgriezies

un mani varot sastapt tai vai citā vietā. Neticiet tam un nemeklējiet mani. ²⁴ Jo, kad es atgriezīšos, tad to zinās visi. Tas būs redzams tikpat skaidri kā zibens pie debesīm. ²⁵ Bet vispirms man būs daudz kas jāizcieš, un šī tauta mani atstums.

²⁶ Kad es atgriezīšos, viss būs tā, kā Noasa laikā. ²⁷ Laudis tolaik ēda, dzēra, precējās, viss ritēja kā parasti līdz tai dienai, kad Noass iegāja šķirstā. Tad nāca plūdi, un visi aizgāja bojā.

²⁸ Pasaule būs tāda pati kā Lata laikā, kad cilvēki gāja savās ikdienas gaitās. Tie ēda, dzēra, pirka un pārdeva, dēstīja un būvēja ²⁹ līdz tam rītam, kad Lats atstāja Sodomu. Tad no debesīm sāka līt uguns un sērs un visus iznīcināja. ³⁰ Jā, viss ritēs kā parasti arī līdz tam brīdim, kad es atgriezīšos.

³¹ Tie, kas tai dienā būs projām no mājas, lai nekavē mantas; tie, kas atradīsies laukos, lai nesteidzas uz pilsētu. ³² Atcerieties, kas notika ar Lata sievu! ³³ Kas savu dzīvību centīsies paturēt, tas to pazaudēs, bet kas būs ar mieru to upurēt, tas to iegūs. ³⁴ Tajā naktī divi cilvēki gulēs blakus, un vienu no viņiem paņems, otru atstās. ^{35,36} Divas sievietes strādās kopā mājās, vienu paņems, otru atstās, un tāpat būs ar cilvēkiem, kas strādās viens otram blakus tīrumā.

³⁷ – Kungs, kur tad tie nonāks? – mācekļi viņu pārtrauca.

– To jau visi redzēs, – Jēzus atbildēja.

18 Neatlaidība lūgšanā

¹ Reiz Jēzus minēja mācekļiem piemēru par to, ka viņiem pastāvīgi jālūdz Dievs, līdz tie sagaida atbildi.

² – Kādā pilsētā dzīvoja tiesnesis, – viņš teica, – kas neticēja Dievam un nicināja cilvēkus. ³ Pie viņa bieži nāca kāda atraitne un lūdza izskatīt viņas sūdzību par cilvēku, kurš viņai bija darījis ļaunu. ^{4,5} Kādu laiku tiesnesis nelikās par viņu ne zinīs, bet beidzot viņa tam apnika. Viņš nodomāja: "Man nav bail ne no Dieva, ne cilvēkiem, bet šī sieviete man neliek mieru. Izskatīšu viņas lietu, lai viņa mani vairs netraucē."

⁶ – Ja tā rīkojās pat bezdievīgais tiesnesis, – Jēzus nobeidza, – ⁷ vai jūs domājat, ka

Dievs neievēros savus ļaudis, kas Viņu lūdz dienu un nakti? ⁸Viņš tiem atbildēs drīz. Bet kad es atgriezīšos uz zemes, vai atradīšu daudz tādu, kam ir ticība un kas lūdz Dievu?

Kādu lūgšanu Dievs dzird

⁹Tiem, kas bija pārlicināti par savu krietnumu un augstprātīgi raudzījās uz citiem, Jēzus izstāstīja šādu notikumu:

¹⁰ – Divi cilvēki devās uz svētnīcu lūgt Dievu. Viens bija lepns, paštaisns farizejs, otrs – negodīgs nodokļu vācējs. ¹¹Farizeja

lūgšana bija šāda: "Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu grēcinieks kā citi, piemēram, kā šis nodokļu vācējs. Es nekad nedaru ļaunu, nepārkāpju laulību, ¹²divreiz nedēļā gavēju un atdošu Dievam desmito tiesu no saviem ienākumiem."

¹³Bet nodokļu vācējs, stāvēdams iztālēm un lūgdams, neiedrošinājās pat acis pacelt pret debesīm, tikai izmisis sita sev pie krūtīm un sauca: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!"

¹⁴Tad ziniet, ka nevis farizejs, bet nodokļu

Kādu dienu farizeji jautāja Jēzum:

– Kad sāksies Dieva valstība?

– Dieva valstība neparādās ārēji redzamā veidā, – Jēzus paskaidroja. Jūs nevarēsīt teikt: tā ir šeit vai tur. Dieva valstība ir pašos cilvēkos. Lūk. 17:20-21

vācējs atgriezās mājās apžēlots, jo lepnos pazemos, bet tos, kas pazemojas, paaugstinās.

Valstības mantinieki

¹⁵Kādu dienu mātes atnesa savus bērniņus, lai Jēzus tiem pieskartos un tos svētītu, bet mācekļi raidīja tās projām.

^{16,17}Tad Jēzus aicināja bērnus pie sevis un teica mācekļiem:

– Ļaujiet, lai bērniņi nāk pie manis! Nekad nesūtiet viņus prom, jo Dieva valstība pieder tiem, kuri ir tādi kā šie bērniņi. Kas tādi nebūs, tie nekad nenonāks Dieva valstībā.

Cik grūti ir bagātajiem

¹⁸– Labais kungs, kas man jādara, lai nokļūtu debesīs? – kāds ievērojams cilvēks reiz Jēzum jautāja.

¹⁹– Vai tu saproti, ko saki, dēvēdams mani par labu? – Jēzus paskaidroja. – Patiesi labs ir vienīgi Dievs. ²⁰Bet uz tavu jautājumu atbildi dod desmit baušļi – nepārkāp laulību, nenogalini, nezodz, nepatiesi neliecinī, godā savus vecākus...

²¹– To visu esmu ievērojis kopš bērnības, – šis cilvēks atbildēja.

²²– Tomēr tev vēl kaut kas pietrūkst: pārdod visu, kas tev pieder, atdod naudu nabagiem – tā tu iegūsi bagātību debesīs – un tad nāc, seko man.

²³To dzirdējis, šis cilvēks ļoti noskuma un bēdīgs gāja projām, jo viņš bija ļoti bagāts.

²⁴Jēzus noskatījās uz viņu un tad griezās pie mācekļiem:

– Cik grūti ir bagātam ieiet Dieva valstībā! ²⁵Vieglāk ir kamielim izlīst caur adatas aci nekā bagātam iekļūt Dieva valstībā.

²⁶– Ja tas ir tik grūti, vai tad vispār iespējams tur nokļūt? – klausītāji vaicāja.

²⁷– Kas nav iespējams cilvēkiem, tas iespējams Dievam, – viņš atbildēja.

²⁸– Mēs esam atstājuši visu, lai sekotu tev, – Pēteris sacīja.

²⁹– Tiešām, – Jēzus piebilda, – kas tā dara kā jūs – atstāj savu māju, sievu, brāļus, vecākus un bērnus Dieva valstības dēļ, ³⁰tas jau tagad saņem daudzkārt vairāk, bet vēlāk iemantos mūžīgo dzīvi.

Man tiešām būs jāmirst

³¹Sapulcinājis visus divpadsmit mācekļus, Jēzus viņiem sacīja:

– Kā jūs jau zināt, mēs ejam uz Jeruzalemi. Un kad būsime tur nonākuši, tad notiks viss, ko pravieši par mani pareģojuši. ³²Mani nodos pagāniem, izsmies, nonievās, apspļaudīs, ³³sītīs un nogalinās. Bet trešajā dienā es celšos augšā.

³⁴Tomēr viņi no teiktā nekā nesaprata. Viņiem šķita, ka Jēzus runā mīklās.

Aklais ceļmalā

³⁵Kad viņi tuvojās Jērikai, ceļa malā sēdēja kāds akls vīrs un ubagoja. ³⁶Dzirdēdams, ka garām iet daudz ļaužu, viņš jautāja, kas šie notiekot. ³⁷Viņam pateica, ka garām iet Jēzus no Nācāretes, ³⁸un tad aklais sāka saukt:

– Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!

³⁹Ļaudis, kas gāja Jēzum pa priekšu, centās aklo apklusināt, bet tas sauca vēl skaļāk:

– Dāvida dēls, apžēlojies par mani!

⁴⁰– Atvediet aklo pie manis, – nonācis tai vietā, Jēzus apstājās.

⁴¹– Ko tu gribi? – viņš griezās pie nelaimīgā.

– Kungs, – aklais lūdza, – es gribu atgūt redzi.

⁴²– Labi, kļūsti redzīgs! – Jēzus teica. – Tava ticība tevi ir izdziedinājusi.

⁴³Un tūlīt šis cilvēks atkal varēja redzēt. Slavēdams Dievu, viņš sekoja Jēzum. Arī visi citi, kas to redzēja, slavēja Dievu.

19 Jauna dzīve

^{1,2}Kad Jēzus gāja cauri Jērikai, kāds augsts nodokļu ierēdnis, vārdā Caķejs, ļoti bagāts cilvēks, ³gribēja Jēzu redzēt, bet, tā kā viņš bija maza auguma, tad apkārtstāvošo dēļ to nevarēja. ⁴Tāpēc viņš aizskrēja uz priekšu un uzkāpa ceļa malā vīģes kokā, lai noraudzītos no turienes.

⁵Kad Jēzus gāja garām, viņš paskatījās uz augšu un uzlūkoja Caķeju.

– Caķej, – viņš mudināja, – kāp ātri zemē! Šodien es gribu būt viesis tavā mājā.

⁶Caķejs steigšus nokāpa zemē un ar lielu prieku uzaicināja Jēzu savā namā. ⁷Pūlī atskanēja neapmierinātība.

– Viņš ir aizgājis viesos pie plaši pazīstama grēcinieka, – ļaudis kurnēja.

⁸ – Kungs, – piecēlies pie galda, Caķejs teica Jēzum, – pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem. Bet, ja no kāda esmu netaisni paņēmis, to gribu atdot četrkārtīgi!

^{9,10} – Šodien šis cilvēks ir ieguvis jaunu dzīvi, – Jēzus sacīja. – Viņš bija viens no Ābrahāma pazudušajiem dēliem, bet es esmu nācis meklēt un glābt pazudušos.

Dažādi kalpi

¹¹Tā kā Jeruzaleme bija jau tuvu, un daudzi domāja, ka drīz varētu parādīties Dieva valstība, tad, lai gaisinātu šos maldus, Jēzus pastāstīja vēl vienu salīdzinājumu:

¹² – Kāds provinces dižciltīgais tika aicināts ierasties valsts galvaspilsētā, lai tur viņu kronētu par sava apgabala valdnieku. ¹³Pirms aizbraukšanas viņš paaicināja desmit kalpotājus un izsniedza tiem katram pa mārciņai sudraba, lai tie viņa prombūtnes laikā ar to saimniekotu. ¹⁴Bet, kad viņš bija prom, tad padotie, kas viņu neieredzēja, aizsūtīja viņam ziņu, ka gribot būt neatkarīgi, esot sacēlušies un neatzīstot viņu par savu valdnieku.

¹⁵Atgriezies viņš sapulcināja tos, kam bija devis naudu, gribēdams uzzināt, kā viņi to izlietojuši un kādu peļņu guvuši.

¹⁶Pirmais no viņiem bija ieguvis ļoti daudz – sākotnējo summu vairojis desmitkārt.

¹⁷ – Lieliski! – valdnieks iesaucās. – Uz tevi var paļauties. Ja tu esi bijis uzticams šai ziņā, tad par atalgojumu tu valdīsi pār desmit pilsētām.

¹⁸Arī otrs bija daudz guvis – viņš savu summu bija pavairojis piekārt.

¹⁹ – Labi! – teica viņa kungs. – Tu pārvaldīsi piecas pilsētas.

²⁰Bet trešais atnesa tikpat daudz naudas, cik bija saņēmis.

²¹ – Es šo naudu noglabāju, jo baidījos no tevis; tu esi bargs cilvēks, tu ņem to, kas tev nepieder un ievāc sveša darba augļus.

²² – Tu nekrietnais kalps! – valdnieks viņam uzsauca. – Tu saki, ka esmu bargs? Tieši tāds es būšu pret tevi! Ja tu zināji, kāds esmu, ²³kāpēc tu vismaz nenodevi naudu bankā, lai tā nestu peļņu?

²⁴Tad viņš pagriezās pret pārējiem un

pavēlēja:

– Atņemiet viņam naudu un atdodiet tam, kas nopelnījis visvairāk.

²⁵ – Bet, kungs, – tie iebilda, – viņam jau tā ir daudz.

²⁶ – Jā gan! – valdnieks atbildēja. – Tam, kas savu mantu izlieto saprātīgi, var uzticēt vēl vairāk, bet tam, kas to iznieko, atņems to pašu. ²⁷Bet tagad atvediet manus ienaidniekus, kas negribēja, lai es valdītu, un sodiet tos ar nāvi.

Valdnieks nāk!

²⁸To pastāstījis, Jēzus savu mācekļu priekšgalā turpināja ceļu uz Jeruzalemes pusi.

²⁹Kad viņi bija nonākuši pie Betfagas un Betānijas pilsētas Eļļas kalnā, viņš aizsūtīja pa priekšu divus mācekļus, ³⁰lai tie dotos uz nākamo ciematu, un tur sameklētu ceļa malā piesietu vēl neiejātu ēzeli.

– Atraišiet to, – Jēzus teica, – un atvediet šurp. ³¹Ja kāds jautā, ko jūs ar to darīsiet, tad atbildiet: "Viņu vajag mūsu Kungam." ³²Mācekļi atrada ēzeli, kā Jēzus bija norādījis, ³³un atraišīja to.

– Ko jūs darāt? Kāpēc jūs sienat vaļā mūsu lopiņu? – īpašnieki vaicāja.

³⁴ – Viņu vajag mūsu Kungam, – mācekļi paskaidroja. ³⁵Viņi aizveda ēzeli pie Jēzus, uzklāja tam savas drēbes un uzsēdināja Jēzu.

^{36,37}Tad ļaudis klāja savas drānas uz ceļa Jēzus priekšā, un, kad viņi tuvojās Eļļas kalna nogāzei, viss gājiens sāka skaļi un priecīgi slavēt Dievu par visiem brīnumdarbiem, ko Jēzus bija darījis.

³⁸ – Dievs sūtījis mums valdnieku! – viņi sauca. – Lai slavēts ķēniņš, kas nāk mūsu Kunga vārdā! Lai liksmo debesis! Slava Dievam debesu augstumos!

³⁹ – Apsauc savus mācekļus, skolotāj! – daži farizeji aizrādīja Jēzum, – Neļauj viņiem tā runāt!

⁴⁰ – Ja tie klusēs, tad akmeņi ceļa malās gavilēs! – Jēzus atbildēja.

⁴¹Kad viņi pienāca tuvāk Jeruzalemei un ieraudzīja pilsētu, Jēzus sāka raudāt.

⁴² – Ja tu, pilsēta, zinātu, ka miers tev bija tik tuvu, – viņš caur asarām teica, – bet tagad ir par vēlu. ⁴³Tavi ienaidnieki cels tev apkārt nocietinājumus un tevi aplenkis no visām pusēm, ⁴⁴tie nopostīs tevi līdz pama-

tiem kopā ar taviem bērniem. Ienaidnieki neatstās akmeni uz akmens tāpēc, ka tu neizmantoji izdevību, ko tev bija piešķīris Dievs.

Tirgotāju padzišana

⁴⁵Tad viņš devās uz templi un sāka dzīt ārā tur iekārtojušos tirgotājus.

– Rakstos ir teikts: mans nams ir lūgšanas vieta, bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju midzeni!

⁴⁷Pēc tam viņš katru dienu dievnamā sludināja savu mācību, bet augstie priesteri, rakstu mācītāji un tautas vadoņi meklēja iespēju, kā tikt no viņa vaļā. ⁴⁸Tomēr viņi nezināja, kā to izdarīt, jo Jēzus bija tautā iemīļots, un ļaudis kāri tvēra un uzklausa katru viņa vārdu.

20 Neatbildēti jautājumi

¹Reiz, kad Jēzus dievnamā mācīja ļaudis un sludināja evaņģēliju, pie viņa pienāca augstie priesteri un citi tautas vadoņi. ²Viņi gribēja zināt, kas Jēzum devis tiesības izdzīt no dievnama tirgotājus.

³ – Iekams atbildu, es jautāšu jums, – Jēzus sacīja. ⁴ – Vai Jāni Kristītāju bija sūtījis Dievs, vai arī viņš rīkojās tikai pēc sava prāta?

⁵ – Ja mēs teiksim, ka to sūtījis Dievs, – tie sačukstējās, – tad viņš jautās, kāpēc mēs tam neticējām. ⁶Bet, ja teiksim, ka Dievs nav Jāni sūtījis, tad tauta mūs var nomētāt ar akmeņiem, jo tā tic, ka viņš bija pravietis.

⁷ – Mēs nezinām, – viņi beidzot pateica.

⁸ – Tad arī es neatbildēšu uz jūsu jautājumu, – Jēzus sacīja.

Neuzticamie nomnieki

⁹ – Kāds cilvēks iestādīja vīna dārzu un sadalīja to nomniekiem, – pagriezies pret ļaudīm, Jēzus stāstīja, – bet pats uz vairākiem gadiem aizceļoja. ¹⁰Kad pienāca ražas laiks, viņš aizsūtīja uz vīna dārzu kādu kalpu pēc savas daļas. Bet nomnieki kalpu piekāva un aizdzina atpakaļ tukšā. ¹¹Tad viņš sūtīja citu kalpu, bet notika tas pats: arī to piekāva, apvainoja un padzina. ¹²Pēc tam tika sūtīts trešais, un arī tas piedzīvoja to

pašu. Arī viņu, tāpat kā iepriekšējos, smagi piekāva un aizdzina prom. ¹³Tad īpašnieks prātoja: "Ko man darīt? Zinu! Sūtīšu savu mīļoto dēlu. To viņi noteikti pratīs cienīt."

¹⁴Bet, kad nomnieki ieraudzīja īpašnieka dēlu, tie teica:

"Mums ir lieliska izdevība! Šis puisis pēc tēva nāves mantos visu zemi. Nobeigsim viņu, tad zeme piederēs mums." ¹⁵Un viņi izvilka dēlu ārā no vīna dārza un nogalināja.

Kā jūs domājat, ko darīs īpašnieks? ¹⁶Es jums pateikšu – viņš atnāks, nogalinās ļaundarus un vīna dārzu iznomās citiem.

– Tā taču nevarētu būt! – klausītāji iebilda.

¹⁷Tad Jēzus paskatījās uz viņiem un vaicāja:

– Bet ko nozīmē šādi vārdi Svētajos Rakstos: "Akmens, kuru namdari atmetuši, kļuvis par stūra akmeni?"

¹⁸ – Kas uz šī akmens paklups, – viņš vēl piebilda, – tas vairs necelsies, bet, uz kuriem akmens kritīs, tie tiks sadragāti.

¹⁹Kad augstie priesteri un rakstu mācītāji to dzirdēja, viņi gribēja Jēzu tūlīt apcietināt, jo saprata, ka sacītais attiecas uz viņiem. Šai stāstā ļaunie nomnieki bija viņi. Tomēr viņi baidījās paši Jēzu apcietināt, jo tad saceltos tauta. Tad tie mēģināja izvilināt no viņa kaut ko tādu, par ko varētu ziņot romiešu valdniekam, uzdodot to par apcietināšanas iemeslu.

Dievam un ķeizaram

²⁰Tā viņi atsūtīja savus spiegos.

²¹ – Skolotāj, – tie, izlikdamies godīgi, vaicāja, – mēs zinām, ka tu esi ļoti krietns. Tu runā un māci patiesību un nebēdā, ko par to domā citi, bet vadi pa Dieva ceļiem. ²²Saki – vai tas ir pareizi, ka mēs maksājam nodevas romiešu valdībai, vai nē?

²³Jēzus saprata viņu viltību.

²⁴ – Parādiet man monētu. Kā attēls un vārds ir uz tās?

– Ķeizara, Romas valdnieka, – viņi atbildēja.

²⁵ – Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder, – viņš sacīja.

²⁶Tādējādi viņiem neizdevās uzveikt Jēzu ar viltību tautas priekšā, un, pārsteigti par

**– Dievs sūtījis mums valdnieku! – viņi
sauca. – Lai slavēts ķēniņš, kas nāk
mūsu Kunga vārdā! Lai liksmo debesis!
Slava Dievam debesu augstumos!
Lūk. 19:38**

atbildi, viņi apklusā.

Vai mirušie celsies augšā?

²⁷Tad pie Jēzus pienāca daži sadukēji – cilvēki, kuri domāja, ka pēc nāves viss beidzas un nav augšāmcelšanās. ²⁸Viņi vaicāja:

– Mozus likumos teikts: ja nomirst precēts vīrs, kam nav bērnu, tad atraitni jāprec viņa brālim, un viņu bērnus uzskatīs par aizgājēja bērniem. ²⁹Reiz kādā ģimenē bija septiņi brāļi. Vecākais apprecējās, bet nomira bez bērniem. ³⁰Atraitni apprecēja viņa brālis un arī nomira bez bērniem. ³¹Tad atraitni apprecēja trešais un tā joprojām, līdz visi septiņi nomira. Bet bērnu viņiem nebija. ³²Beidzot nomira arī sieva. ³³Mēs gribam zināt: kura brāļa sieva viņa būs, kad visi celsies augšā, jo viņa taču piederējusi visiem septiņiem.

^{34,35}Jēzus atbildēja:

– Ļaudis precas tikai zemes dzīvē, bet tie, kas pēc nāves nonāk debesīs, vairs neprecas. ³⁶Tie nemirst, bet dzīvo mūžīgi kā eņģeļi un ir Dieva bērni, jo augšāmcēlušies jaunai dzīvei.

^{37,38}Bet jūs gribat zināt, vai vispār ir augšāmcelšanās. Jā gan, to apliecina arī Mozus. Kad viņš raksta, kā Dievs viņam parādījies degošā krūmā, viņš runā par Dievu kā Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievu. Ja tiek sacīts, ka Dievs ir kāda cilvēka Dievs, tas nozīmē, ka šis cilvēks ir dzīvs, jo Dievs ir dzīvo, nevis mirušo Dievs.

³⁹– Skolotāj, tas bija labi teikts, – sacīja daži rakstu mācītāji.

⁴⁰Ar to visi jautājumi bija izsmelti, jo neviens vairs neuzdrīkstējās sarunu turpināt.

⁴¹Tad savukārt Jēzus jautāja viņiem:

– Kā var teikt, ka Kristus jeb Mesija, ir ķēniņa Dāvida pēcnācējs? ^{42,43}Bet pats Dāvids savā Psalmu grāmatā raksta: "Dievs teica manam Kungam: "Sēdies pie manas labās rokas, ⁴³līdz es pazemošu tavus ienaidniekus."" ⁴⁴Kā gan Mesija var būt Dāvida dēls un tai pašā laikā Dāvida Dievs?

⁴⁵Tad viņš brīdināja savus mācekļus tā, ka to dzirdēja arī tauta:

⁴⁶– Sargieties no šiem rakstu mācītājiem, jo viņiem patīk staigāt greznos apģērbos, lai tauta viņus klanoties sveicinātu. Un viņi kāro ieņemt goda vietas sinagogās un

religiskos pasākumos! ⁴⁷Bet, pat Dievu lūgdami un garas lūgšanas skaitīdami, viņi tai pašā laikā domā, kā apkrāpt nabaga atraitnes. Tāpēc šos cilvēkus gaida vissmagākais Dieva sods.

21 Visbagātākais ziedojums

¹Stāvēdams svētnīcā, Jēzus vēroja, kā bagātnieki met ziedojumus naudas lādē. ²Tad garām gāja nabadzīga atraitne un iemeta divas sīkas vara monētas.

³– Patiešām, – Jēzus bilda, – šī nabadzīgā atraitne ir devusi vairāk par visiem. ⁴Citi ziedoja niecīgu daļu no tā, kas tiem pieder, bet viņa, nabadze būdama, atdeva savu pēdējo naudiņu.

Tempļa nopostīšana

⁵Kad daži viņa mācekļi norādīja uz to, cik bagāti dievnams greznots ar skaistiem akmensiem un mākslas darbiem pie sienām, ⁶tad Jēzus atgādināja:

– Nāks laiks, kad visu, ko jūs te apbrīnojat, nopostīs, tā ka nepaliks akmens uz akmens. Viss būs viena vienīga drupu kaudze.

⁷– Ko tu saki, Kungs! – viņi iesaucās. – Kad tas notiks? Vai mēs iepriekš tiksīm brīdināti?

Beigu laika zīmes

⁸– Uzmanieties no viltvāržiem, – viņš sacīja, – jo būs daudzi, kas uzdosies par cilvēces glābējiem un apgalvos, ka pasaules gals jau pienācis. Bet neticiet tiem! ⁹Un kad jūs dzirdat, ka sākušies kari un revolūcijas, nebaidieties! Tam visam tā jābūt, bet tās vēl nebūs beigas. ¹⁰Tauta sacelsies pret tautu un valsts pret valsti, ¹¹būs lielas zemestrīces, bads daudzās zemēs, epidēmijas un biedējošas parādības debesīs.

¹²Bet vēl pirms tam būs vajāšanu laiks, mana vārda dēļ jūs metīs cietumos un vedīs šīs pasaules vareno un valdnieku priekšā.

¹³Toties jums tā būs izdevība mani apliecināt un manu mācību darīt visiem zināmu.

¹⁴Tāpēc nerūpējieties par to, ko jums atbildēt pret apvainojumiem, ¹⁵jo es došu jums īstos vārdus un gudrību, lai nevienam pretiniekam nebūtu ko iebilst. ¹⁶Pat jūsu tuvākie – vecāki, brāļi, radi un draugi – jūs nodos un

jūs apcietinās, un dažus no jums nogalinās. ¹⁷Visi jūs ienīdīs, tāpēc ka esat mani sekotāji. ¹⁸Tomēr Dievs jūs nepametīs, bez Viņa ziņas pat mats jums nenokritīs. ¹⁹Ja būsiet stipri, jūs izglābsiet savas dvēseles.

Jeruzalemes liktenis

²⁰Bet, kad jūs redzēsiet, ka Jeruzalemi ielencis karaspēks, tad ziniet, ka ir pienācis tās izpostīšanas laiks. ²¹Tad lai Jūdejas ļaudis dodas uz kalniem. Lai tie, kas mīt Jeruzalemē, mēģina no turienes izbēgt, bet tie, kuri aizceļojuši, lai necenšas tur atgriezties. ²²Tās būs Dieva tiesas dienas, kad īstenosies tas viss, ko pravieši rakstījuši senajos rakstos. ²³Visgrūtāk klāsies topošajām mātēm un tām, kam mazi bērniņi, jo visus piemeklēs smagas ciešanas un Dieva sods. ²⁴Iedzīvotājus nežēlīgi nogalinās vai aizdzīs trimdā uz visām pasaules malām, bet Jeruzalemi ieņems un postīs svešas tautas tik ilgi, cik Dievs to pieļaus.

Vistumšāk ir pirms ritausmas

²⁵Tad uz saules, mēness un zvaigznēm parādīsies divainas zīmes, un cilvēkus uz zemes pārņems bailes un neziņa dabas katastrofu un plūdu priekšā.

²⁶Cilvēki drebēs bailēs, jo viņi redzēs, ka uz zemes norisinās briesmīgi notikumi, un debesīs pat zvaigžņu gaita izmainās. ²⁷Visas pasaules tautas tad redzēs mani parādāmieš mākoņos dievišķīgā spēkā un spožumā. ²⁸Kad tas viss sāksies, tad nezaudējiet drosmi. Skatieties augšup, jo jūsu atbrīvošana ir tuvu.

²⁹Tad Jēzus minēja šādu salīdzinājumu:

– Skatieties uz vīģes koku vai uz kādu citu koku. ³⁰Kad parādās lapas, jūs paši zināt, ka vasara tuvu. ³¹Tāpat, kad jūs redzat manus vārdus piepildāmieš, tad varat būt droši, ka Dieva valstība tuvu.

³²Kad tas viss notiks, tad tiešām būs pienācis šī laikmeta gals. ³³Un, kaut arī debesis un zeme ietu bojā, mani vārdi vienmēr paliks spēkā.

Esiet nomodā!

^{34,35}Uzmanieties, lai tieksme pēc labklājības, greznības, kā arī ikdienas rūpes jūs nenovirza no galvenā mērķa, un lai šī diena

jūs nepārsteidz nesagatavotus. ³⁶Esiet pastāvīgi nomodā, un lūdziet Dievu, lai jūs spētu visu izturēt. Tad jūs droši varēsiet skatīties man acīs, kad sastapsimies.

^{37,38}Jēzus gāja katru dienu uz dievnamu sludināt savu mācību, un cilvēki pulcējās jau agri no rīta, lai viņu uzklausītu. Bet ik vakaru viņš atgriezās pārnakšņot Eļļas kalnā.

22 Nodevējs

¹Bija tuvu Lieldienas – jūdu svētki, kad pēc senas paražas ēd tikai neraudzētu maizi. ²Augstie priesteri un rakstu mācītāji slepeni plānoja, kā Jēzu nonāvēt, lai neizraisītu tautā sacelšanos, jo no tā viņi ļoti baidījās.

^{3,4}Tad Jūdasa Iskariota sirdī iemājoja Sātans. (Jūdass bija viens no Jēzus divpadsmit mācekļiem.) Viņš aizgāja pie augstajiem priesteriem un tempļa sardzes priekšniekiem apspriesties, kā vislabāk nodot Jēzu viņu rokās. ⁵Tie, protams, priecājās par viņa piedāvājumu un apsolīja viņu atalgot. ⁶Tā Jūdass sāka meklēt izdevību, kā, ļaudīm nezinot, Jēzu apcietināt.

Pēdējās vakariņas

⁷Bija pienācis Lieldienu svinēšanas laiks, kad nokāva Lieldienu jēru un ēda neraudzētu maizi. ⁸Jēzus sūtīja Pēteri un Jāni meklēt vietu, kur sagatavot Lieldienu mielastu.

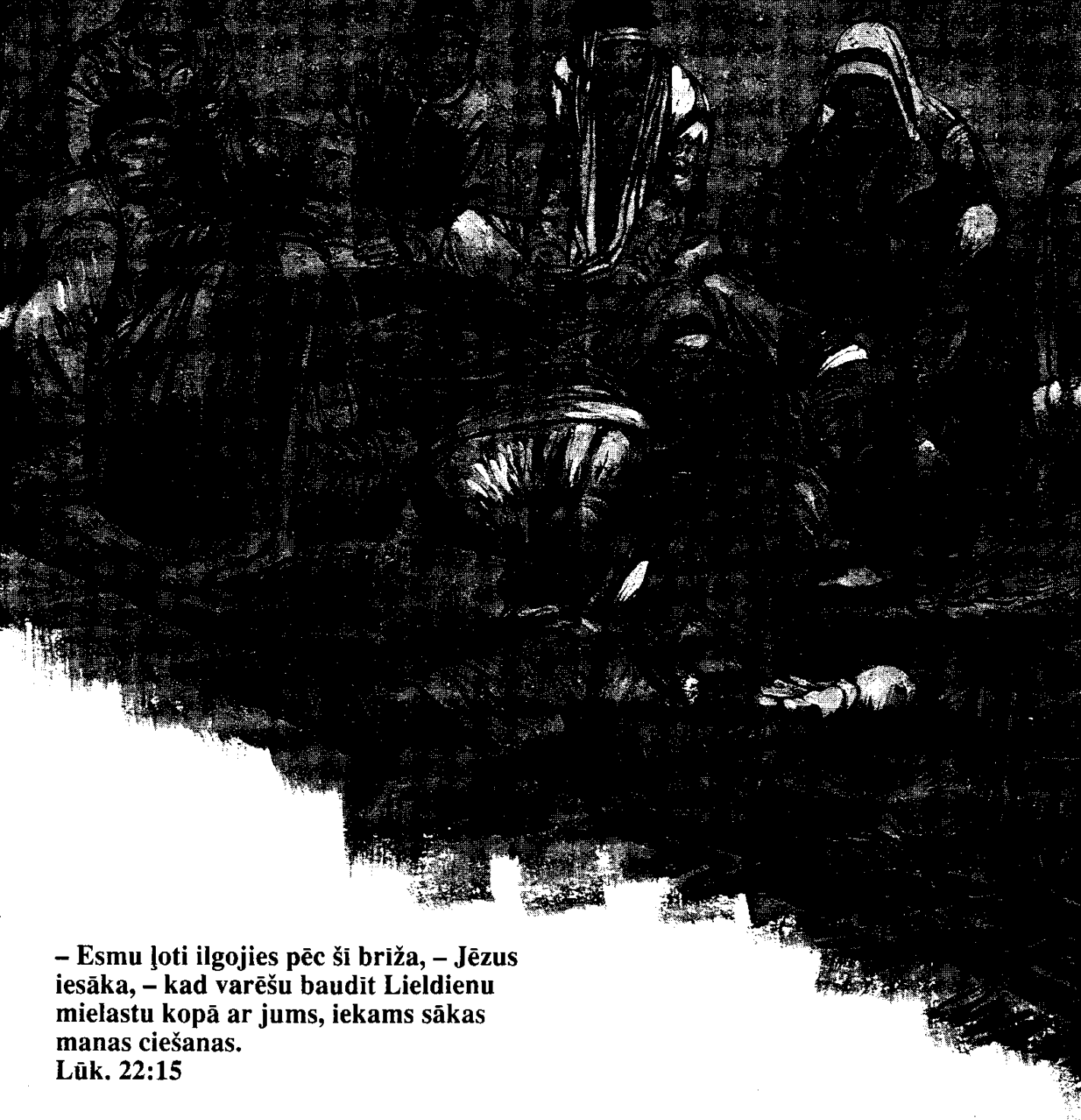
⁹– Uz kuriem lai mēs ejam? – viņi jautāja.

¹⁰– Tiklīdz jūs ieiesiet Jeruzalemē, – Jēzus atbildēja, – jums pretī nāks kāds cilvēks ar ūdens krūzi rokās. Sekojiet viņam namā, kurā viņš ieiet, ¹¹un tad sakiet šī nama saimniekam: "Mūsu Skolotājs lūdz ierādīt telpu, kurā viņš kopā ar mācekļiem varētu ieturēt Lieldienu maltīti." ¹²Viņš vedīs jūs uz lielo augšstāva istabu, kas jau būs jums sagatavota. Dodieties turp un visu nokārtojiet.

¹³Mācekļi devās uz pilsētu un atrada visu, kā Jēzus bija teicis, un sagatavoja Lieldienu vakariņas.

¹⁴Tad tur ieradās arī Jēzus ar pārējiem, un noteiktajā laikā visi kopā sēdās pie galda.

¹⁵– Esmu ļoti ilgojies pēc šī brīža, – Jēzus iesāka, – kad varēšu baudīt Lieldienu mielastu kopā ar jums, iekams sākas manas

– Esmu ļoti ilgojies pēc šī briža, – Jēzus iesāka, – kad varēšu baudīt Lieldienu mielastu kopā ar jums, iekams sākas manas ciešanas.

Lūk. 22:15

ciešanas. ¹⁶Šo mielastu – kā to tagad darām – mēs atkal baudīsim tikai Dieva valstībā, jo tur atklāsies šo svētku īstā nozīme.

¹⁷Tad viņš ņēma vīna kausu, pateicās un sacīja:

– Nemiet un dzeriet visi no tā. ¹⁸Bet es vairs to nedzeršu, iekams būs atnākusi Dieva valstība.

¹⁹Viņš paņēma maizi, pateicās Dievam, lauza to un sadalīja mācekļiem, teikdams:

– Tā ir mana miesa, kas tiks atdota par jums. Ēdiet to, mani pieminēdami.

²⁰Pēc vakarēdiena Jēzus deva mācekļiem vēl vienu vīna kausu un teica:

– Šis vīns ir manas asinis, kas apzīmogo jauna laikmeta sākumu Dieva un cilvēku

attiecībās. Es tās izliešu jūsu labā. ²¹Bet pie šī galda kopā ar mums sēž cilvēks, kas mani nodos. ²²Man jāmirst. Tāda ir Dieva griba, bet arī nodevējs neizbēgs savam sodam.

²³Mācekļi klusībā brīnījās, kurš to spētu izdarīt.

Kurš būs pārākais?

²⁴Tad viņi sāka strīdēties par to, kurš no viņiem būs pārākais Dieva valstībā.

²⁵ – Šīs pasaules varenie pavēl saviem padotajiem, un tiem ir jābūt ar to mierā, – Jēzus viņus pamācīja. ²⁶ – Bet lai jūsu vidū ir tā: tas, kurš ir pārākais, pakļaujas citiem, un tas, kurš jūs vada, spēj arī pazemoties. ²⁷Parasti saimnieks sēž pie galda un padotie

viņu apkalpo. Bet šeit tā nav, jo es esmu jūsu kalps. ²⁸Tā kā jūs bijāt man uzticami šai grūtajā laikā, ²⁹tad es novēlu jums savu valstību, kā man to novēlējis Tēvs. ³⁰Tad jūs tur sēdēsiet ar mani pie viena mielasta galda. Jūs arī valdīsiet un spriedīsiet tiesu par divpadsmit Izraēla ciltīm.

Neviens nevar būt drošs par sevi

³¹ – Ak Sīmani, Sīmani, Sātans tiko jūs sijāt, kā pelavas atšķir no kviešiem. ³²Bet es esmu lūdzis par tevi, lai tu nezaudētu ticību. Kad tu savu vājumu būsi nožēlojis, tad stiprini ticībā savus brāļus.

³³ – Kungs, es nebaidos iet kopā ar tevi cietumā un pat nāvē, – Sīmanis apgalvoja.

³⁴ – Paklausies, Pēter, – Jēzus teica – šai pašā naktī, pirms gailis vēl nebūs dziedājis, tu jau trīs reizes pateiksi, ka mani nepazīsti.

Pērciet zobenus!

³⁵ – Kad es jūs sūtīju ļaudīs, – Jēzus vaicāja mācekļiem, – bez naudas, somām un liekas drēbju kārtas, – vai cietāt trūkumu?

– Protams, ka ne, – viņi atbildēja.

³⁶ – Bet tagad, – viņš tos pamācīja, – nemietai somas, ja jums tādas ir, un visu naudu. Ja jums nav zobenu, tad pārdodiet drēbes un nopērciet tos. ³⁷Jo ir klāt laiks, kad notiks tas, kas teikts par mani: "Viņu notiesās kā noziedznieku". Tā īstenosies viss, ko par mani rakstījuši pravieši.

³⁸ – Kungs, – mācekļi iesaucās, – mums ir divi zobeni.

– Tad pietiek, – Jēzus atbildēja.

Lai notiek Tava griba

³⁹Pēc tam kopā ar saviem mācekļiem Jēzus, kā parasts, gāja uz Eļļas kalnu. Tur viņš tiem sacīja:

– Lūdziet Dievu, lai jūs spētu izturēt šo pārbaudījumu.

^{41,42}Viņš aizgāja netālu no tiem, nometās ceļos un lūdza Dievu:

– Tēvs, ja tu gribi, tad pasargā mani no šīm ciešanām. Tomēr lai viss notiek pēc tavas gribas, nevis pēc manējās.

⁴³Tad no debesīm atnāca eņģelis un Jēzu stiprināja, ⁴⁴jo viņš bija nāves baiļu pārņemts, un sviedri kā asins lāses pilēja zemē, kad viņš tik izmisīgi lūdza Dievu.

⁴⁵Beidzot Jēzus piecēlās un atgriezās pie mācekļiem, taču skumjas un miegs bija tos pievārējis.

⁴⁶ – Vai jūs guļat? – viņš vaicāja. – Celieties! Lūdziet Dievu, lai jūs varētu stāties pretim pārbaudījumam.

Apcietināšana

⁴⁷Tai brīdī, viņa mācekļa Jūdasa vadīts, tuvojās liels ļaužu pulks. Jūdass piegāja pie Jēzus un šķietami draudzīgi noskūpstīja viņu uz vaiga.

⁴⁸ – Jūdass, – Jēzus vaicāja, – vai tu ar skūpstu gribi nodot mani?

⁴⁹ – Kungs, vai mums jāaizstāvas? Mums ir zobeni! – redzot notiekošo, mācekļi iesaucās. ⁵⁰Un viens no viņiem nocirta augstā priesterka kalpam labo ausi.

⁵¹ – Nevajag, – Jēzus teica.

Viņš aizskāra nocirstās auss vietu, un tā tūdaļ atauga. ⁵²Tad Jēzus vaicāja augstajiem priesteriem, tempļa sardzes virsniekiem un rakstu mācītājiem, kas veda pūli:

– Vai es esmu laupītājs, ka jūs esat atnākuši mani sagūstīt, bruņojušies ar zobeni un rungām? Kāpēc jūs neapcietinājāt mani dievnamā? ⁵³Tur es uzturējos katru dienu. Bet tagad ir pienācis jūsu un Sātana laiks.

⁵⁴Viņi sagrāba Jēzu un aizveda uz augstā priesterka namu, bet Pēteris iztālēm sekoja.

⁵⁵Karavīri pagalmā sakūra ugunsgrāvu, apsē-

dās ap to un sildījās, un arī Pēteris sēdēja kopā ar viņiem.

Atteikšanās

⁵⁶Kāda kalpone uguns gaismā viņu ievēroja un cješi uzlūkoja.

– Šis vīrs bija kopā ar Jēzu, – viņa beidzot teica.

⁵⁷ – Es viņu nepazīstu! – Pēteris to noliedza.

⁵⁸Pēc brīža viņu uzlūkoja vēl kāds cits un bilda:

– Liekas, tu tomēr esi viens no viņiem!

– Nudien, es tas neesmu, – Pēteris dievojās.

⁵⁹Pēc kādas stundas vēl cits pēkšņi ie-teicās:

– Es zinu, ka šis vīrs ir viens no Jēzus mācekļiem, jo viņi abi ir no Galilejas.

⁶⁰ – Man nav ne jausmas, par ko jūs runājat, – Pēteris atteica.

Tiklīdz viņš šos vārdus bija izteicis, iedziedājās gailis.

⁶¹Tai brīdī Jēzus pagriezās un uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris atcerējās Jēzus vārdus: "Pirms gailis vēl nebūs dziedājis, tu trīs reizes mani būsi noliedzis." ⁶²Un Pēteris aizgāja no pagalma, rūgti raudādams.

Pazemojumi

^{63,64}Uzraugi, kas Jēzu apsargāja, sāka viņu izsmiet. Tie aizsēja viņam acis un sita ar dūrēm.

– Kurš tev šoreiz iesita, pravieti? – viņi prašāja.

⁶⁵Tā viņi vēl ilgi nīrgājās par Jēzu.

⁶⁶Nākamajā rītā, gaismai austot, sanāca jūdu Augstākā tiesa, kurā bija augstie priesteri, rakstu mācītāji un tautas vadoņi. Jēzu atveda šīs tiesas priekšā ^{67,68}un lika viņam pasacīt, vai viņš uzdodas par Mesiju vai nē.

– Ja es jums teikšu, jūs man neticēsiet un arī neļausiet neko paskaidrot, – Jēzus atbildēja. ⁶⁹ – Bet drīz nāks laiks, kad es sēdēšu tronī līdzās visuvarenajam Dievam.

⁷⁰ – Tātad tu apgalvo, ka esi Dieva Dēls? – visi sauca.

– Jā, tas es esmu, – viņš tiem atbildēja.

⁷¹ – Kādus lieciniekus mums vēl vajag! – tie kļiedza. – Mēs paši to no viņa mutes dzirdējām.

23 Valdnieku priekšā

¹Tad šie ļaudis aizveda Jēzu pie Romas ieceltā Jūdejas pārvaldnieka Pilāta. ²Viņi tūlīt sāka Jēzu apsūdzēt:

– Šis ir ļoti bīstams cilvēks, viņš mudina nemaksāt nodokļus romiešu valdībai un apgalvo, ka esot mūsu Mesija – Dieva sūtītais valdnieks.

³ – Vai tu esi viņu valdnieks? – Pilāts viņam vaicāja.

– Jā, – Jēzus atbildēja, – tas es esmu.

⁴ – Nu un tad? – Pilāts sacīja augstajiem priesteriem un pārējiem. – Tas taču nav nekāds noziegums!

⁵ – Bet viņš kūda tautu sacelties pret valdību, kur vien viņš iet, no Galilejas līdz Jeruzalemei, – tie neatlaidās.

⁶ – Vai viņš ir no Galilejas? – Pilāts vaicāja.

⁷Kad ļaudis to apstiprināja, tad Pilāts sūtīja viņu pie Galilejas pārvaldnieka Hēroda, jo arī tas šai laikā atradās Jeruzalemē. ⁸Hērods priecājās par iespēju Jēzu redzēt, jo par viņu bija daudz dzirdējis un cerēja ieraudzīt kādu brīnumu.

⁹Viņš Jēzu iztaujāja, bet bez panākumiem.

¹⁰Augstie priesteri un pārējie stāvēja turpat un joprojām viņu apsūdzēja.

¹¹Hērods un viņa kareivji sāka ņirgāties par Jēzu. Tie aplika viņam karalisku apmetni un sūtīja atpakaļ pie Pilāta. ¹²Tajā dienā Hērods un Pilāts, kuri bija ienaidnieki, salīga mieru.

Nāves spriedums

¹³Tad Pilāts paziņoja augstajiem priesteriem un visiem pārējiem ¹⁴savu spriedumu:

– Jūs atvedāt šo cilvēku pie manis, apsūdzēdami viņu kūdišanā pret valdību. Es viņu nopratināju un nācu pie slēdziena, ka viņš nav vainīgs. ¹⁵Hērods atzina to pašu un sūtīja viņu atpakaļ pie manis. Šis cilvēks nav darījis neko tādu, par ko būtu pelnījis nāvi. ¹⁶Es viņu likšu nopērt ar pletni un atbrīvot.

^{17,18}Bet pūlis sāka aurot un vienā balsī sauca:

– Sodiet viņu ar nāvi un atbrīvojiet Barabu! (Baraba bija apcietināts par dumpja

mēģinājumu Jeruzalemē un slepkavību.)

²⁰Pilāts nevēlējās izpildīt ļaužu prasību, jo gribēja atbrīvot Jēzu. ²¹Bet tie kļiedza:

– Šitiet viņu krustā!

²² – Kāpēc? Kādu noziegumu viņš ir izdarījis? – Pilāts vaicāja trešo reizi. – Nav nekāda iemesla sodīt viņu ar nāvi. Es tomēr gribu viņu pārmācīt un atbrīvot.

²³Bet pūlis arvien skaļāk un skaļāk pieprasīja Jēzus nāvi un beidzot panāca savu.

²⁴Tad Pilāts pakļāvās ļaužu prasībai ²⁵un pēc viņu lūguma atbrīvoja Barabu – dumpinieku un slepkavu, bet Jēzu nodeva ļaužu varā.

Ciešanu ceļš

²⁶Kad Jēzu veda uz soda vietu, kāds cilvēks, vārdā Sīmanis, nāca no laukiem uz Jeruzalemi (viņš bija no Kirēnas Ziemeļāfrikā). Kareivji piespieda Sīmani nest Jēzus krustu. ²⁷Viņiem sekoja liels pūlis, un daudzas sievietes Jēzu apraudāja.

²⁸Jēzus pagriezās pret viņām un teica:

– Jeruzalemes meitas, neraudiet par mani, bet gan par sevi un saviem bērniem. ²⁹Jo tuvojas laiks, kad sievietes, kam nav bērnu, tiks uzskatītas par laimīgām. ³⁰Cilvēki sauks, lai kalni krīt un viņus aprok, izbeidzot viņu ciešanas. ³¹Ja šādi apietas ar mani – nevainīgo, kas tad sagaida jūs?

Golgata

^{32,33}Līdz ar viņu arī divus noziedzniekus veda sodīt uz tā saukto Pieres vietu, ebrejiski – Golgatu. Tur visus trīs sita krustā, Jēzu vidū, bet tos abus katru savā pusē.

³⁴ – Tēvs, piedod šiem ļaudīm, – Jēzus teica, – jo viņi nezina, ko dara.

Karavīri meta kauliņus par viņa drēbēm, lai tās sadalītu. ³⁵Pūlis noskatījās, bet daži jūdu vadoni smējās un zobojās:

– Viņš bija tik labs, ka palīdzēja citiem, lai nu glābj pats sevi, ja tiešām ir Dieva izredzētais Mesija.

³⁶Arī kareivji viņu izsmēja. Tie deva viņam dzert etiķi ³⁷un sauca:

– Ja tu esi jūdu valdnieks, tad glāb sevi!

³⁸Pie krusta virs viņa galvas bija pie-naglots uzraksts:

"Šis ir jūdu valdnieks."

Divi noziedznieki

³⁹Arī viens no sodītajiem viņu zaimoja un teica:

– Tātad tu esi Mesija? Pierādi to un glāb pats sevi un arī mūs.

^{40,41}Bet otrs viņu norāja:

– Vai tu nebīsties no Dieva pat nāves brīdī? Mēs esam šo sodu pelnījuši, bet šis cilvēks nekā ļauna nav darījis.

⁴²Tad viņš lūdza:

– Jēzu, atceries mani, kad tu nonāksi savā valstībā.

⁴³– Es tev apsolu, – Jēzus sacīja, – ka jau šodien tu būsi ar mani paradīzē.

Viņa nāve

⁴⁴Bija pusdienlaiks, bet pēkšņi visa zeme satumsa un trīs stundas palika tumsā tīta.

⁴⁵Piepeši tempļa biežais priekšgars, kas sedza ieeju vissvētākajā vietā, pārplīsa pušu.

⁴⁶– Tēvs, – Jēzus sauca, – es nododu savu garu tavās rokās!

Pateicis šos vārdus, viņš nomira.

⁴⁷Kad romiešu virsnieks, kurš vadīja nāves soda izpildīšanu, visu to redzēja, viņš godbijīgi sacīja:

– Patiesi, šis cilvēks bija nevainīgs.

⁴⁸Ļaudis, kas noskatījās, kā Jēzu sit krustā, redzēdami, ka viņš miris, nu satriekti devās projām.

⁴⁹Iztālēm to visu vēroja arī Jēzus draugi un sievietes, kas bija nākušas kopā ar viņu.

Apglabāšana

⁵⁰⁻⁵²Tad kāds jūdu Augstākās tiesas loceklis – Jāzepe no Arimatijas, – devās pie Pilāta un lūdza atļauju apbedīt Jēzu. Viņš bija dievbijīgs cilvēks, kas bija gaidījis Mesijas atnākšanu un nebija piekritis Augstākās tiesas spriedumam. ⁵³Viņš noņēma Jēzu no krusta, ietina tīrā linu autā un guldīja pilnīgi jaunā,

Viņiem sekoja liels pūlis, un daudzas sievietes Jēzu apraudāja.

Lūk. 23:27

klintī izcirstā kapā. ⁵⁴Tas notika vēlā piektdienas pēcpusdienā, īsi pirms sabata sākšanās.

⁵⁵Kad mirušo Jēzu nesa projām, sievietes no Galilejas gāja līdz un noskatījās, kā to gulda kapā. ⁵⁶Tad viņas gāja uz mājām, lai sagatavotu balzamējamās ziedes, bet, tā kā sākās sabats, tad viņas šo darbu pārtrauca.

24 Tukšais kaps

¹Svētdienas rīta agrumā sievietes, paņēmušas līdz ziedes, devās uz kapu, ²bet tur viņas ieraudzīja, ka milzīgais akmens no kapa ieejas novelts. Viņas iegāja iekšā, bet kaps bija tukšs. ⁴Apmulsušas, viņas nezināja, ko iesākt. Piepeši viņu priekšā parādījās divas mirdzoši baltās drānās tērptas būtnes. ⁵Sievietes izbijās un neiedrošinājās pacelt acis.

⁶ – Kāpēc jūs meklējat kapā to, kurš ir dzīvs? – svešie jautāja. ⁷ – Viņa te vairs nav. Viņš ir atgriezies dzīvē. Vai jūs neatceraties, kā viņš Galilejā jums teica, ka viņu nodos ļaunu cilvēku varā, sitis krustā, bet trešajā dienā viņš celsies augšā?

^{8,9}To atcerējušās, viņas steidzās atpakaļ uz Jeruzalemi vēstīt par notikušo Jēzus vienpadsmit mācekļiem un viņa draugiem. ¹⁰Šo sievietu vidū bija arī Marija Magdalēna, Joanna un Jēkaba māte Marija. ¹¹Taču mācekļiem šis stāsts izklausījās pilnīgi neticams. ¹²Vienīgi Pēteris aizskrēja pārliecināties. Saliecies viņš ieskatījās kapā un redzēja tur pamesto linu autu. Neko nesapratis, viņš devās prom.

Ceļā uz Emavu

¹³Tai svētdienā divi citi Jēzus mācekļi gāja uz Emavas ciemu, kas atradās aptuveni desmit kilometrus attālu no Jeruzalemes. ¹⁴Ceļā viņi runāja par pēdējo dienu notikumiem. ¹⁵Pēkšņi pats Jēzus pievienojās viņiem, ¹⁶bet viņi to nepazina.

¹⁷ – Liekas, jūs kaut ko nopietni pārrunājat. Kas jūs nomāc?

Mācekļi apstājās, un viņu sejās atspoguļojās bēdas. ¹⁸Viens no viņiem, vārdā Kleops, teica:

– Tu laikam vienīgais visā Jeruzalemē vēl

neesi dzirdējis par pēdējo dienu notikumiem.

¹⁹ – Kādiem tad? – Jēzus vaicāja.

– Par Jēzu no Nācetes, – viņi teica. – Viņš bija Dieva sūtīts pravietis, un pēc viņa vārdiem un darbiem ikviens par to varēja pārliecināties. ²⁰Bet augstie priesteri un mūsu tautas vadoņi viņu apcietināja un nodeva romiešu valdības rokās, lai viņu sodītu ar nāvi pie krusta. ²¹Mēs domājam, ka viņš ir Dieva sūtītais tautas glābējs.

Tas notika pirms trim dienām. ^{22,23}Šorīt mūs satrauca dažu mūsu sieviešu ziņa, ka Jēzus kaps esot tukšs, un ka viņas tur redzējušas enģeļus, kuri teikuši, ka Jēzus esot dzīvs. ²⁴Daži mūsējie aizskrēja skatīties, un tiešām, kā sievietes teikušas, Jēzus kapā vairs nebija.

²⁵Tad Jēzus viņiem sacīja:

– Kā jūs varat būt tik nesaprātīgi? Vai jums tik grūti noticēt visam tam, ko pravieši rakstījuši? ²⁶Vai tie nav skaidri pateikuši, ka Kristum tas būs jāizcieš, iekams viņš sāks valdīt?

²⁷Tad Jēzus tiem izskaidroja, kas teikts par viņu Svētajos Rakstos, sākot ar Mozus grāmatām līdz pat praviešiem.

²⁸Viņi bija jau gandrīz nonākuši Emavā. Jēzus it kā gribēja iet tālāk, ²⁹tomēr viņi lūdza to pārnakšņot pie viņiem, jo kļuva jau vēls. Jēzus piekrita.

³⁰Pie galda Jēzus lūdza Dieva svētību, paņēma maizi, lauza to un sniedza viņiem. ³¹Tad pēkšņi tie viņu pazina, bet tai pašā brīdī viņš pazuda.

³²Tad mācekļiem gluži kā zvīņas nokrita no acīm.

– Vai tad mēs jau sirdīs nenojautām, kad viņš ar mums ceļā runāja un izskaidroja Svētos Rakstus?

^{33,34}Nezaudējot laiku, viņi steidzās atpakaļ uz Jeruzalemi, kur vienpadsmit mācekļi un citi Jēzus draugi tiem pavēstīja:

– Mūsu Kungs tiešām ir augšāmcēlies! Pēteris viņu redzējis.

³⁵Tad viņi pārējiem stāstīja, kā Jēzus viņiem parādījies ceļā un kā viņi to pazīnuši, kad tas lauzis maizi.

Atkal kopā

³⁶Pēkšņi pats Jēzus nostājās viņu vidū un

viņus sveicināja. ³⁷Bet visi ļoti izbijās, domājot, ka tas ir rēgs.

³⁸ – Kāpēc jūs baidāties un šaubāties, ka tas tiešām esmu es? – viņš jautāja. ³⁹ – Skatieties uz manām rokām un kājām! Redziet, tas taču esmu es pats. Aptaustiet mani un pārliedcinieties, ka es neesmu rēgs, jo tos nevar aptaustīt.

⁴⁰Viņš parādīja tiem savas rokas un kājas.

⁴¹Mācekļi, prieka apstulbināti, vēl nespēja tam noticēt.

– Vai jums te ir kaut kas ēdams? – viņš tiem vaicāja.

⁴²Tie pasniedza Jēzum gabalu ceptas zivs ⁴³un noskatījās, kā viņš to apēd. ⁴⁴Tad viņš

– Skatieties uz manām rokām un kājām! Redziet, tas taču esmu es pats. Aptaustiet mani un pārliedcinieties, ka es neesmu rēgs, jo tos nevar aptaustīt. Lūk 24:39

teica:

– Vai jūs neatceraties, cik bieži es jums stāstīju, ka viss, kas par mani teikts Mozus un praviešu rakstos un psalmos, tiešām notiks?

⁴⁵Tad beidzot viņi saprata šos pravietojumus.

Atvadu vārdi

⁴⁶ – Patiešām, – viņš vēl piebilda, – tur taču ir sacīts, ka Kristum būs jācieš, jāmirst un trešajā dienā jāceļas augšā no mirušajiem.

⁴⁷Visām tautām ir jāzina: ikviens, kurš nāk pie manis un nožēlo grēkus, saņems grēku piedošanu. Sludiniet vispirms to Jeru-

zalemē. ⁴⁸Jūs esat redzējuši, ka šie pravietojumi piepildījušies un esat liecinieki tiem.

⁴⁹Un nu es gribu jums sūtīt Svēto Garu, kā solījis mans Tēvs. Pālieciet pilsētā, kamēr nāks Svētais Gars un dos jums spēku no debesīm.

Atpakaļ pie Tēva

⁵⁰Pēc tam Jēzus kopā ar viņiem aizgāja līdz Betānijai un, pacēlis rokas pret debesīm, svētīja viņus, ⁵¹tad sāka celties gaisā un nozuda debesīs. ⁵²Mācekļi krita viņa priekšā ceļos un tad, prieka pārpilni, atgriezās Jeruzalemē, ⁵³kur bieži jo bieži uzturējās dievnamā un slavēja Dievu.

The Latvian Gospel of Luke
in Contemporary Language
© International Bible Society, 1991
All rights reserved

Illustrations by José Pérea Montero
Illustrations courtesy of Scandinavia
Publishing House, Copenhagen, Denmark

Printed in Sweden
Svenska Tryckcentralen AB, Stockholm 1993

ISBN 91-7165-0067

Published by International Bible Society
P.O. Box 205
524 23 Herrljunga, Sweden